

TAKSİM 1 MAYIS ALANIDIR

**TAKSİM YASAĞI
12 EYLÜL YASAĞIDIR**

**Taksim'de 12 Eylül Yasağına Son!
1 Mayıs 1977 Katliamcıları Yargılanmalıdır!**

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.net

info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 153 / Tarih: 10 Nisan 2005 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000 / 75 YKr
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

Hapishanelerde Neler Oluyor?
Bilmek Hakkınız!

TECRİT
OLUM VAR!

Trabzon'da devlet provokasyonu

**AKP, bayrak provokasyonu
ve linç girişimleriyle tecrit ve
katliamı gizleyemez!**

Gerçekleri anlatmaya devam edeceğiz!

Şehitlerimiz; devrimimizin öğretmenleri...

DEVİRİME KADAR ONLARIN YOLUNDAYIZ!

Devrimci 1 Mayıs Platformu Kuruldu

2005 1 Mayıs'ına hazırlık çalışmaları çerçevesinde biraraya gelen çeşitli devrimci gruplar, Devrimci 1 Mayıs Platformu'nu oluşturdular. Görüşmeler sonucunda 31 Mart günü kuruluşunu tamamlayan Devrimci 1 Mayıs Platformu, kuruluş deklarasyonunu, 4 Nisan'da yaptığı bir açıklamayla halka duyurdu.

Platform, bir yandan oligarşinin baskıları, yasaklarıyla diğer yandan devlet sendikacılarının, reformizmin dayatmalarıyla "birlik, mücadele ve dayanışma" özelliğinden uzaklaştırılmaya çalışılan 1 Mayıs'a devrimci bir müdahalede bulunmak için

kuruldu. Bu aşamada 10 grubun yer aldığı platformda çeşitli gruplar da gözlemci olarak bulunuyor.

Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun kuruluşunu ve amacını duyurmak için TMMOB Makina Mühendisleri Odası Salonu'nda yapılan açıklamada, emekçilerin ekonomik, siyasi talepleri sıralanırken, Taksim Alanı'n-

daki 12 Eylül yasağını kırmaya yönelik bir mücadele yürütüleceği de vurgulandı.

Platform Yürütme Kurulu üyesi Pınar Akpınar tarafından deklarasyonun okunmasından sonra, basın mensuplarının platform sözcülerine yönelttiği sorular çerçevesinde de "Taksim Meydanı'nda miting yapma hakkımızı kazanmak için çeşitli eylem ve etkinliklerin olacağı" belirtilerek, platformun "birleşik, kitlesel ve devrimci 1 Mayıs yapmak istediği" ve "bunu Taksim'de yapmayı hedeflediği" vurgulandı.

Platform, 1 Mayıs'ı devrimci muhtevasıyla kutlamak üzere, bir yandan halka yönelik çalışmalar yürütür, Taksim'i kazanma hedefi doğrultusunda eylemler yaparken, tüm diğer halk güçleriyle de birleşik ve devrimci 1 Mayıs için görüşmeler yapacak.

Devrimci 1 Mayıs Platformu DEKLARASYONU

Kamuoyuna,
İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşmaktadır. Özelleştirmelere hız verildiği; işsizliğin, açlığın, yoksulluğun kitlesel boyutlara ulaştığı, emperyalist saldırganlığın dizginlerinden boşaldığı bir dönemde, bu saldırılara karşı, **Birleşik, Kitlesel, Devrimci 1 Mayıs'ın örgütlenmesi için** aşağıdaki talepler ve gündemler etrafında bir araya geldik. 2005 1 Mayıs'ı Taksim'de olmalıdır. Çağrımızdır:

- 1) Özelleştirmelere, işçi kıymına, yoksullaştırmaya ve işsizliğe, 4857 sayılı Kölelik Yasası'na, Kamu Yönetimi Temel Yasa Tasarısı'na, "Sosyal Güvenlik Reformu" adı altında sunulan, eğitim ve sağlık haklarımızın bir avuç tekel tarafından gasbedilmesine, uygulanan tarım politikalarıyla köylülüğün yıkıma uğratılmasına dur demek için;
- 2) ABD emperyalizminin yaptığı katliam ve işgallerle dur demek için;
- 3) AB emperyalizmine dur demek için;
- 4) Ülkemizin komşu halklara bir saldırı üssü haline getirilmesine dur demek için;
- 5) 1 Mayıs'ın özünü boşaltma ve işçi sınıfının tarih bilincini dumura uğratma çabalarına karşı, 77 1 Mayıs katliamcılarının ortaya çıkarılması ve halka açık mahkemelerde yargılanmaları için, 77 1 Mayıs'ı sonra-

sında adı 1 Mayıs Alanı olarak anılan Taksim Meydanı'nda işçi sınıfının miting yapma yasağına artık bir son vermek için;

- 6) 118 ölüme neden olan F tipi hapisanelerdeki tecrit ve izolasyona dur demek için;
- 7) Kürt ulusuna dayatılan imha ve inkar politikalarına ve trmandırılan milliyetçi şoven saldırılara dur demek için;
- 8) Demokratik hak ve özgürlüklerimize saldırının yeni halkası olan yeni TCK'ya dur demek için;
- 9) Yoksul gecekondu mahallelerinin yıkılarak inşaat tekellerine rant sağlanmasına ve yüz binlerce insanımızın evsiz barksız bırakılmasına dur demek için;
- 10) Dünya çapında estirilen gerici rüzgarına karşı, insanlığın gerçek kurtuluşu olan Devrim ve Sosyalizm bayrağını yükseltmek için;

BİRLEŞİK, KİTLESEL, DEVİRİMCİ 1 MAYIS İÇİN İLERİ!

TAKSİM'DE 1 MAYIS YASAĞINA SON !

12 EYLÜL ZİNCİRLERİNİ KIRALIM,

TAKSİM MEYDANI'NI KAZANALIM!

DEVİRİMCİ 1 MAYIS PLATFORMU

(Kaldıraç, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Halk Kültür Merkezleri, Proleter Devrimci Duruş, Emekçi Hareket Partisi, Devrimci Hareket, Demokratik Haklar Platformu, Haklar Ve Özgürlükler Cephesi, Devrimci Mücadele, Partizan)

Şehitlerimizle Güçlüyüz!

Türkiye devrimi, 1920'lerden bu yana şehitler veriyor. Egemen sınıf iktidarı, devrim ve sosyalizm için yola çıkanların kanını dökmeye, 1920'de Karadeniz'de Mustafa Suphiler'le başladı ve o günden bu yana da kanımız dökülüyor bu ülke topraklarına.

Türkiye halkları, 1960'ların sonlarına doğru, iktidar hedefli bir mücadelenin yoluna girdiğinde, bu devrim yürüyüşünü durdurmak için daha fazla kan dökmeye başladı oligarşi. Türkiye topraklarının devrimcilerin kanıyla sulanmaya başlaması, esas olarak da bu dönemle birlikte yoğunlaştı.

1970'li yıllar boyunca faşist saldırılarda, kontrgerilla katliamlarında döküldü kanımız.

1980'lerde cuntanın hapisanelerinde, darağaçlarında döküldü. 1990'lı yıllar, dağlarda, şehirlerde, infazlarda, kayıplarda, işkencelerde Türkiye devriminin şehitlerinin sayısı artık yüzlerle, binlerle ifade edilemez oldu.

Devrim için, Türkiye halklarının ulusal ve sosyal kurtuluşu için dökülen her damla kan, bizim kanımızdır.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda kaybettiğimiz tüm değerler, bizim değerlerimizdir.

Bazen siper yoldaşı olup savaştık oligarşiye karşı. Bazen ayrı siperlerde. Ama savaşımız nesnel olarak aynı savaştır. Türkiye halklarının

kurtuluş savaşındır. İşte bu nedenle, Türkiye halklarının kurtuluşu için toprağa düşmüş tüm devrimciler, demokratlar, vatanseverler bizim şehitlerimizdir.

Düzeniçiye savrulanlar, tüm değerlerine, inançlarına sırtlarını çevirdikleri gibi, kaçılmaz olarak şehitlerine de sırtlarını dönerler. Unuturlar onları, unutturmak isterler.

Devrim şehitleri unutulmaz. Bayrağı altında savaşıp şehit düştükleri örgütleri unutsa, halk unutmaz, devrim savaşını sürdürenler unutmaz.

Unutmuyoruz. Onlar bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm savaşımızın şehitleridir ve bu savaşın bayrakları olarak bize yol göstermeye, önümüzde yermeye devam edeceklerdir.

Bakın Anadolu'nun devrim mücadelesinin şehitlerine; aralarında işçi, köylü, öğrenci, ev kadını, doktor, mühendis... her meslekten... erkek, kadın, çocuk... Alevi, Sunni... Türk, Kürt, Arap, Laz, Gürcü, Ermeni, Boşnak... her milliyetten ve inançtan insanlarımız var. Anadolu'nun zenginliği kadar zengin şehit mezarlarımız. Anadolu'nun enginliği kadar engin...

Anadolu umudunu onlara borçlu. Anadolu, onların düşlerini gerçekleştirmeye mahkum! Bir tekini bile unutmadan, bir tekini bile arkamızda bırakmadan yürüyoruz devrim yolunda...

Ekmeke Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmeke ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Pembe Özlem OLGUN
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar KESİCİ
Adresi: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26
Akşahin Pasajı Akarsay-Fatih-İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyatı: 750 000 TL/75 YKR
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık Florasr. 77 50733 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 - 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: Ziya Paşa Bulvarı Tapanıyit İsmiherkezi Kat:2 No:152
Tel-faks: 0 322 363 32 09

Ankara: GSK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt.
Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa: Sakarya mah. Uluöl cad. Aydın İşhanı-2 No: 24 Kat: 2
Daire: 2 Osmangazi Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA
Tel-faks: 0 466 351 42 08
İzmir: Milli-H Kültürhanesi Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi
Konak Tel-faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökko Karay Saray İşhanı Kat:7
No:79 Tel-faks: 0 262 331 66 51

Malatya: Dabakhan Mah. Bakırçılar Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı
Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77

Mersin: Çankaya Mah. Türkmen İşhanı No: 106/9
Tel-faks: 0 312 323 24 77

Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı
NO24 Kat: 2 Daire: 9 Tel-faks: 0 362 435 25 80

T Trabzon: Düzenli Ulusoy İş merkezi Çömlekçi
Yokuşu No: 42 Tel-faks: 0 462 321 14 80

- 3... *AKP provokasyonları engellemezse, kendisi de altında kalacaktır!*
- 6... *Saldırıları karşısında gerilemeyeceğiz*
- 10... *Devrime kadar onların yolundayız*
- 14... *Birleşik, kitlesel, devrimci 1 Mayıs*
- 17... *"TEKEL Satılamaz" mitingi*
- 19... *Sansürü sürdürenler Trabzon'daki saldırganlardan...*
- 20... *HÖC: Provokatör oligarşidir*
- 21... *Boşuna! Bu yüz makyaj tutmaz!*
- 22... *Ege Temel Haklar Genel Kurulu*
- 23... *Büyüyen tekeller*
- 26... *Yasaklı meydan TAKSİM*
- 29... *... AKP iktidarına son!*
- 30... *JİTEM'in suçları, devletin suçlarıdır*
- 32... *Ebu Gureyb işkenceleri işgalciye, direnişin öfkesi olarak geri...*
- 35... *Parti umudumuzun ve iddiamızın adı*
- 38... *TAŞAD kampanyası sürüyor*
- 40... *Mahir yaşasaydı... mutlaka "bana" benzerdi!*
- 43... *Servet Delice'yi trafik kazasında kaybetti*
- 44... *Gençlik Federasyonu, 18 Nisan'da YÖK önünde*
- 46... *Nepal'de genel grev*
- 48... *Kahramanlar Ölmez*
- 50... *Kontra gazete yine konuştu*

AKP Provokasyonları Engellemezse, Kendisi de Altında Kalacaktır!

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Trabzon'daki linç girişimi üzerine 8 Nisan'da aşağıdaki açıklamayı yapmıştır.

6 Nisan günü, Trabzon'da, Türkiye tarihinde birçok örneğine tanık olduğumuz bir provokasyon saldırısı yaşandı. Polisin yönlendirdiği bir faşist grup, "Hapishanelerde Neler Oluyor? Bilmek Hakkınız" başlıklı TAYAD bildirimlerini dağıtan 5 kişiye saldırıp linç etmeye çalıştılar.

Saldırı planlı ve hazırlıklıydı. Saldırı aleniydi. Grup hazır, gerici yerel televizyonlar "canlı yayına" hazır bekletiliyorlardı. Saldırı bu plan çerçevesinde gerçekleştirildi. Sonuçta ise saldırıyı engellemeyen, saldırganlara karşı hiçbir şey yapmayan polis ve yargı, saldırıya maruz kalan 5 kişiyi gözaltına alıp tutukladılar.

Oligarşi, provokasyonlarla, katliamlarla, cuntalarla yönetiyor. Çünkü başka türlü yönetemiyor... Trabzon saldırısı, yeni Maraşlar'ın, Sivaslar'ın hazırlığıdır!

Mersin'de yaşanan bayrak provokasyonu üzerine iki hafta önceki açıklamamızda şunları söylemiştik: "İrkçilerin ve işbirlikçilerin yönetme tarzı, ezme ve yoketmektir! Oligarşinin hükümetleri, onyıllardır halkın hak ve özgürlük talepleri karşısında komplolara, provokasyonlara başvuruyorlar."

Trabzon'daki saldırı bu politikanın bir devamıdır.

Oligarşi, tarihi boyunca, tıkanıp, çözümsüz kaldığı her noktada halkı sindirmek, ezmek için provokasyonlara, katliamlara başvurmuştur. 6-7 Eylül (1955) olayları, 1 Mayıs 1977 Taksim katliamı, Maraş, Sivas, Malatya, Çorum katliamları böyle gerçekleştirildi. "Din, bayrak elden gidiyor" denilerek, şovenizm ve yobazlık kışkırtıldı. Şehirler kana boğuldu, devrimciler, Aleviler, azınlıklar katledildi. Şimdi halkı bölüp birbirine kırdırtma doğrultusunda yeni provokasyon ve katliamların hazırlığı yapılıyor. Şovenizmi yayıyor, kışkırtıyorlar. İyice etkisiz hale gelen MHP'yi bu vesile ile yeniden hortlatıyorlar.

Oligarşi, hak ve özgürlükleri engellemek ve kendi iç çatışmalarını çözmek için Mersin'deki bayrak provokasyonu ile bu süreci başlatmıştır. Mersin'deki bayrak provokasyonu ile devlet açık ve net provokasyonlara sahip çıktığını, geliştirdiğini göstermiştir. Provokatörler Genelkurmay'ın yönlendirmesi ile MHP öncülüğünde harekete geçirilmiştir. Genelkurmay eski yetkilerini, imtiyazlarını kaybetmek istememekte, şovenizmi geliştirerek iktidarını sürdürmek istemektedir. AKP de, bu provokasyonları engellemek yerine teşvik etmiştir. Ancak MHP'nin tırmanışını gördüğünde kısmen karşı çıkan sözler etmiş ama esasta halkın hak ve özgürlük taleplerini bastırmak için provokasyonun yanında yer almıştır.

AKP provokasyonlar ve linç girişimlerinden sorumludur.

Ekonomik, siyasi hiçbir sorunu çözemeyen, halkın taleplerine fırça atarak, azarlarla cevap veren, en küçük bir muhalefete, gerçeklerin yazılıp açıklanmasına tahammülü olmayan AKP iktidarının başvurduğu yol da baskı, yasak, provokasyonlar ve katliamlar oldu.

AKP iktidarı, Mersin'de başlayan ve Trabzon'da linç boyutlarına ulaşan provokasyon politikasının sorumlusudur. Eğer "ben yapmıyorum" diyorsa,

engellemek zorundadır. AKP'nin unutmaması gereken şudur; bu politikalara başvuran hiçbir düzen partisi, iktidarını koruyamamıştır. Provokasyonları yapan veya engellemeyen iktidarlar da, bunun altında kalmıştır. Halkı birbirine düşürmek, Kürt-Türk, Alevi-Sünni diye çatıştırmak, tehlikeli bir politikadır. Bu çatışmanın ateşi, ateşi tutuşturanları da yakar.

İktidar bu provokatörlerin suç ortağı değilse provokatörleri, katliama teşebbüs edenleri durdurmak ve yargılamak zorundadır. İktidar bunları yapmazsa, provokatörlerin, katliama teşebbüs edenlerin suç ortağı olduğunu da ilan etmiş olacaktır. AKP, şu ana kadar katliam girişimcilerine, provokatörlere karşı hiçbir şey yapmamış, tam tersine yasal haklarını kullanan, yasal bildiri dağıtan insanları tutuklamıştır.

AKP'nin valisi, “vatandaşlarımız olaya müdahale etmiştir” diyerek saldırıyı onaylıyor. “Asayiş” görevi “vatandaş”a mı devredilmiştir? AKP'nin İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, “polisimiz görevini yapmıştır” diyor. Polisin görevi, saldırganları salıp, saldırıya maruz kalanları tutuklatmak mıdır? Polisin görevi, demokratik hakların kullanılmasını güvenceye almak mı, yoksa bu hakkı ortadan kaldıran güruhu engellemek midir?

Devletin valisi, emniyet müdürü, saldırgan güruhu “bir yanlış anlama var” diye “teskin” ediyor güya; yani o beş kişi, Kürt milliyetçileri olsa, PKK bildirilerini dağıtsaydı, linç edilmeleri “normal” mi olacaktı?

Biz bu zihniyeti iyi tanıyoruz.

Sivas'ta Madımak Otelinde insanlarımız cayır cayır yakılırken, zamanın başbakanı Çiller, “halkla güvenlik güçlerimizin karşı karşıya gelmemesi sevindiricidir” diyordu. Halk dediği aynı Trabzon'daki gibi, kışkırtılmış şovenist, gerici bir güruhtu.

6 Mart Emekçi Kadınlar Günü'ndeki polis saldırısını sahiplenen, Mersin'deki bayrak provokasyonunu sürdüren ve Trabzon'daki linç girişimini “normal” gören bir iktidar, demokrasinin değil, faşizmin iktidarındır.

Polis, “gençleri linçten kurtaran değil”, saldırıyı bizzat düzenleyendir!

Provokasyonu düzenleyen polistir. MHP'li faşistlerle işbirliği halinde saldırıyı gerçekleştirmişlerdir. Bildiri dağıtanlara, iddia edildiği gibi, “halk” değil sivil polisler müdahale etmiş, yine sivil polisler “bayrak yakıyorlar, PKK bayrağı açıyorlar” diyerek MHP'lileri kışkırtmış ve anında Trabzon'daki yerel TV'ler canlı yayına başlayarak kışkırtıcılık sürdürülmüş, şovenizm harekete geçirilmiştir.

Trabzon'da polis-faşist işbirliğiyle gerçekleştirilen saldırılar bir, üç, beş değildir, sık sık bu tür provokasyonlar gerçekleştirilmiş, hepsinde de “bunlar PKK'lı...” senaryosu sahneye konmuştur.

Provokasyonu planlayanlar bu aşamada ölüm istemedikleri için linç girişimi başlayınca, müdahale etmek zorunluluğunu hissetmişlerdir. Şimdilik kitleleri kışkırtma ve daha büyük katliamlara alıştırma süreci yaşıyorlar. Mersin bayrak provokasyonundan itibaren yapılan gerici gösterilerin mahiyeti de budur. Nerede, ne zaman katliam veya herhangi bir provokasyon yapacakları bilinemez, ama bu süreç başlamıştır.

Amaç, halkı sindirmek, her türlü hak arayışının önünü kesmektir.

Bu ülkede demokrasinin olduğu iddia edilebilir mi?

TAYAD'lılar, meşru, yasal, demokratik bir haklarını kullanarak bildiri dağıtmaktadırlar.

Linç girişiminde bulunanlar, bildiri dağıtımını engelleyenler, medyada açık bir biçimde yer almıştır. Her şey bütün dünyanın gözleri önünde olmuştur. Ve buna rağmen, polis yasal bildirileri dağıtanları gözaltına almış ve tutuklamıştır.

Üç beş provokatör bu hakkı fütursuzca çiğneyebiliyorsa, linç girişimlerine başvuruyorsa, ve sonuçta da iktidarın polisi saldıranlardan bir tek kişiyi bile gözaltına almayıp saldırıya uğrayanları gözaltına alıyorsa, bu ülkenin yargısı, herkesin gözü önündeki saldırı ve saldırganlar hakkında hiçbir işlem yapmayıp yine mağdurları hiçbir gerekçesiz tutukluyorsa, **bu ülkede demokrasinin, düşünce özgürlüğünün, kağıt üzerindeki hakların zerre kadar kıymeti yok demektir.**

Sadece bu olay bile, bu ülkede demokrasinin olmadığını gösterir.

Bu haklar, iktidarın polisi ve yargısı tarafından yokedilmekte; polis ve yargının bu uygulamaları da iktidar tarafından onaylanmaktadır. Hak ve özgürlükleri çiğneyen iktidardır.

AKP, ya saldırıya uğradığı halde tutuklananları serbest bırakıp, saldıranları tutuklayacak, saldırganlara karşı hiçbir şey yapmayan Trabzon Valisi, Emniyet Müdürü ve Savcılığı hakkında soruşturma açacak, ya da bu hukuksuzluğu sürdürerek, “benim hukukla ilgim yok, ben provokatörlerin iktidarıyım” diyecektir.

Emperyalizmin, işbirlikçilerinin vurucu gücü, vatani savunabilir mi?

Kimdir bu MHP? “Bayrak” diye provokasyonlar düzenleyip linç yapmaya soyunan bu güruh ne

yapmış bugüne kadar? Önce ona bakmak gerek. MHP, her dönem oligarşinin, emperyalizmin, MİT'in, kontrgerillanın kullandığı bir güçtür. Oligarşinin resmi ve gayri resmi vurucu gücüdür. Tarihi, halka karşı cinayetler, katliamlar, provokasyonlarla doludur.

Emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşinin finanse ettiği, örgütlediği bir güç, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı olabilir mi? Bu MHP'nin doğasına aykırıdır. Emperyalizm ve işbirlikçileri için katliamlar yapan, provokasyonlar düzenleyen MHP, vatani, bayrağı savunabilir mi? Emperyalizme karşı bağımsızlık için mücadele edebilir mi?

MHP, tarihi boyunca çok kurşun sıkmıştır, ama hepsi halkadır; emperyalizme, işbirlikçilerine, sömürücülere, ülkemizi yağmalayan emperyalist tekelere karşı tek bir kurşun sıkmamıştır. Sıkamaz da.

Vatan, bağımsızlıktır. Bağımsızlık, demokrasidir. MHP bunları savunamaz, anlamını da bilmez. Vatanın, bayrağın anlamını bilmeyenlerin, ahlakı da yoktur. Trabzon'daki linç girişimi sahnesi, MHP'nin ahlakının da resmidir. Yüzlerce kişi, 5 genci kuşatmış, ağza alınmayacak ahlaksızca küfürlerle linç etmeye girişiyor. Hangi milletin ahlakında yazıyor bu?

12 Eylül'den sonra hapishanelerde işkence gördüler, zavallı hale düşüp yalvar yakar oldular, ama yine ders çıkartmamışlardır; halen kullanılmaya devam ediyorlar.

Halkımız! Bölünmeyelim, birleşelim!

Provokasyonları kim yapıyor, sır değildir; Genelkurmay'dan AKP'ye, polise kadar hepsi ortadadır. Hepsî saldırıların arkasındadır. Bu saldırılar sadece şu veya bu kesime değildir; tüm halkı sindirmek, hak ve özgürlüklerini yoketmek içindir.

Oligarşi, halkı bölüp birbirine karşı kışkırttığına, o kaos ve kan deryası içinde, kimse hak ve özgürlükleri için mücadele edemeyecek, tekeller, daha fazla açlık, işsizlik, yoksulluk dayatacaklardır. "Bayrak provokasyonları"yla, halkı bölüp, parçalayıp, yanlış hedeflere yöneltilip, güçsüz düşürüyorlar.

Ulusal onurumuzu çiğneyen, Amerikan ve Avrupa emperyalizmidir.

Bağımsızlık için, ulusal onurumuz için yürüdüğümüzde, hedefimiz, bu emperyalistler olmalıdır. Eğer kim ki halka başka bir hedef gösterirse, onlar emperyalizmin ajanları, vatan hainleridir.

Yanlış hedefi, AKP gösteriyor, Genelkurmay gösteriyor, MHP gösteriyor.

Sanki Türk halkının ulusal onurunu ayaklar altına alanlar Kürtlermiş, sanki bu ülkenin sınırlarını

emperyalizmin ajanlarına, tekellerine ardına kadar açanlar Kürtlermiş gibi bir hava yaratılıp, Türk halkının ulusal duyguları, Kürt halkının üzerine yönlendiriliyor.

Gerçek bu değildir. Ulusal onurumuzu çiğneyenler bellidir. Her gün bu ülkeyi yönetenlere talimatlar veren IMF'yi, NATO'yu, ülkemizin her karışını, her sektörünü ellerine geçiren emperyalist tekelere gözlerden gizliyorlar. Böylelikle, AKP, Genelkurmay ve MHP de, emperyalizmin asıl uşaklarının kendileri olduğunu gizliyorlar.

Demagojilere kanmayalım. Birbirimize düşmeyelim. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birleşelim.

Geri adım atmayacağız. Gerçekleri açıklamaya devam edeceğiz!

Biz bu ülkede bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadele ediyoruz. Biz, her sözümüzde, her satırıımızda bu ülkenin gerçeklerini anlatıyoruz. Sömürüyü, zulmü, ülkemizin nasıl emperyalistlere peşkeş çekildiğini, F tipi hapishanelerde 118 insanın nasıl katledildiğini, halka karşı nasıl oyunlar oynandığını deşifre ediyoruz. Bunun için bizi susturmak istiyorlar.

Biz devrimciler olarak, halkımızı örgütlü bir güç haline getirmeye, mücadele etmeye çalışıyoruz. Bizi bunun için yoketmek istiyorlar. Provokasyonlar, katliamlar, linç girişimleri bunun için.

Ölüm pahasına da olsa geri adım atmayacağız. Bizi linç edebilirler, F tiplerine atabilirler, düzenin tüm gerici güçlerini üzerimize salabilirler, ama yine de gerçekleri anlatmaktan vazgeçmeyeceğiz. Mücadelemizden asla vazgeçmeyeceğiz.

Provokasyonları bozacak, saldırıları püskürtecek, bugün emperyalizmin, işbirlikçilerin beyinlerini dumura uğrattığı, provokasyonlarında kullandığı kesimlere de ulaşip onlara da gerçekleri göstereceğiz.

PROVOKASYONLARA SON!

PROVOKASYONLARA VE LİNÇ GİRİŞİMLERİNE KARŞI BİRLEŞELİM!

1 MAYIS 1977 KATLİAMINDAN TRABZON PROVOKASYONUNA KADAR; TÜM PROVOKASYON VE KATLİAMLARIN HESABINI SORALIM!

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Trabzon'da Polis-MHP İşbirliğiyle TAYAD'lıları Linç Girişimi

TAYAD'ın "Tecriti Kaldırın, Ölüm-leri Durdurun" kampanyası çerçevesinde, "Hapishanelerde Neler Oluyor? Bilmek Hakkınız" başlıklı bildirileri dağıtan TAYAD'lılar, 6 Nisan günü Trabzon'da faşist grup tarafından linç edilmek istendi.

Saldırıdan yaralı kurtularak Trabzon İHD'ye giden Çetin Güven'in anlatımları-

na göre provokasyon saldırısı şöyle gerçekleşti:

Tecrite karşı yasal olarak basılmış olan bildirileri, 6 Nisan günü dağıtan TAYAD'lılar, daha baştan beri bir sivil polis otosu tarafından takip ediliyor. Bildirilerin dağıtımı sırasında, o ana kadar hiçbir olumsuz tepki ile karşılaşılıyor. Belirli bir anda, muhtemeldir ki, polisin önceden örgütlediği kitlenin bulunduğu ya da toplanmasına en uygun olduğu düşünülen yerde, sivil otonun içindeki polisler arabadan çıkarak, "bunlar Apocu, bayrak yakanlar" diye bağırma-ya başlıyorlar. Kısa sürede 1000'e yakın insanın toplanması ve gözü dönmüş bir şekilde süren linç girişimi başlıyor. TAYAD'lılara ilk saldırının ardından, bir işhanına giren 5 kişiye burada yeniden saldırıldı. Çetin Güven bu saldırı sırasında bayıldı ve İHD'ye giderek yaşananları anlattı. Ardından tedavisi için hastaneye gittiğinde polis tarafından yaka paça gözüaltına alındı.

Kitlenin toplanmasında, bir yandan yerel TV'lerden yapılan yayınlarda, öte yandan polislerin ve sivil faşistlerin bizzat devreye girerek yaydığı "bayrak yakılar" yalanı kullanıldı. Böylece, günlerdir, daha da geriye gidildiğinde yıllardır şovenizmi kışkırtan, yayan oligarşinin, yarattığı çarpıklığı provokasyonlarında, katliam

planlarında nasıl kullanabileceği de görüldü.

Provokasyonu tertiplemede başrolü oynayan polis, TAYAD'lıları gözaltına alırken, bunu "kurtarma" olarak açıkladı. Bütün dünyanın izlediği gibi, gözü dönmüş grubu engelleme konusunda ciddi hiçbir girişimi olmadı polisin. Zira, polisin demokratik eylemlere karşı tutumu çok iyi bilin-

mektedir ve isteseydi çok rahat bir şekilde, faşistleri olay yerinden uzaklaştırabilirdi.

Gözaltına alınan; Çetin Güven, Zeynep Erduğrul, Emre Bakır, İhsan Özdi ve Nurgül Acar isimli 5 TAYAD'lı, ertesi günü çıkarıldıkları mahkemede tutuklandılar. Tutuklanmalarının ardından ringe bindirilirken "bu bir provokasyondur" diye bağırarak Zeynep Erduğrul, yaşananı bir cümle ile özetledi.

Linç Edilmek İstenenlere, "Sokaktaki Vatandaş Darp Etmek"ten Tutuklama

Tutuklanma gerekçeleri dahi, provokasyonun mahkeme aşamasında sürdüğünü gösteriyordu. Gerekçeleri şöyle: "Slogan atarak halkı güvenlik güçlerine karşı kışkırtmaya çalışmak, toplumda infiale yolaçacak davranışta bulunmak, görevli memura mukavemet, saldırı ve sokakta bulunan vatandaşa darp etmek."

Kısaca gerçekler tam anlamıyla ters yüz ediliyor. Hem de sadece, mağdur durumda olanların tanık olduğu gerçekler değil, bırakın Türkiye'yi dünyanın gördüğü gerçekler bunlar.

Halkla, hukukla dalga geçiyorlar. Türkiye'de hukuktan, hak ve özgürlüklerden sözedenlere bir kez daha Susurluk devletini hatırlatıyorlar.

Saldırıları Karşısında Gerilemeyeceğiz

Savunmasız, ikisi bayan 5 insanı, polis icazetinde binlerce kişiyle linç etmek mi “milliyetçilik”! Ülkenin dört bir yanında üsler kuran ABD askerlerine saldırebiliyor musunuz? Hayır! İşte o linç etmek istedikleriniz, ABD askerlerini Dolmabahçe’de denize dökenlerin geleneğini sürdürenlerdir. Gerçek vatanseverlerdir

vini yerine getirmiştir, ama bu görev provokatörlüktür, linç örgütlemektir. Aksu, bayrak yakma gibi bir durumun olmadığına atıf yaparak, “bir yanlış anlaşılmadan doğayı meydana gelebilecek daha vahim olaylar”dan söz ediyor. Demek ki bir yanlış anlaşılma yoksa, “vatandaşlar” linç yapabilir, açıklamasından çıkan sonuç budur.

C H P ’ d e n ,

AKP’li milletvekillerine, Başbakan Tayyip Erdoğan’a kadar, “serinkanlılık” çağrıları yapanlar, linç girişiminde bulunanlara, “evet sizi anlıyoruz” mesajı vermektedirler. Nitekim, Trabzon Emniyet Müdürü Ramazan Akyürek, Valiliğe, Emniyet önüne kadar yürümelerine, zırlı araçların tepesine çıkmalarına izin verdiği faşistlere yaptığı konuşmada bunu daha açık ifade etmiştir. Şöyle diyor AKP’nin polis şefi:

“Bu kişilere yönelik gereken ne varsa yapılacaktır. Herkes sizinle aynı düşüncede. Ancak şimdi dağılmanız gerekir.” (7 Nisan basın) Yani, suçlu olan 5 insan. Onları linç etmek isteyenler “doğal bir tepki” göstermişler ve emniyet müdürü de onlarla aynı şeyi düşünüyor...

Linç girişimi yapanlar, bildiri dağıtımını engelleyenler medyada açık bir biçimde yer almıştır, bütün dünyanın gözleri önünde olmuştur. Polis bütün bu olanlar gözönünde kaynayan bildiri dağıtanları gözaltına almış ve tutuklatmıştır. Katliam girişimcileri hakkında hiçbir işlem yapmayan Trabzon Emniyet Müdürü suçludur.

Vali Hüseyin Yavuzdemir de aynı kafada olduğunu şöyle anlatıyor: 4 kişinin sokakta bildiri

da, iki Halk Meclisleri üyesi, faşistlerce dövüldü. Mahkeme çıkışında, halkın karşısında faşistlere yürüyüş yaptırıldı. Otobüslerin tamamen polisin eskortluğunda kenti terk etmek üzere hareket etmesinin ardından, faşistlerin örgütlü saldırısı başladı. Atılan taşlardan otobüslerin camları kırıldı, bir otobüse atılan molotofun tesadüfen tutuşmamış olması katliamı önledi.

Trabzon Polisi Provokatorlukta Uzmanlaşmıştır ... Kasım 2004’ te, Trabzon polisinin bir öğrenciyi yurttan attırmak için yurt müdürüne baskı yaptığı bilgisi üzerine, olayın haberini büromuza göndermek için bir internet kafeye giren Zeynep Erduğrul, sivil polisin tacizine uğradı. Polis, bir yandan silahını gösterirken, öte yandan **“Pis PKK’li”** diye bağırarak çevredeki insanları kışkırtmaya çalıştı. **Şubat 2005** ’te, Gençlik Derneği’nin bulunduğu pasajın kapıcısı ve mülk sahibi polis tarafından, “bunlar burada örgüt inşaa ediyorlar” diyerek tahrik edildi.

Trabzon Polisinin Provokasyonları ve Faşistleri Kullanması Yeni Değildir

Katliam girişimi, Trabzon polisinin bir “çalışma yönteminin” yansımasıdır. Faşistleri devrimci-demokratlara karşı sık kullanan polis, daha önce de bu yolla provokasyon yaratmak istedi. İşte bir kaç örnek:

Grup Yorum Konserine Saldırı... 26 Nisan 1992 tarihinde yapılan Grup Yorum’un konserinde taşlı sopalı faşist güruh, bizzat polisler tarafından, **“İçerde PKK’lılar var, Türk bayrağını yıktılar. PKK bayrağı astılar”** denilerek toplandı. Konser süresince ellerinde Türk bayrağı olmak üzere spor salonunun çevresinde İstiklal Marşı söyleyen güruh, konser bitiminde salondan çıkmak isteyen kitleyi taşla tuttu. Kitlenin dışarı çıkmayıp beklemesi üzerine polis bu güruha **“Ara sokaklara saklanın, çıkınca döversiniz”** diyerek akıl verdi. Trabzon yerel gerici-faşist basını olayı bir Malazgirt zaferi gibi yan-

sıttı ve halkın tepkisi olarak göstermeye çalıştı.

Gazi Davasında Provokasyonların Ardı Arkası Kesilmedi ... Gazi katliamı davasının Trabzon’a alınmasının boşuna olmadığı, davanın sahiplenilmesini engellemek için faşistlerin kullanılacağı kısa süre sonra anlaşıldı. Eylül 1997’de başlayan duruşmada ve sonrasında birçok kez polisin örgütlediği faşistlerin saldırısı yaşandı.

16 Eylül 1997’deki ilk duruşmada ve ikinci duruşmada polis, faşistlere kurt işaretleri yaptırarak provokasyon yaratmaya çalıştı.

15 Aralık’taki üçüncü duruşmada Trabzon’un girişinden itibaren başlayan asker-polis aramaları, mahkeme çıkışındaki saldırının habercisiydi. Kenti terkeden Gazi halkının otobüsleri faşistler tarafından taşla tutuldu.

23 Ocak 1998’deki duruşma-

dağıttığını belirterek, “vatandaşlar olaya müdahale etti. Bir toplumsal olaya meydan vermemek için sözkonusu kişiler, geniş güvenlik önlemleri altında zırhlı araçlarla emniyet müdürlüğüne götürüldü.”

“Vatandaş” dediği gürhunun müdahalesinin, neyin müdahalesi olduğu, nasıl bir müdahale olduğu yok, doğal bir durumu, olması gerekeni ifade ediyor vali.

Elbette, devrimciler olarak, üç beş provokatörün, hak ve özgürlükler mücadelemizin önüne geçmesine izin vermeyeceğiz. Ama, böyle bir olay yaşanabiliyor ve üç beş provokatör düşüncelerin açıklanmasını, demokratik bir hakkın kullanılmasını linç girişimleriyle engelliyorsa; bu ülkede demokrasinin, hukukun, düşünce özgürlüğünün kırıntısı dahi yok demektir. Suçlu, AKP iktidarıdır. Genelkurmay'ın “bayrak provokasyonu” karşısında hiçbir şey yapmamış, aksine açık ya da örtülü destek vermiştir. Halkı sindirmeyi o da kendi çıkarlarına uygun görmüş, gerici faşist kafa yapısı ile örtüşmüştür.

Genelkurmay, polis ve AKP iktidarı linç girişiminin baş suçlularıdır. Ortaya çıkan tablo; şovenist merkezli provokasyonun, bir devlet provokasyonu olduğunu tartışma götürmez bir şekilde kanıtlamaktadır.

Saldırıları Karşısında Gerilemeyeceğiz

Ne faşist saldırılarla ilk kez karşılaşyoruz, ne de oligarşinin provokasyonlarıyla.

Hiç kimse, devrimcilerin, Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin, TAYAD'lıların gerçekleri haykırmaktan, faşist düzene karşı mücadele etmekten, tecrit zulmünün katlettiğini halka anlatmaktan vazgeçeceğini düşünmesin. Sokaklarda, meydanlarda bildirilerimizi dağıtmaya, faşizmin gerçek yüzünü teşhir etmeye, şovenizmin oligarşinin halkları birbirine düşürme politikası olduğunu anlatmaya devam edeceğiz.

Provokasyonları bozarak, saldırıları püskürterek mücadeleyi Türkiye'nin her kentinde, her ilçesinde, kasabasında yayarak büyüteceğiz.

Dağıtımı engellenmek istenen bildirileri çok daha yaygın bir şekilde dağıtmayı sürdüreceğiz. Trabzon sokaklarında da haklı sesimiz yankılanmaya devam edecek.

Emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesini geliştirmemizin önüne hiçbir güç geçemeyecek. Dost düşman herkes, bir kez daha devrimcilerin, türü biçimi ne olursa olsun saldırılarla geriletilemeyeceğini görecek.

Provokasyona protestolar

Dergimiz yayına hazırlanırken, başta HÖC'lüler olmak üzere saldırı protesto ediliyor ve birçok kurum açıklamaları ile, saldırının tüm devrimci, demokratlara yönelik olduğuna dikkat çekiyordu. Elimize ulaşan protestolara yer veriyoruz.

➤ Saldırının yaşandığı günü Samsun TAYAD, Süleymaniye Geçidi'nde basın açıklaması yaptı. "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" pankartı açılan eylemde, faşistleri saldırtanın polis olduğuna vurgu yapıldı ve "F tipi hapisaneler kapatılmadığı sürece haykırmaya devam edeceğiz" denildi. Eyleme, SDP, EMEP ve TKP de destek verdi.

➤ 7 Nisan'da Yüksel Caddesi'nde toplanan Ankara HÖC'lüler, "Provokasyonlar, baskılar bizi yıldırılmaz" pankartı ve "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" dövizleri açtı. Yapılan konuşmada, saldırıdan Genelkurmay, AKP iktidarı, polis ve MHP sorumlu tutuldu.

➤ İzmir'de, İHD, ÇHD, TAYD-DER, DEHAP, SDP, EMEP, ESP, Tunceli Dernekleri Federasyonu, DHP, BDSP ve Devrimci Hareket, Eski Sümerbank önünde biraraya gelerek; "Faşizme Karşı Omuz, Omuz" sloganlarıyla saldırıyı protesto ettiler.

➤ Mazlum-Der Genel Başkanı Ayhan Bilgen, Trabzon'da yaşanan saldırıların ardından Abdi İpekçi'deki TAYAD'lı Aileler'i ziyaret ederek destek verdi.

➤ Halkın Hukuk Bürosu, İstanbul Temel Haklar, Grup Yorum, İdil Kültür Merkezi, FOSEM ve Tavrı, TAYAD'lı Aileler, Gençlik Federasyonu ve birçok yerdeki Temel Haklar Dernekleri tarafından yapılan açıklamalarda, polis sivil faşist işbirliğine dikkat çekilerek, "provokasyonlar bizi yıldırılmaz" denildi.

➤ Atılım Gazetesi: "Trabzon'u, sıradan, münferit bir olay olarak görüp tutumsuz, hareketsiz kalmak, özgürlük isteyen tüm güçler bakımından gaflet olur."

➤ Halkevleri Genel Merkezi adına açıklama yapan Ender Büyükçulha, saldırıyı, 'halka yönelik faşist katliamların bir provasını yaşama geçirme girişimi' şeklinde değerlendirdi. Büyükçulha, "Sahte vatanseverler, faşist çeteler, Amerikan emperyalizminin çıkarları için kan döküyor" dedi.

➤ DİSK-Genel-İş örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici, DİSK Basın Ajansı, İHD, DİSK Genel İş Sendikası Şube Başkanları, BES 1-2-3 No'lu şubeleri ve Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) yaptıkları yazılı açıklamalarla provokasyonu protesto ettiler.

Devrime Kadar Onların Yolundayız

**şehitlerimiz;
devrimimizin öğretmenleri**

faktan Önce Düştük Yola / Önce Bizler Öleceğiz / Ne Mutlu Bu Uğurda" diyordu. HÖC adına yapılan konuşmada, zulme karşı direnişin tarihi özetleniyor, "30 Mart-17 Nisanlar'dan bugüne umut büyümüş, inanç pekişmiştir" deniliyordu.

İstanbul HÖC Temsilciliği'nin konuşması, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarıyla karşılandı. Son olarak Grup Yorum, önce bir konuşma yaptı, sonra da marşlarını Kızılde- re'den ölüm oruçlarına, devrim kavgasında düşenler için söyledi.

HÖC, 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma ve Ümudun Kuruluşunu Kutlama Günlerini, anma etkinlikleri, mezar ziyaretleri ile, kızıl bayrakların dalgalandırıldığı ey- lemlerle sürdürüyor.

İstanbul Gazi Mahallesi: Dalgalandırdıkları Bayrak Hiç Yere Düşmeyecek

Haklar ve Özgürlükler Cephesi üyeleri, 3 Nisan günü Gazi Mahallesi'ndeki Cebeci Mezarlığı'nda bir araya gelerek, devrim yürüyüşün- de en büyük emeğin sahibi olan şe- hitleri andılar. Cebeci Mezarlığı giri- şinde kortej oluşturan HÖC'lüler, şehitleri kızıl bayraklarla selamla- mak için gelmişlerdi. 500'den fazla kişinin yer aldığı kortejin en önünde Mahir Çayan'ın resmi yerilirken, ardından diğer şehitlerin resimleri ve yüzlerce kızıl bayraklı yürüyör- du.

Kortejin her iki yanından bulu- nan sancaklılar yol gösteriyordu anmaya katılanlara. En öndeydi yi- ne Mahir. Tıpkı 30 Mart'tan bu ya- na en önde olup yol gösterdiği gibi. En öndeydi Mahir. Bağımsızlık, de- mokrasi ve sosyalizm mücade- sinde ölüme en önde koştuğu gibi. Kızıl bayraklılar korteji coşkulu slo- ganları ile "yolundayız" diye haykı- rıyordu ardısıra.

Coşkulu kitle sık sık "Şehitleri- mizle Ümudu Büyütüyoruz, Şehit- lerimize Devrim Sözümüz Var" slo- ganlarını haykırırken, devrime şe-

hitlerle, bedellerle varılacağını an- latıyorlardı.

Cebeci Mezarlığı çok kez gör- müştü böyle kızıl bayraklıların sel gibi aktığını. Omuzlarında en yiğit- lerini getirip vermişlerdi toprağına.

Şimdi onlara verilen sözü yi- nelemenin za- manıdır diye- rek, gecekondulardan, okul- lardan, fabrika- lardan çıkıp gelenler, kah- ramanlarımızın mezarlarının bulunduğu ye- re kadar öfkeyle haykırdılar sloganlarını. Mezarların ba- şında konuş- malar yapılır- ken, bir grup kızıl bayraklı duvarın üzerine dizilerek saygı nöbeti tuttu. Aynı şekilde şehitlerin me- zarlarının üze- rinde de kızıl bayraklar dal- galandırıldı.

Saygı duru- şu ile başlayan anma, şiirlerle sürdü. Şiirler, "Mademki Şa-

Mezarları karanfillerle süsleyen HÖC'lüler, sloganlarla "rap rap yürüyüşleriyle" Cebeci Mezarlığı'ndan ayrıldılar.

Bu arada, anmanın ardından, bir grup Armutlulu da, şehitlerin mezarlarını ziyaret ederek karanfiller bıraktılar. İkitelli HÖC Temsilciliği ise, gerilla şehidi Haydar Boyraz'ın Altınşehir'deki mezarlığını ziyaret ederek, "Haydar Boyraz Ölümsüzdür" pankartıyla bir anma gerçekleştirdi. Yapılan konuşmaların ardından Bize Ölüm Yok marşı ve sloganlarla anma sona erdi.

Temel Haklar Dernekleri'nde Şehitler Selamlandı

31 Mart günü İstanbul'un çeşitli mahallelerinde kurulu bulunan Temel Haklar binalarında anma programları düzenlendi.

Esenler Temel Haklar'da yapılan anmada, 35 yıllık kavga tarihini özetleyen konuşmanın ardından Osman Osmanağaoğlu ile Sevgi Erdoğan'ı anlatan film gösterildi. **Bahçelievler Temel Haklar'daki** anma, "Kurtuluşa Kadar Savaş" şiarıyla sona ererken, **Eyüp Temel Haklar'daki** anmada, Kızıldere'nin bir manifesto olduğu ve Türkiye devriminin yönünü çizdiğini anlatan konuşmalar yapıldı. Grup Sır'ın türkü ve marşları hep bir ağızdan

söylenirken, İrfan Ağdaş'ın abisi Kemal Ağdaş, Kızıldere için yazdığı şiiri okudu. **İkitelli Temel Haklar'da** ise, Kızıldere'de tutuşan ateşin dağlarda, şehirlerde, hapishanelerde yanmaya devam ettiği belirtildi. **Bağcılar Karanfiller Kültür Merkezi'nde** düzenlenen anmada, Kızıldere'de ölebilenin, devrim iddiasının göstergesi olduğunun altı çizildi.

Dersim: Dersim HÖC, Temel Haklar binasında düzenlediği ve Demokratik Haklar Platformu'nun da katılım sağladığı anmanın ardından, şehitlerin mezarlarını ziyaret etti. 2 Nisan günü dernek binasında yapılan anma etkinliğinde HÖC adına Özcan Doğan bir konuşma yaptı. Doğan, Kızıldere'de yükseltilen direniş bayrağının bugün Türkiye'nin dört bir yanında dalgalandığını ifade etti. Müzik ve şiir dinletisinin yeraldığı anmanın bitiminde kitle, Tunceli Asri Mezarlığı'nda bulunan şehitlerin mezarlarını karanfillerle donatarak mezarları başında konuşmalar yaptı. Gerillada, ölüm orucunda çok sayıda şehidin yeraldığı mezarlığı kızıl bayraklar ve "30 Mart 17 Nisanlarla Umudu Büyütüyoruz" pankartıyla gelen HÖC'lüler umudun sloganlarını haykırdılar. Özel timciler faşist ırkçı sloganlar ve küfürlerle tacizde bulunurken devrimciler, umudun sloganlarını

daha gür haykırarak cevapladı.

İzmir: Gençlik Federasyonu ve HÖC tarafından ayrı ayrı anmalar düzenlendi. 30 Mart günü Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde Kızıldere anması yapan gençlik, "30 Mart - 17 Nisanlarla Umudu Büyütüyoruz" ve "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor" pankartları açtı. Saygı duruşunun ardından konuşan Erdal Güngör; Kızıldere'den bu yana 33 yıldır bu destanın devam ettiğini ifade etti. Sloganların atıldığı anma, Grup Günişiği'nin marşları ve halaylarla son buldu.

Aynı gün akşam ise, HÖC'lüler,

Karşıyaka Çarşı'da meşaleli yürüyüşle Kızıldere Manifestosunu selamladılar. Mahir'in resmi ile "30 Mart - 17 Nisanlarla Umudu Büyütüyoruz" pankartının taşındığı eylemde, kızıl bayraklar dalgalandırıldı. Coşkulu sloganlarla süren yürüyüşte Gündoğdu marşı gecenin sessizliğini yırttı. "Kurtuluş Kavga-da Zafer Cephede" diyen HÖC'lüler yürüyüş sonunda bir açıklama yaptı.

Mersin: Mersin HÖC'lüler, Kızıldere şehitlerini 31 Mart günü meşaleli bir gösteriyle selamladı. 31 Mart günü Taşbina önünde yapılan eylemde konuşan Gülbeyaz Kara-

er, devrim şehitlerini andıklarını ifade ederek, Kızıldere'nin yıldönümünde Mahirler'in takipçisi olduklarını söyledi. "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganıyla sona eren eylemi alkışlarla destekleyen bir genç polisin küfür ve gö-zaltı tehditlerine maruz kaldı.

Zonguldak: 30 Mart günü, ölüm orucu şehidi Ali Koç'un mezarı başında bir anma düzenleyen Zonguldak HÖC üyeleri, mezarlığın zırlı araçlarla, yüzlerce polisle kuşatıldığını gördüler. Ali Koç'un amcası da polisin tehditleriyle karşılaşırken, HÖC'lüler mezar başında saygı duruşunda bulundular.

Kayseri: Kayseri Gençlik Derneği üyeleri, 3 Nisan günü, devrim şehitleri; Bülent Dil, Kahraman Altun ve Meryem Altun'u andı. Şehitlerin mezarlarını ziyaret eden gençlik, Kayseri'nin çeşitli köylerinde bulunan mezarlarını karanfillerle donattılar. Sarız İlçesi'ne bağlı Çarşaf Köyü'nde Kahraman ve Meryem'in akrabaları tarafından karşılanan dernek üyeleri, mezar başında düzenledikleri anmada, "Mücadeleleri yolumuzu aydınlatıyor" dedi.

Bandırma: Gençlik Federasyonu üyeleri, Rönesans Sanat Merkezi'nde düzenledikleri anmada, Kızıldere'nin tarihi önemi üzerine konuşmalar yapıldı.

Malatya: HÖC'lüler, Munzur Kafes'i'de 30 Mart günü anma programı düzenledi. Feride Tiyatro Grubu'nun, 35 yıllık tarihimizi anlatan oyunun ardından, bu tarihten kesitler anlatıldı. Anma, şiirler, marşlar, sloganlarla sona erdi.

Sivas: 3 Nisan günü Eğitim-Sen Şubesi'nde bir anma etkinliği dü-

zenleyen Sivas Gençlik Derneği üyeleri, "Kızıldere savaş çağrısıdır" dediler. Saygı duruşu ile başlayan anmada, Gençlik Derneği adına yapılan konuşmada, gençliğin Kızıldere'nin yolunda yürümeye devam ettiğinin altı çizildi. 80 kişinin katıldığı anmada, şiirler, müzik dinletileri yeralırken, "30 Mart'tan F tiplerine mücadelenin sürdüğü" vurgulanarak, "bundan sonra daha da güçlü şekilde sürecektir" denildi. Anma, marşlar ve halaylarla sona erdi.

Bursa: HÖC tarafından Temel Haklar'da yapılan anmada, şehitlerle süren mücadeleden kesitlerin yeraldığı dia gösterimi yapıldı. Yapılan konuşmada, "devrimin yolu şehitlerimizle aydınlanıyor" denildi. Şehit anlatımlarının yeraldığı anmada direniş şiirleri okundu.

Gebze: Gebze HÖC Temsilciliği SHP İlçe Binası'nda devrim şehitlerini anma etkinliği düzenledi. Anmada Kızıldere direnişi üzerine bir konuşma yapıldıktan sonra direniş tarihini anlatan film gösterimi yapıldı.

Kızıl Bayraklar Umudun Adıdır

Kentlerin meydanlarında kızıl bayraklar dalgalandırma eylemleri sürüyor.

Adana şehir merkezine büyük boy bir kızıl bayrak asılarak şehitler selamlandı.

Malatya'nın Başharık, Cemal Gürsel, Çavuşoğlu, Kernek Mahalleri'nde ve çarşı merkezinde iki yere asılan kızıl bayraklarla, Sabolar'ın "Bayrağımız ülkenin her yanında dalgalanacak" şiarı Malatya halkına ulaştırıldı.

İstanbul'da bayrak asma eylemleri gecekondulardaydı. Bağcılar'da 6 Nisan günü yürüyüş yolu üzerine 25 adet, aynı gün, İkitelli Caddesi İkitelli Cemevi karşısında ki parka 15 adet, Okmeydanı'nda üç ayrı yere 30 adet kızıl bayrak asıldı. Gebze'de de, merkezde iki ayrı yere asılan büyük boy bayraklar uzun süre asılı kaldı.

31 Mart günü **Gazi Mahallesi**'nde ise bir kilometreden fazla bir yol güzergahı onlarca kızıl bayrakla donatıldı. Gazi girişinden Cemevine kadar asılan bayraklarla, bağimsız, demokratik ve sosyalist Türkiye'yi kurana kadar savaşın süreceği haykırıldı.

Kızıldere Şehitlerinin Başucundayız

Kızıldere şehitleri Ertan Saruhan ve Cihan Alptekin'in mezarları başında anmalar yapıldı.

2 Nisan'da, Ordu'nun Fatsa İlçesi Mezarlığı'nda bulunan **Ertan Saruhan**'ın mezarı başında düzenlenen anmada, kızıl bayraklar ve "30 Mart 17 Nisan-

larla Umudu Büyütüyoruz!" pankartı taşındı. Saygı duruşunun ardından yapılan konuşmada, "And olsun ki, ON'lardan devraldığımız bayrağı, faşizmin burçlarına dikeceğiz" denildi. Okunan şiirler ve marşlarla devam eden anma, "Ertan Saruhan Ölümsüzdür", "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor" sloganlarıyla sona erdi.

3 Nisan günü, Rize'nin Ardeşen İlçesi Duygulu Köyü'nde devrim şehidi **Ali Topaloğlu**'nun mezarı başında ailesinin de katılımıyla anma yapıldı. 'Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede' sloganlarının haykırıldığı anmaya, SDG'liler de destek verdiler. Buradan, **Cihan Alptekin**'in mezarı başına geçen HÖC'lüler ve SDG'liler, birer konuşma yaptılar. HÖC'lüler, "ölüm orucu direnişçilerinin alınlarındaki kızılbantlar, Kızıldere'de yakılan meşaleden alınmış bir avuç kordur" dediler.

Fransa

Yurtdışında Etkinlikler

'Umudu Şehitlerimizle Selamlıyoruz'

İngiltere Başkent Londra'da 30 Mart günü düzenlenen yürüyüşle devrim şehitleri anıldı, Parti-Cephe selamlandı. 100 kişinin katıldığı meşaleli yürüyüş sırasında "30 Mart 16-17 Nisan devrim şehitlerini anıyor, kuruluşunun 11. yılında Parti Cephe'yi selamlıyoruz" pankartı ve onlarca cephe bayrağı taşındı. Umudun sloganlarının haykırıldığı eylem, Türkiyeliler'in yoğun yaşadığı bölgede gerçekleştirilirken, yürüyüş sonunda yapılan konuşmalarda Kızıldere ve devrimci hareketin tarihi anlatıldı.

Avusturya Başkent Viyana'nın merkezi meydanlarından Stephansplatz'da 30 Mart günü yapılan eylemde "Yolundayız" yazılı Mahir Çayan posterleri ve yine altında "Devrim İçin Savaşmayana Sosyalist Denmez" yazılı CHE posterleri açıldı.

İnsbruck'da, "30 Mart 17 Nisan Şehitlerini Anıyor, DHKP-C'nin 11. Kuruluş Yıldönümünü Selamlıyoruz" yazılı pankart ile Parti-Cephe bayrakları, kızıl bayraklar ve meşalelerin taşındığı bir yürüyüş düzenlendi.

Almanya Dortmund'da TAYAD Komite tarafından düzenlenen yürüyüşe 100 kişi katıldı. "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Haklıyız Kazanacağız" pankartlarının açıldığı eylemde, kızıl bayraklar, Mahir Çayan posterleri ve ölüm orucu şehitlerinin fotoğrafları taşındı. TAYAD Komite adına yapılan konuşmada, ölüm orucuna destek çağrısı yapıldı.

Duisburg'ta bulunan Anadolu Eğitim Kültür Merkezi'nde 3 Nisan günü yapılan anma, saygı duruşuyla başladı. Kızıldere'den 17 Nisan'a direnişlerin anlatıldığı konuşmanın ardından sinevizyon gösterimi ile devrimci hareketin mücadelesi sergilendi. Şiir ve müzik dinletisi ile süren

anma, şehitlerimizin devrim mücadelesindeki yeri üzerine yapılan konuşmayla son buldu.

3 Nisan günü **Nürnberg** şehrindeki Halk Kültür Evi'nde de Haklar ve Özgürlükler Cephesi tarafından bir anma düzenlendi. Şehitlerin bizlere bıraktığı mirasın önemini anlatıldığı konuşmayla başlayan anmada, şiirler, film gösterimi ile sür-

dü.

Aynı günü **Stuttgart** Anadolu Kültür ve Sanat Evi'nde 100'e yakın kişinin katıldığı etkinlikte, büyük direnişe vurgu yapıldı.

Hamburg'da saygı duruşu yapılarak başlayan anma programında, Mahirler'den günümüze feda kültürü ve direniş geleneği üzerinde duruldu.

Hollanda 30 Mart günü Rotterdam şehrinde bir gösteri düzenlendi. Kent merkezinde yapılan ey-

lemde, Parti'nin "Ümut bizim, çare sosyalizm!" başlıklı bülteni okundu. Mahir Çayan'ın büyük bir resminin taşındığı eylem sırasında Mahir, Hüseyin ve Ulaş'ın resimlerinin bulunduğu dövizler ile Cephe bayrakları açıldı. Türkiye topraklarında süren devrim kavgasına destek çağrısı yapılan eylemde, "Mahir, Hüseyin, Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş" sloganları atıldı.

Belçika 3 Nisan günü Liege'de "Türkiye Faşizmi 35 Yıldır Binlerce Yoldaşımızı Sosyalizmi İstedığımız İçin Katletti" yazılı pankart asıldı.

Fransa Valencia'daki etkinlikte, parti bülteninin okunmasının ardından sinevizyon gösterimi sunuldu. HÖC adına konuşmaların yapıldığı etkinlikte, Kızıldere'den ölüm orucuna direniş geleneği vurgulandı.

3 Nisan günü ise Mulhouse kentinde "umudu şehitlerimizle selamlıyoruz" adı altında düzenlenen anmaya 200'ü aşkın kişi katıldı. Saygı duruşu ve HÖC adına yapılan konuşmayla başlayan anmada, yerel ozanlar ve müzik grupları Kürtçe ve Türkçe marşlar, türküler söylediler. Parti bülteninin okunması ve sinevizyon gösterimiyle süren etkinlik, "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor" sloganıyla son buldu.

Avustralya Sydney'de, TAYAD Komite ve Devrimci Hareket taraftarları, Kızıldere şehitlerini andılar. 3 Nisan'da düzenlenen anmada, "arada kıtalar bulunmasına karşın, ON'ların direnişini coşkuyla selamlıyoruz" denildi. Grup İdil'in türküleri ile süren anmada, "Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" pankartı asıldı.

Birleşik, Kitlesele, Devrimci 1 Mayıs

İçinde Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de yer aldığı Devrimci 1 Mayıs Platformu, **"Birleşik, Kitlesele, Devrimci"** bir 1 Mayıs hedefiyle oluşturuldu.

Bu platformun hedeflerinden biri de, tarihsel 1 Mayıs alanımız olan Taksim Alanı'nı kazanma mücadelesiydi.

1 Mayıs'ın **"Birleşik, Kitlesele ve Devrimci"** olmasından ve **Taksim mücadelesinden** ne anlamak gerektiğine geçmeden önce, Emek Platformu dayatmacılığının 1 Mayıs'ı Kadıköy'de kutlama açıklamasına değinmeliyiz.

Reformizm Taksim mücadelesinden kaçıyor; dayatmacılığı sürdürüyor!

İstanbul polisi, devlet sendikacılığı ve reformizm, bu mücadelenin önünü kesmek, Taksim talebinin güçlenmesini engellemek için bu kez "çabuk" davranıp, Kadıköy Alanı'nda anlaştılar.

DİSK, KESK, Türk-İş, Hak-İş Temsilcileri, 6 Nisan'da bir basın toplantısı yaparak *"konfederasyonlar olarak 1 Mayıs'ı Kadıköy'de kutlayacaklarını ve miting başvurusunu bugün yapacaklarını"* açıkladı.

Oysa aynı günlerde, Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun başta DİSK ve KESK olmak üzere bu kesimlerle 1 Mayıs'ın nerede, nasıl kutlanabileceğine ilişkin görüşmeleri vardı. Fakat onların da acelesi vardı; ortada bir **"TAKSİM"** sözü dolaşıyordu ve onlar Taksim mücadelesinden kaçmak için acele etmeliydiler.

O kadar aceleciydiler ki, DİSK'in 1 Mayıs için oluşturduğu komitenin üyelerinin bile Kadıköy kararından haberi olmadı.

Henüz başvuru bile yapılmamış, 1 Mayıs alanlarını dolduracak güçlerle konuşulmamış, anlaşılmamış, ama 1 Mayıs'tan üç hafta önce açıklama yapma gibi bir adetleri olmadığı halde, çıkıp açıklama yapıyorlar. Bu acele niye? Kimden, neyi çıkarıyorsunuz? Veya neden kaçırıyorsunuz?

6 Nisan'da yapılan açıklamada, DİSK Temsilcisi, *"2004 yılında yaşanan tarzda bir ayrışmaya da meydan vermemek için Kadıköy İskele Meydanı'nda anlaştıklarını"* söyledi. Oysa geçen yıl Saraçhane'de öyle konuşulmuyordu.

"Ayrışmaya meydan vermemek için" anlaştıkları TÜRK-İŞ'ten başkası değildi. Peki devrimci güçlerle yaşanabilecek bir ayrışma, DİSK'in, KESK'in hiç umurlarında değil miydi acaba? Geçen yıl DİSK ve KESK ne diyorlardı hatırlatalım:

"Türk-İş yönetimi, hakkını savunmak, özgürlüğüne sahip çıkmak yerine, kimi kamu görevlilerinin yönlendirmesine uymayı tercih etmiştir." Ve yine aynı açıklamada *"iktidara karşı mücadelede emekçilerin saflarında bir farklılaşma olduğu herkesin farkında olduğu bir gerçekliktir"* diyen de KESK ve DİSK'ti.

Ne oldu? Türk-İş, *"kamu görevlilerinin yönlendirmesine"* uymaktan vaz mı geçti, yoksa siz mi Türk-İş'e tabi oldunuz? Ne oldu? Mücadele konusunda Türk-İş ve Hak-İş'le *"farklılaşmanız"* bitti mi? Fark kalmadıysa, kim kime uydu?

Bütün bunlara verebilecekleri tutarlı cevapları olmadığını, olmayacağını biliyoruz. Ama açık ki, devrimciler dışlanıp, Türk-İş'li, Hak-İş'li bir ittifak tercih edilmiştir.

Bu her şeyden önce, geçen yılki 1 Mayıs'tan itibaren yaptıkları tüm açıklamalara göre tutarsızlıktır. Ve böyle bir tutarsızlıkla, KESK'in, DİSK'in halk güçlerine güven vermesi artık iyice zordur.

Haftalardır bu sütunlarda dikkat çektiğimiz **"Emek Platformu dayatması"** bu 1 Mayıs'ta da sergilenmiştir.

Lafa gelince *"bizim de gönlümüz Taksim'den yana.."*, hatta daha ileri gidip *"biz hazırız"* diyenler, **Taksim mücadelesinden KAÇMIŞTIR.**

Taksim'de 12 Eylül yasağının sürdürülmesinden, artık bu sendikalar da sorumludur.

Emek Platformu'na tabi olmak, birleşik, devrimci 1 Mayıs'ın yolu değildir

Evet, **"birleşik, kitlesele, devrimci 1 Mayıs"**ı hedefliyoruz.

Devrimci 1 Mayıs, işçi sınıfının güncel talepleriyle birlikte siyasal taleplerini, gelecek hedeflerini, toplum idealini ortaya koyan 1 Mayıs'tır.

Devrimci 1 Mayıs, faşizmin yasaklarını, statükolarını bozma, iktidara karşı yeni mevziler elde etme, halk kitlelerini örgütleme ve devrim ve sosyalizme çağırma mücadelesidir.

Devrimci 1 Mayıs, 1 Mayıs 1977 katliamı nezdinde, oligarşinin **bugün de sürdürdüğü provokasyon ve katliamlara** karşı mücadele için birleşmektir.

1 Mayıs'ın birleşik ve kitlesele olması, **devrimci muhtevasıyla** birlikte anlam kazanır. Devrimci 1 Mayıs, Türk-İş'le, Hak-İş'le, reformizmin yönetimindeki Emek Platformu dayatıcılığıyla değil,

devrimci talep ve politikalarla yaratılır. Şu tüm açıklığıyla görülmelidir: 1 Mayıslar'ı 1 Mayıs yapan devrimci hareketlerdir. Bu anlamda, devrimciler, doğrudan veya dolaylı olarak oligarşiden güç alıp, düzeniciliğe, yasallığa sığınarak geliştirilen bir dayatmacılığa boyun eğemez.

“Birleşik 1 Mayıs” kendi başına bir şey ifade etmiyor. “Birleşik ve devrimci” olmalı. Herkes Türk-İş dayatmalarını kabul ettiğinde de o 1 Mayıs “birleşik” olur. Ama öyle bir 1 Mayıs, sınıf mücadelesini geliştirici olur mu? Sorun buradadır.

1 Mayıslar'ın tarihini inceleyen herkes görür ki, alan, biçim ne olursa olsun, 1 Mayıslar'da her halükarda devletle ve devletle açık-zımnı işbirliği içindeki sendikacılıkla devrimciler arasında bir irade savaşı olmuştur. Bugün de bu irade savaşı sürüyor. Reformizm, Emek Platformu'nu kullanıp, Türk-İş'i, Hak-İş'i yanına alıp, devrimcileri etkisizleştirmeye çalışıyor.

Bu dayatmaya karşı çıkmanın yolu, kendi gündemimizi ve irademizi ortaya koymaktır. Bugün bu irade savaşı, Taksim alanının kazanılması noktasında yoğunlaştırılmalıdır.

Statükoculuk, kendini nasıl gizliyor?

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, haftalar öncesinden 2005 1 Mayıs'ını bu hedefle ele almayı gündeme getirdi. Çeşitli siyasetler, çeşitli gerekçelerle Devrimci 1 Mayıs Platformu içinde yer almadılar.

İtiraz gerekçelerinden biri “*baştan Taksim demek daraltır, ayrıştırır*” şeklindeydi.

Birincisi; her ayrışma yanlış, kötü, zararlı değildir. Bazı ayrılıklar iyidir ve hayırlıdır. Geçen yılki, Abide-i Hürriyet-Saraçhane ayrılığı böyle bir ayrılık olmuştur. İkincisi, Taksim'de birleştirmeyi hedeflemeliyiz. Reformist sendikacıları, Taksim'e getirecek olan, bu konuda yürüteceğimiz mücadeledir. Bu mücadeleden kaçmanın gerekçesi, “*darlaştırmak*” olamaz.

İkincisi; “*Sınıfla birlikte olmalıyız*” sözü adeta bir nakarat olarak tekrarlanıyor. “*Sınıfla birlikte olmayalım*” diyen mi var? Fakat sorun şu: Sınıfla birlikte olmak, mutlaka ve her koşulda Türk-İş'le veya KESK'le, DiSK'le birlikte olmak mıdır? Sınıfın tek ve yetkili temsilcisi onlar mıdır? Eğer öyleyse, devrimci siyasi örgütlerin varlığı, iddiası nerede kalır? Üç beş sendikacı adeta tanrı mertebesine yükseltip, sınıfla özdeşleştiriliyor.

Hayır, bu işçi sınıfı savunuculuğu, işçi sınıfıyla birlikte olmayı istemek değil, düpedüz, işçi sınıfı ideolojisinden bir sapma olan uvriyerizmdir. Bu anlayış, Türk-İş'in kuyruğundan kurtulamaz.

“*Sınıfla birlikte olmalıyız*” gibi ifadeler an-

lamsızdır, sınıfla olmak adına birkaç sendikacının bizi yönetmesine izin veremeyiz, sınıf onlar değildir. Sınıfın gerçeklerden haberi yok. Ve biz bu gerçeği sınıfa götürmek istiyoruz.

Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun oluşturulması toplantılarında “*şunu da çağıralım, bunu da çağıralım*” diyerek şekilsizliği savunanlara, “*ÖDP'nin, KESK'in, DiSK'in, DEHAP'ın ne diyeceği belli, Kadıköy diyecekler, EMEP, Türk-İş neredeyse orada olacak...*” demiştik. Nitekim böyle de oldu. Onların ne yapacağı, ne diyeceği belliydi, **bizim tartıştığımız ise**, onların bu dayatmalarına karşı, devrimci, birleşik, kitlesel 1 Mayıs için bizim, yani devrimcilerin ne yapabileceği idi. Sorun bugün de hala budur.

Hala gündemde olan ve olması gereken Taksim mücadelesi, işte bu noktada aynı zamanda devrimcilerin reformist dayatmayı kırma mücadelesinin bir parçasıdır.

Genişlemeliyiz, şundan, bundan kopmamalıyız denilirken, gerçekçi olunmalıdır. Biz devrimciler olarak biraraya gelip dayatmacı güçlere karşı baskı unsuru olalım diyoruz. Sanki böyle bir sorun yokmuş gibi, dayatmayı yapanların çağrılıp çağrılmaması tartışılıyor.

Mevcut koşullarda onların Taksim hedefli bir mücadele vermeyecekleri, tam tersine bize de şu veya bu biçimde 1 Mayıslar'ın içinin boşaltılmasını, bizim tasfiyemizi dayatacakları ortadadır. Bu mücadeleyi başka herhangi bir güç değil, biz devrimciler vereceğiz.

Hal böyleyken, sendikaların devrimcileri yok saymasına, 1 Mayıs mücadelesini geri çekmesine “birlik” adına tavırsız kalınamaz. Eğer bir tavırsızlık varsa, eğer Taksim mücadelesinden şu veya bu gerekçeyle uzak duruluyorsa, orada birlik savunucuğu değil, statükoculuklara yedeklenme vardır.

Statükoculuğun değişmez ortaklarından Evrensel de, 1 Mayıs konusunda, dayatmacılığa değil, devrimcilere yöneliyor “eleştirisi”ni.

“*Ama bu tartışmaların öne çıkan boyutu, 1 Mayıs'ın nerede, hangi alanda kutlanacağıdır. Emniyet ve öteki yetkililer de, 'solculuk'la malul çevrelerin bu zaafını bildiğinden, 'nerede kutlanacak' sorusunu, son ana kadar askıda bırakmayı adeta gelenek edindiler.*”

Ancak... 1 Mayıs'ın nerede kutlanacağı değil nasıl ve hangi taleplerin öne çıkarılarak kutlanacağı önemlidir. 1 Mayıs'ın tarihi boyunca da işçiler, sendikalar ve gerçek sınıf partileri için bu hep önemli olmuştur.” (6 Nisan Evrensel)

Güçlü, devrimci bir 1 Mayıs örgütleme kaygısı duyacağına, “*Türk-İş neredeyse oradayım*” rahatlığında(!) devrimcilere laf atıyor, akli sıra aşağılı-

yor. Gerçeklerden uzak. Oligarşinin politikalarını kavramıyor. Demek bütün mesele, “taleplerin formülasyonu”nda. Polisin icazetinde, Türk-İş’in yanbaşı olduktan sonra, en keskin, en kapsamlı talepleri formüle etsen ne olur?

Evrensel yazarı bir noktada daha yanılıyor; polis bugüne kadar 1 Mayıs konusunda yaptığı manevraları, devrimcilere değil, sizin kuyruğundan ayrılmadığınız sendikacılar üzerinden yapmıştır. Onların kararsızlıklarını, icazetçiliklerini bildiği için, tüm manevralar onların üzerinden şekillendirilmiştir. Bugün de öyle oldu. Hem de Evrensel yazarını yalancı çıkararak, son ana bırakmayıp erkenden açıklayıverdiler alanı. Şimdi ne açıklama getirecek Evrensel yazarı?

Taksim’de 12 Eylül yasağını kırmalıyız! Katliamlarla, provokasyonlarla yöneten oligarşiye karşı 1 Mayıs’ta birleşmeliyiz.

TAKSİM 1 MAYIS alanıdır; katliamla, provokasyonla, cuntayla elimizden alındı bu alan. Ve yine katliamlarla, provokasyonlarla, halkın mücadelesini bastırmaya devam ediyorlar. 1 Mayıs 77 katliamının hesabını sormak, Taksim’i kazanmak, işte bunun için de güncel ve önemlidir. 2005 1 Mayıs’ında bunun mücadelesini öne çıkarmalıyız. Bu mücadeleyi vermediğimizde, bunu gündeme getirmediğimizde, Emek Platformu çatısı altındaki reformizmin inisiyatifi kırılamaz.

Geçen sene de “nereden çıktı bu Taksim?” sorusu sorulmuştu. Ama o gelişmeler, Abide-i Hürriyet statükosunun kırılmasını sağladı. Bugün kimse Abide-i Hürriyet’i ağzına almıyor. Taksim’in önünü kesmek için bu kez Abide-i Hürriyet’e göre “daha kabul edilebilir” bir alternatif öne sürülüyor.

Taksim’i er geç kazanacağız. Bu geçen yıl da olabilirdi, bu yıl da olabilir veya sonraki yıla sarkabilir; esas olan, bunun mücadelesini ciddi bir çalışma olarak sürdürmektir.

“TAKSİM 1 MAYIS alanıdır” mücadelesi, üç beş sendikacıyı “Taksim’e ikna etmek” meselesi değildir. Bu mücadele, Taksim’i kazanma, 1 Mayıs’ı devrimcileştirme hedefini başta işçiler olmak üzere halka maletme mücadelesidir. Bu mücadele, sadece sendikacılara giderek değil, bütün emekçi sınıf ve tabakalara giderek sürdürülür.

Bunun pratiği, sendikalarda, odalarda, mahallelerde, örgütlü, sistemli bir biçimde bu çalışmayı sürdürmektir. Örneğin Devrimci 1 Mayıs Platformu’nu oluşturan devrimci grupların her alandaki insanları; seminerler, bildiriler, tartışmalar örgütleyerek, 1 Mayıs’ı sıradanlaşmaktan çıkarır. Sendikalarda, DKÖ’lerde, fabrikalarda ve tüm alanlarda Taksim çalışması yapar, ciddi bir kampanya

ya sürdürürler. Neden Taksim, sarı sendikacılar, reformistler 1 Mayıs’tan ne anlıyor, işçi sınıfı mücadelesinden ne anlıyor, biz ne anlıyoruz? Onlar ne yapmak istiyor, biz ne yapmak istiyoruz? Bunlar genişçe tartışılır.

Sözkonusu çalışma; KESK’e, DİSK’e, Türk-İş’e bağlı tüm sendikalarda, 1 Mayıs’a kadar gündemde tutulur. Ve işçiler, kendi yönetimlerine sorarlar sonuçta: “Niye Taksim değil?”

“Baskı unsuru” böyle olunur. “Tabandan zorlayıcılık” böyle olur. Ötesi, yasak savmaktır. “Biz Taksim dedik ama kabul etmediler” gerekçesi, her yıl tekrarlanıp durur.

Sorun, biçimsel anlamda bir “alan meselesi” değildir; Taksim meselesi, 1 Mayıs’ın muhtevasına, sınıflar mücadelesinde üstleneceği role ilişkin bir meseledir. Gün gelir, bir sloganı haykırabilmek, bir resmi, simgeyi taşımak, o mücadelenin o kesitteki özü anlamını kazanır. Mücadele tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur.

TAKSİM yasağı 12 Eylül yasağıdır. TAKSİM alanı bir MAYIS alanıdır. Bu noktada gerek oligarşiyi gerekse sendikacıları zorlamalıyız.

Taksim mücadelesi, yasaklara karşı, katliamlara karşı demokratik bir mücadeledir. Taksim mücadelesi, işçi sınıfının tarihiyle bağını kuran, geleceğine hedef gösteren siyasal bir mücadeledir. Meseleyi “alan meselesi”ne indirgeyen, biz değiliz, “Taksim” der demez soruna “çıkacak mısınız? Çıkmayacak mısınız?” diye bakanlardır. Taksim mücadelesinin muhtevasını anlamamakta veya anlamak istememektedirler.

Taksim’e çıkılır veya çıkılamaz, fakat yapılan hiçbir çalışma boşa gitmiş olmaz: Dağıttığımız her bildiri, yaptığımız her toplantı, gösteri, er geç Taksim’i kazanmamızı sağlayacaktır. Taksim yasağını kimlerin koyduğunu ve kimlerin sürdürdüğünü, kimlerin politikalarıyla, dayatmalarıyla bu yasağa ortak olduğunu teşhir edeceğiz.

İşçi sınıfının talepleri, ücret, maaş talepleriyle sınırlanamaz. Bu ekonomist sendikacıların anlayışıdır. 1 MAYIS işçi sınıfının birlik ve dayanışma günüdür ama bu reformistlerin yaptığı gibi sadece işçi sınıfının ekonomik taleplerini dile getirmek demek değildir. Sendikacılık demek değildir. İşçi sınıfından söz ediyorsak işçi sınıfı esas olarak kendi iktidarı için savaşıyor. Bu kendi siyasi taleplerini dile getirmesi demektir. 1 Mayıs 77 katliamının hesabının sorulması, katliamlara, provokasyonlara tavır, Taksim Alanı talebi, öteki taleplerin “tali” plana atılması değildir; demokratik ve siyasi bir talep olarak işçi sınıfı mücadelesini geliştirecek, işçi sınıfını politikleştirecek bir taleptir. Demokrat, ilerici, devrimci hiç kimsenin bu mücadeleden kaçışı yoktur.

'TEKEL Satılamaz' Mitingi: Bataklık, IMF Politikalarıdır

IMF'nin özelleştirme saldırısına karşı direnen TEKEL işçileri Adana'da miting düzenlediler. 3 Nisan günü düzenlenen mitinge katılan binlerce kişi, 'TEKEL Halkındır Satılamaz' ve 'Hükümet İstifa' sloganlarını haykırdı.

Adana TEKEL işçilerinin yanısıra, Türk-İş, DİSK ve KESK'e bağlı sendikaların da katıldığı eylemde, Haklar ve Özgürlükler Cephesi de, "SEKA'yı, TEKEL'i Değil F Tiplerini Kapatın" pankartıyla yerini aldı. Çeşitli sol grupların pankartlarıyla katıldığı eylem, Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu'ndan Uğur Mumcu Meydanı'na yürüyüşle başladı. Emekçiler, özelleştirme karşıtı pankart ve dövizler taşıdılar. 'Yaşasın sınıf dayanışması' şiarıyla meydana toplanan emekçilere seslenen, Tek Gıda-İş Güney Anadolu Şube Başkanı Gürsel Diliçikık, işçi sınıfının karşısındaki tehdidin ABD ve AB emperyalistleri olduğunu dile getirdi. İşsizliğe vurgu yapan Diliçikık, iktidarın işsizliği önleme gibi bir hedefinin olmadığını söyledi. Diliçikık şunları söyledi:

"Özelleştirmelerle işsizlik daha da arttırılmaktadır. Çukurovalı iyi bilir ki, sivri sinekleri tek tek öldürerek sıtmayla baş edemezsiniz. Bataklığı

kurutacaksınız. Bataklık nedir? Bataklık, emperyalizmin ve IMF'nin politikalarıdır."

İşçi memur sendikalarının katılımının düşük olduğu mitingde, TEKEL işçileri coşkulu bir şekilde TEKEL'i sattırmayacaklarını haykırdılar. HÖC'lüler eylem sırasında sık sık "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Genel Grev Genel Direniş" sloganlarını attılar.

Sayı 153

17

10 Nisan
2005

Tütün Platformu: Özelleştirmeden Vazgeçin!

Ege bölgesinde TEKEL ile ilgili sendika, oda ve üretici kuruluşlarınca oluşturulan Tütün Platformu, 5 Nisan günü düzenlediği basın toplantısında, TEKEL'in özelleştirilmesinden vazgeçilmesini istedi. TEKEL'in sürekli olarak satış ihalesinde tutulmasının pazar payını kaybetmesine neden olduğunu ve bunun da emperyalist tütün tekellerinin işine yaradığını söyleyen platform sözcüsü ve Tek-Gıda İş Ege Bölge Başkanı Mehmet Karataş, "Özelleştirmeden bir an önce vazgeçilmelidir" dedi.

PETKİM'de Peşkeşin Adı; 'Halka Arz'

Özelleştirme kapsamındaki PETKİM'in Aliağa Tesisleri'nde 40. kuruluş yılı etkinliklerinde konuşan Petrol-İş Aliağa Şube Başkanı İbrahim Doğangül, peşkeşin yeni adının halka arz olduğunu söyledi.

Satışın her türlüşüne karşı olduklarını söyleyen Doğangönül, "Blok olarak satmak için iki kez girişimde bulunup da satamadıkları PETKİM'i bu kez 'halka arz' adı altında parça parça satmak istiyorlar. İki yıl önce kendi yandaşlarına, yok pahasına blok olarak satmaya çalışırken 'Devletin üstünde yük, kambur; teknolojisi geri' diye kötölemek için söylemedik yalan bırakmayanlar, bugün 'nerede üretim, orada PETKİM, sanayinin devi' diye milyarlarca liraya, sözde sanatçılara reklam yaptırıp bir sürü gazete, TV kanalına avuç dolusu paralar aktarıyorlar" diye konuştu.

Eskişehir Hava İkmal'de Eylem

Eskişehir 1. Hava İkmal Bakım Merkezi çalışanları 1 Nisan'da, işyerlerindeki haksız uygulamaları protesto için yürüyüş yaptılar. Türk Harb-İş üyesi işçiler, 5 kilometrelik yolu yürürken, sendika Genel Başkan Yardımcısı Abdullah Erol, 2 bin 300 üyelerinin, haksız uygulamalara maruz kaldığını ve sorunları görüşmelerle çözme girişimlerinden sonuç alamadıklarını söyledi.

CarrefourSA'da Kıyım

İşçilerin örgütsüzlüğünü fırsat bilen patronlar işçi kıyımını sürdürüyor. Maltepe CARREFOUR SA'da 400'e yakın işçiden 100'ünün, 31 Mart'tan itibaren sözleşmeleri yenilenmeyerek işlerine son verildi.

Maliye Emekçileri İşbiraktı

'Direnişe devam edeceğiz'

Maliye emekçileri, bir kez daha Gelir İdaresinin Yeniden Yapılandırılması Yasa Tasarısı'na karşı Türkiye genelinde işbiraktılar. Büro Emekçileri Sendikası (BES), emperyalistlerin isteğiyle gündeme gelen tasarıya karşı, 4 Mart'ta iş bırakmış, iktidar tasarını yeniden alt komisyona göndermişti.

Yapılan değişikliklerin taleplerini karşılamadığını belirten emekçiler 4 Nisan günü basın açıklamaları yaparak bildiriler dağıttılar. 5-6 Nisan günlerinde ise vergi dairelerinde vergi toplanmadı, emekçiler iş bırakarak eylem yaptı. BES'lilerin ka-

rarlı mücadelesinin baskılanması altında kalan Kamusal Sen'e bağlı Türk Büro-Sen de BES ile eylem birliği yapıyor. Türkiye genelinde örgütlü olunan yerlerde yapılan iş bırakma

eylemine katılımın yoğun olduğu açıklanırken, 6 Nisan'daki iş bırakma eylemine yüzde 100'e yakın katılım sağlandı.

"Tasarı geri çekilsin"

Tasarının geri çekilmesini isteyen emekçiler işyerleri önünde yaptıkları eylemlerde, direniş mesajı verdiler. Ankara'da vergi daireleri önünde eylem yapan BES'liler, "Hak Verilmez Alınır, Zafer Sokakta Kazanılır" sloganı atıldılar. Maltepe ve Hitit Vergi Daireleri önündeki eylemde konuşan BES Genel Başkanı Bülent Kaya, değişikliklerin taleplerini karşılamadığını belirterek, "**tasarı geri çekilene kadar grevi önümüze koyacağız ve hayatı durduracağız**" diye konuştu. BES üyeleri, yaptıkları eylemlerden dolayı yaşanan sürgün ve soruşturmaları da sloganlarla protesto ederken, maliye emekçilerinin mücadelesinin tüm halkın haklarını savunma mücadelesi olduğu vurgulandı.

BES ve Türk Büro-Sen üyelerinin TBMM karşısındaki Kavaklıdere Vergi Dairesi önündeki eylemde ise, "IMF Defol, Bu

Memleket Bizim" sloganları atıldı.

İstanbul'da eylem yeri Kadıköy İskele Meydanı oldu. "**Sözleşmeli Köle Olmayacağız**" diyen emekçilere seslenen BES 3 No'lu Şube Başkanı Nafi Maraş, "**İşimize, iş güvencemize ve iş yerlerimize sahip çıkmak için kararlıyız**" diye konuştu.

Kocaeli'de ise, BES üyeleri Vergi Dairesi'nden Belediye İş Hanı önüne yürüyüş gerçekleştirerek burada bir açıklama yaptılar.

İzmir'de iş bırakan BES'liler ise Konak Hasan Tahsin Vergi Dairesi önünde toplandılar. Ege Temel Haklar ve çeşitli DKÖ'lerin destek verdiği eylemde "Yoksulluğu Talanı ve Sefaleti Kabul Etmiyoruz", "İş Güvencemiz ve Emeklilik Gasp Edilemez" gibi, talepleri içeren dövizler taşındı ve sloganlar atıldı. Eylemde konuşan konuşan BES İzmir Şube Başkanı Musa Sever, "**bu tasarıya ve kölelik yasalarına karşı direnenek ve mücadele ederek zafer kazanılacak**" dedi.

'Sağlıkta Tasarruf Ölüm Demektir'

AKP'nin "Sağlık Reformu", SES'li emekçiler tarafından protesto edildi.

1 Nisan günü Ankara Numune Hastanesi'nde toplanan SES'liler, "Performansa Göre Döner Sermaye Etik Değerlerin Yok edilmesi, Çalışanlar Köle Değildir, Torunlarımız Genetik Mutasyona Uğramasın, Sağlıkta

Tasarruf Ölüm Demektir, Radyoloji Kliniklerini F Tipine Çevirmeyin" dövizleri açtılar. Topladıkları 3000 imzanın Başbakanlığa gönderilmesinin ardından, SES Genel Başkanı Köksal Aydın basına bir açıklama yaparak, "sağlıkta dönüşüm yasası"nın halka ve sağlık çalışanlarına vereceği zararı anlattı.

SES üyeleri, 5 Nisan'da da İstanbul Haydarpaşa Numune Hastanesi önündeydi. "Sağlık Haktır Satılmaz, Aşıya Dokunma Çocuk Ölümlerini Arttırma" sloganları atılan eylemde konuşan Anadolu Şube Başkanı Mehmet Ali Işık, İstanbul'da 765, Türkiye genelinde ise 1689 uzman başasistanın sürgün edildiğini söyledi. Işık, Sosyal Güvenlik ve Sağlıkta Dönüşüm Projesi'nin IMF, Dünya Bankası patentli olduğuna dikkat çekti.

Sansürü sürdürenler Trabzon'daki saldırganlardan ne farkınız var?

Trabzon'da TAYAD'lılara yapılan saldırıyı hücrelerimizde öfke içinde izledik. Orada olmasak da, "kapalı kapılar" ardında yapılan planların tanığı olmasak da, biliyoruz ki bu saldırı, "kendiliğinden" değildir; iktidarın ve iktidarın polisinin bilinçli ve planlı bir provokasyonudur. Bundan eminiz, çünkü bu devleti tanıyor, oligarşinin politikalarını biliyoruz.

Hatırlamaya çalışın; bu beş yıl içinde TAYAD'lılar ne kadar çok saldırıya uğradı.

Ne yapıyor TAYAD'lılar? Haykırışlarıyla sansür duvarında delikler açıyorlar. Tecrit gerçeğini duyuruyorlar.

Sansürde açılacak bir gediğin, tecrit politikasının bir adım geriletilmesinin, oligarşi açısından ne kadar önemli olduğunu herkes bu saldırıların bilançosuna bakarak görebilir.

En demokratik, meşru haklarını kullanarak İstanbul'dan, Anadolu'nun değişik şehirlerinden Ankara'ya yürüyorlar. Oligarşi tüm polis gücünü seferber ediyor, kontrgerillasını seferber edip (Afyon'da ve şimdi Trabzon'da olduğu gibi) provokasyonlar tertip ediyor. 1 Nisan'daki gibi, komplolarda, öncelikli olarak hedef aldığı kurumlardan biri TAYAD oluyor. En meşru, yasal eylemlerinin sonucunda gözaltına alınıp, işkencelerden geçirilerek yıldırmaya çalışılıyorlar. Hiçbirinin kar etmediği koşullarda tutuklanıp F tiplerine atılıyorlar.

Unutmayın ki, F tiplerine, tecrite karşı mücadelenin en ısrarlı, yılmaz sürdürücüsü olan TAYAD'ın başkanı, birçok yönetim kurulu üyesi, çalışanı, bugün F tiplerinde tutsaktır.

5. yılına giren direnişimiz ve tecrit politikasına ilişkin sansür uygulayanlar, bu tablo karşısında kendi yerlerini, konumlarını bir kez daha gözden geçirmelidirler.

Soruyoruz: Tecrit gerçeğine, TAYAD'lıların "Tecrite son! Ölümle durdurun!" haykırışına, "Hapishanelerde 118 İnsan Öldü, Duydunuz mu?" sorusuna gazetelerini, dergilerini, televizyonlarını kapatanların, Trabzon'da TAYAD'lıları susturmaya çalışan şovenist, provokatör, azgın güruhtan ne farkı var? Soruyoruz: Farklı yöntemlerle de olsa, aynı şeyi yapmış olmuyorlar mı?

Şu veya bu biçimde sansür politikasını uygulayanlar, farklı tüm düşünceleri yoketmek isteyen emperyalizmin "imparatorluk" politikalarının, tecrit ve sansürle bu ülkenin vatanseverlerini, devrimcilerini düşüncelerinden vazgeçirmek isteyen katliamcı, işbirlikçi AKP'nin suç ortağıdır. Sansüre ortak olan hiç kimse, en sıradan insan haklarından, düşünce ve inanç özgürlüğünden söz etme hakkına bile sahip değildir. Trabzon'da TAYAD'lıların üzerine saldırtılan şovenist, bilinçsiz insanlar, ne kadar oligarşinin maşası, tetikçisiyse, sansürcüler de o kadar kullanılan maşaları durumundadırlar.

Tecrit ve sansür, Nazi politikasıdır. Sansürcüler, emperyalizmin ve oligarşinin Nazi politikalarının maşası olmaya son verin! Her dönem onların tetikçisi olan MHP'li katillerle, F tiplerinin, emniyet müdürlüklerinin işkencecileriyle aynışmayın. Gerçeği duyun, gerçeği yazın.

Merhaba

Düştüğü yerden bire bin veren tohumlar misali yeniden doğan şehitlerimizin aydınlattığı yolda, Kızıldere'den bu yana nice ateş çemberlerinden geçtik...

Herkesin selâmızı okumaya çalıştığı yerden umudun adını haykırarak, kazanacağımıza olan inançla çıkıp, sürdürdük yürüyüşümüzü...

Umutla büyüyüp, umudu büyüttüğümüz yürüyüşümüzün 12. yılına da aynı kararlılık ve inançla giriyoruz...

Yolumuzu aydınlatan şehitlerimizi saygıyla anıyor, umudumuzu coşkuyla selamlıyoruz... saygılarımızla

*Tekirdağ 2 No'lu F Tipi
Özgür Tutsaklar*

HÖC: Provokatör Oligarşidir

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, oligarşinin bayrak provokasyonunun ardından yaptığı eylemleri sürdürüyor. İstanbul, Mersin ve Ankara'da eylemler yapan HÖC'lüler, Adana, İzmir, Samsun ve Malatya'da da provokasyona cevap verdiler.

Adana HÖC, 31 Mart günü yaptığı eylemde, "Provokasyona Son, Yaşasın Halkların Birliği ve Mücadelesi" pankartı ve kızıl bayraklar açtı. HÖC adına açıklamayı okuyan Cenk ARTAN, Genekurmay'ın ve medyanın, Kürt halkını ez, yoket politikasıyla şovenizmi kışkırttığını dile getirdi.

Malatya HÖC tarafından 28 Mart günü PTT önünde yapılan basın açıklamasında "Provokasyona Son, Yaşasın Halkların Birliği ve Mücadelesi" pankartı ve bayraklar taşındı. HÖC üyesi Asaf Harman, Mersin'deki bayrak olayını hatırlattıktan sonra, geliştirilen şovenizme değindi ve eğer bir provokasyondan sözedilecekse bunun egemen sınıfların provokasyonu olduğunu söyledi. Halkları birbirine düşman ederek, bölüp parçalayarak düzenlerinin sürmesini sağlamanın egemen sınıfların taktiği olduğunu hatırla-

tan Harman, Türkiye halkına, "Bu oyuna gelmeyelim. Egemenler sömürürken, katlederken, hapishanelere atarken Kürt-Türk ayrımı yapmıyor" çağrısı yaptı.

Oligarşinin şovenist kampanyası **İzmir'de** de teşhir edildi. 31 Mart'ta Kemeraltı girişinde toplanan HÖC üyeleri, açtıkları "Provokasyona Son, Yaşasın Halkların Birliği ve Mücadelesi" pankartıyla alınması gereken tavrı ortaya koyarken, egemen sınıfların işbirlikçiliğini teşhir eden sloganlar attılar. İzmir HÖC adına açıklamayı okuyan Bayram İÇLEK, oligarşinin halkı sindirme amaçlı provokasyonu-na karşı tek yolun halkın birleşmesinden ve mücadelesinden geçtiğini söyledi.

Samsun HÖC, 31 Mart günü Süleymaniye Geçidi'nde, "Provokasyona Son Yaşasın Halkların Birliği Ve Mücadelemiz" pankartı açarak basın açıklaması yaptı. HÖC adına konuşan Hüseyin Aktaş "Birleşelim, şovenist kışkırtmaları, oyunları boşa çıkaralım" çağrısında bulundu.

Provokatörlere yurtdışında da tavrı alındı. Belçika'nın Maasmechelen kentinde, faşistlerin şovenist sloganların yer aldığı bir pankart asmasının ardından, bu pankart Cephe Güçleri tarafından indirilerek, DHKC imzalı bir pankart asıldı. "AKP, CHP, ANAP, MHP, DSP, MGK, TÜSİAD... Hepsi Vatani Amerika'ya Sattılar, Şimdi Şov Yapıyorlar. Kahrolsun ABD, AB ve İşbirlikçileri" ifadelerinin yer aldığı pankartın dışında, aynı gün pazar yerinde Türkiyeli Vatanseverler imzalı bir de bildiri dağıtıldı. Bildiride de oligarşinin işbirlikçiliğine ve şovenist kampanyasına yer verildi ve mücadele çağrısı yapıldı.

Sinanlı Köylüleri Ankara'da

Ankara'ya gelerek, "Meclis ağadan değil, köylüden yana olsun" diyen Sinanlı köylüleri, 1 Nisan günü de, AKP milletvekillerinin kamp yaptığı Kızılcahamam'a gittiler. Diyarbakır Bismil İlçesi'ne bağlı Sinanlı Köyü'nde, ağa tarafından topraklarına el konulan köylüler, sorunlarına çözüm için Başbakan Erdoğan ile görüşmek amacıyla, Abdi İpekçi Parkı'ndan alkışlarla Kızılcahamam'a uğurlandılar. DİSK'lilerin de katıldığı uğurlama sırasında konuşan köylülerden Yılmaz Duru, iki yüz yıldır köylülerin olan topraklara ağanın el koyduğunu söyleyerek, "mezarlıklarımız bile elimizden alındı. Doğrudan Gelir Desteği'ne ağa tarafından el konuldu" dedi.

Latifeci Anıldı

30 Mart 1995'te Hatay'ın Samandağ İlçesi'ne bağlı Sutaşı Beldesi'nde kontrgerilla tarafından katledilen DEP'li Mehmet Latifeci ve babası Yahya Latifeci, mezarları başında anıldı. "Mehmet Latifeci Ölümsüzdür" pankartı açılan anmaya HÖC de katıldı.

8 Mart'a Dava

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinlikleri çerçevesinde Bursa'da yapılan eylemde, cumhuriyet savcısı tarafından dava açıldı. Aralarında muhabirimiz Serkan Şenol'un da bulunduğu 6 kişiye, 2911 sayılı yasaya muhalefet suçlamasıyla açılan davada, polisin yasadışı kamera çekimi "kanıt" gösterildi.

İstanbul'da terör estiren oligarşi, Bursa'da da cezalarla sindirme politikasını sürdürüyor, polis yine başrolde.

Dünyanın
en büyük
bayrağının altına da
girseniz, işkenceciliğinizi,
katliamcılığınızı, emperyalizmin polisi
olduğunuzu gizleyemezsiniz.

Boşuna! Bu yüz makyaj tutmaz!

Polis Haftası nedeniyle 10 bin polis, 1 kilometre uzunluğundaki Türk bayrağının altında yürüdü.

Polisin açıklamasına göre, yürüyüşün amacı “Polis-halk birlikteliğinin sağlanması ve toplum destekli polis anlayışın yaygınlaştırılması”ydı. Ama burjuva basın bile bu amacı ciddiye almayıp, yürüyüşü “polisin imaj şovu” diye yansıttı.

3 Nisan’da Mecidiyeköy-Taksim arasında yapılan yürüyüşte, okullardan getirilmiş öğrenciler ve bir kısım esnafın katılımıyla “halk” da tabloya eklenmişti.

Yürüyüşte, eşofmanlarıyla İstanbul Valisi Muammer Güler, İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah ve bu tür şovların değişmez ismi, Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül de vardı.

Ciddi hazırlanmışlardı bu “imaj şovu”na, hiç bir masraftan kaçınmamışlardı. Verilen rakam-

kip bakıp polise de hayran olacak, toplumda polis sevgisi büyüyecek!!!

Ne kadar da zekiler!

Bir de şu halkı copladıkları görüntülerin yayınlanmasını, gözaltında ölüm olaylarının haber yapılmasını engellediler mi, bakın nasıl düzeliyor “polisin imajı”.

Kendi gerçeklerinin kendileri de farkında.

Dikkat ederseniz, her sene, en azından bir kaç kere “imaj operasyonu” düzenlenir. Hiç “değişim operasyonu” yoktur. Ne değişmek istemektedirler, ne de devletin yapısı buna müsaittir. Polis her zamanki rolünü, her zamanki yöntemleriyle sürdürecektir. O zaman geriye bir tek “imaj” operasyonları kalıyor; hiç değilse zevahiri (görüntüyü) kurtaralım diyorlar.

Ama bu imaj operasyonları da boşuna gidiyor. Çünkü değişen sadece post, içindeki aynı!

Devletin Kendisi ‘Sütçüler Kaymakamı’

Sütçüler Kaymakamı, Orhan Pamuk’un bir kitabının “toplatılıp imha edilmesi” emrini verdi diye, günlerdir denilmedik söz kalmadı. Ama haksızlık ediliyor Kaymakama! O, sadece bir memuru olduğu devletin yolundan gidiyor.

Bu devletin tarihi kitap, film imhalarıyla, yayın yasaklarıyla, yazar hapsetmeyle dolu değil mi?

Tarihi de bir yana bıraktık. Sadece, “demokratikleştik”, “AB’ye uygun yasalar çıkardık”, diye şişindikleri 2004 yılı içinde toplatılan, yasaklanan, hakkında dava açılan kitapların dökümü, Sütçüler Kaymakamı’nın devletin yanında “masum” kaldığını veya tersinden bakarsak, devletin bizzat en büyük “Sütçüler Kaymakamı” olduğunu gösteriyor.

Evet, bu devlet, sadece son bir yıl içinde, **33 kitabı** toplattı, yasakladı ve **22 yayınevi, 29 yazarın** 33 kitabı hakkında dava açtı. (Çok muhtemeldir

ki, Türkiye Yayıncılar Birliği tarafından hazırlanan bu liste de eksiktir ve toplatılan kitaplar, açılan davalar, bu rakamların en az iki katıdır.)

İçlerinde Haziran Yayınevi’nin “Cezaevi Direnişi 3: Ulucanlar” kitabının, Talat Turhan’ın “Mehmet Eymür, Bir MİT’çinin Portresi”, Ahmet Kahraman’ın “Kürt İsyanları”, Nedim Şener’in “Uzanlar”, İletişim Yayınevi’nin “Göç: Anadolu Rumları”, Fikret Başkaya’nın “Akıntıya Karşı Yazılar” adlı kitaplarının de yer aldığı bu kitapları, devlet de aynı Sütçüler Kaymakamı gibi, “vatana, millete zararlı” kitaplar olarak görmüş ve haklarında dava açmıştı.

Asıl Sütçüler Kaymakamı, Adalet Bakanlığı koltuğunda oturuyor. Yasaklananların, dava açılanların çoğunun, devletin hapisanelerdeki tutsaklara, Kürt halkına, Ermeni, Rum ve diğer azınlıklara karşı katliamlarının anlatıldığı kitaplar olması elbette tesadüf değil. Katliamcı, şovenist kafa, gerçeğe tahammül edemiyor. Sözün özü, Sütçüler Kaymakamı’nı bırakın, devlete bakın. Bu devlet, böyle katliamcı, şovenist, faşist olmasa, böyle sansürcü, Nazi zihniyeti taşımasa, Sütçüler Kaymakamları da olmaz zaten.

Ege Temel Haklar Genel Kurulu Baskılara Rağmen Mücadele Kararlılığı

Ege Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, 3 Nisan günü 1. Olağan Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başlayan genel kurulda, dernek başkanı Nurhan Yılmaz bir konuşma yaptı. Yılmaz haklar ve özgürlükler mücadelesi veren kurumların sürekli baskılara maruz kaldığını belirterek; buna rağmen bu mücadelede kararlılıklarını bugüne kadar ortaya koyduklarını söyledi. Derneğin faaliyetlerinden örnekler veren Yılmaz'ın ardından, di- van seçimi, mali raporun sunulması, önergeler ele alındı. Verilen bir önerge ile, Temel Haklar Dernekleri'nin federasyonlaşma çalışmasına katılma kararı alındı.

Oybirliği ile dernek başkanlığına Nurhan Yılmaz yeniden seçilirken, yönetim şu isimlerden oluştu: Nurhan Yılmaz, Ahmet Adsay, Fatma Alan, Cafer Göylüsün ve Arif Pelit.

Dergimizin yanı sıra, Aydın Gençlik Derneği, BTS İzmir Şubesi ve Pir Sultan Abdal Buca Şubesi'nin mesajlarının okunması ve Nurhan Yılmaz'ın konuşması ile, mücadele kararlılığının yinelenildiği genel kurul sona erdi.

Aynı günü, Bornova Akçay Düğün Salonu'nda derneğin şenliği yapıldı. Salonda; "30 Mart-17 Nisanlarla Umudu Büyütüyoruz/HÖC, Açlığa Ve Yoksulluğa

Karşı Temel Haklar'da Örgütlenim Mücadele Edelim/Ege Temel Haklar" pankartları ile Mahir Çayan'ın resmi asıldı. Ölüm orucunun İzmir kökenli şehitleri adına çelenklerin yer aldığı şenlikte, halk oyunları ekibi, şiir dinletisi ve Grup Güneşi'nin türküleri yerilirken, Bayram İçlek bir konuşma yaptı.

İçlek, genel kurullarının aynı zamanda 30 Mart-17 Nisan günlerine denk gelmesini hatırlatarak, **"bu topraklarda 35 yıldır mücadele sürüyor"** dedi.

Yozlaşma tüm Dersimliler'in sorunu

Dersim Temel Haklar'ın da yer aldığı, Yozlaşma Karşıtı Birlik 1 Mart'ta başlattığı Yozlaşma Karşıtı Kampanya çerçevesinde 3 Nisan günü akşam saatlerinde Yeni Mahalle'de ateş yakarak bir eylem gerçekleştirdi. "Uyuşturucu-ya, Fuhuşa ve Çeteleşmeye Hayır! Geleceğine Sahip Çık" pankartının açıldığı eylem öncesinde birlik üyeleri, mahallelerde dolaşarak megafonlarla çağrılar yaptılar. Temel Haklar Başkanı Murat Kaymaz yaptığı konuşmada, yozlaşmanın tüm Dersim'in sorunu olduğunu söyledi. Kaymaz, Emniyet Müdürlüğü'nün "yozlaşmaya karşıyız" söylemi de teşhir etti.

Tekirdağ F Tipi'nde Saldırı

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nde, Ufuk İnce isimli tutsak, 28 Mart günü, savcılığa çıkartılırken saldırıya uğradı. X-Ray cihazından geçen, ayrıca üst araması, zorla ayakkabı araması da yapılan İnce'nin üzeri tekrar aranmak istendi, bu keyfiliğe itiraz eden İnce, gardiyanların saldırısına uğrayarak, yaka paça dövüldü.

Aynı hapisaneden Ercan Gökoğlu 28 Mart tarihli mektubunda, olayın gelişimine ilişkin şu bilgileri veriyor:

".... Ufuk X-Ray cihazından geçiyor. O arada bir başgardiyan "Ben bir daha arayacağım" diyor. Ufuk arandığını söylüyor. Başgardiyan yaka-paça duvara yapıyor, "sana mı soracağız kaç kez aranacağımızı" diye. Tekme, tokat giriyor. Sonra gardiyanlar yaka paşa tecrit odasına götürüyorlar. Orada da aynı başgardiyan Ufuk diğerleriyle konuşurken arkadan saldırıyor ve yere düşürüyor, tekme, yumruk devam ediyor. Kafasını tecrit hücresinin kapısına vuruyor. Ufuk "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" diye slogan atıyor. Bu slogan fiili saldırılar olduğu zaman atılıyor. Sloganı duyan hücreler de slogana katılıyor. Saldırını protesto etmek için kapıları dövme eylemi yaptık.

Ufuk mahkemeden döndükten sonra revire çıkmak istiyor, saldırının izlerini tespit ettirmek için. "Dilekçe yaz" diyorlar. Dilekçelerde bir gün sonra sabah sayımında verilebiliyor ancak. Amaçları revire götürmek. Arkadaş ısrar ediyor. Bu sefer "doktor çarşıya gitmiş" diyorlar... Revirde, vücudundaki yaraları rapor tutturarak tespit ettirmek ve hastaneye sevk yaptırmak istiyor. Revirde de gardiyanlar tehdit ediyorlar."

9.9 Büyümede dünya rekoru

Türkiye ekonomisi, 2004'te yüzde 9.9 büyüme hızıyla dünyanın en hızlı büyüyen ekonomisi konumuna yükseldi. Kişi başına gelir ise 4 bin doları aştı.

AYNI YIL İÇİNDE;

- ◆ İşsizlikte rekor kırıldı
- ◆ 25 milyon muhtaç durumda
- ◆ Tekeller kârlarını katladı
- ◆ 'Dünyanın en zenginleri' arasına giren tekellelerin sayısı arttı

Büyüyen Tekeller

AKP iktidarı, Türkiye ekonomisinin 2004'te yüzde 9.9 büyüdüğünü, kişi başına düşen milli gelirin 4200 dolara yükseldiği "müjdelendi". Gazeteler "dünya rekoru kırıldığı" manşetleri attı.

Ama bir gariplik vardı bu rakamda ve kimse inanmadı. Çünkü, aynı süreçte; işsizlik de tarihi rekorunu kırmış, yoksulluk daha da büyümüş, zenginler ile yoksullar arasındaki uçurum katlanmaya devam etmişti. Üstelik, tekeller dahi IMF ile acilen bir anlaşma yapılmazsa kriz olabileceği uyarılarında bulunuyor, hatta AKP'nin kendi milletvekilleri ekonomide bahar falan görmediklerini açıklıyordu. "Müjdeye" halk zaten sevinmedi. Ama ilginçtir, yalan bu kez o kadar büyüktü ki, iktidarın yaptığı her şeyi alkışlayan, "piyasadan, borsadan" başka hiçbir şeyi düşünmeyen televole ekonomistleri, kapitalizm dışında hiçbir alternatif görmeyen serbest piyasacılar bile kuşkuyla baktılar. Bu yüzden Başbakan Erdoğan, yemin billah büyüdüğümüzü anlatıp, "büyüme rakamlarını eleştirenlerin ekonomiden anlamadığını" söyledi. Bu bile, yaratmak istedikleri illüzyonun altında kaldıklarının göstergesiydi. Tayyip'in, simit hesaplı ekonomi bilgisini bir yana bırakırsak, o da, gerçeklerin açıkladıkları gibi olmadığını biliyordu. "**Bu büyüme tabana da yayılacaktır, ama bu zaman meselesidir**" sözleri, büyüme yalanının itirafı niteliğindedir. Bu söz de, onyıllardır bütün iktidarların söylediği, "kemer sıkın düze çıkacağız" yalanlarının yanına eklendi.

Ülkemizin emperyalist tekellere yağması ile sağlanan rakamlar

Hükümet tarafından yapılan açıklamaya bakıldığında, bu rakamın nasıl elde edildiğine dair ipuçlarını görmek mümkün. En hızlı artış yaşanan kalemlerinin başında, 'ithalat vergisinden elde edilen gelir' yer alıyor. Peki ne demek bu?

Şu demek; Türkiye, dün ürettiği ürünleri artık üretemez duruma getirilmiştir ve bu ürünleri di-

şarıdan almaktadır. İthalat yüzde yüzden fazla artarak, 41 milyar dolardan 97 milyar dolara yükseldi. IMF programının parçası olan bu politika sonucunda, ithalat yükselmiş ve bundan elde edilen vergi de "büyüme" rakamına kaydedilmiştir. Yani ithalatçı işbirlikçi tekeller ve Türkiye pazarını ele geçiren emperyalist tekeller "deveyi amuduyla götürürken", verdikleri vergilerle "Türkiye'yi büyütmüşler!" Kapitalizmde büyümenin ne anlama geldiğini açık gösteren bu tespiti bir yana bıraksak dahi, kapitalizmin kendi içinde de böyle bir büyüme, "olumlu" değil, tersine ancak "risk" olarak görülür. İthalat ve dış ticaret açığı ile büyüyen, kendi üretimi emperyalist tekellerin çıkarları için yokedilmiş bir ülke, dış destekle ayakta duran bir ülke demektir.

Başka nasıl elde ediliyor bu rakam?

Kapitalist ekonomistlerin "sıcak para girişi" dedikleri, üretime dayanmayan ve dolar kurunun düşük tutularak elde edildiği bir gelir var. Bunun anlamı iplerin tamamen, o "sıcak para" musluklarının başında oturan tekellerin elinde olması demektir. Emperyalistlerin siyasi, askeri ve ekonomik isteklerinin karşılanmaması ile bir anda ekonomisi çökebilecek bir Türkiye'dir bu.

Ve en önemlisi, bu rakamları asıl sağlayan, emekçilerin düşük ücretle çalıştırılması, emeğin en yoğun şekilde sömürsüdür. Toplu sözleşme dönemlerinde, hatta açlık sınırının altındaki asgari ücretin tespit edilmesi dönemlerinde ya da köylülerin isteklerine karşılık Başbakan Erdoğan'ın "yok ki verelim" sözlerini hatırlayın; büyüme işte böyle elde ediliyor. İşçiyi, memuru, köylüyü, emekliyi aç bırak, ölmeyip sürünecek kadar ücrete mahkum et ve "ekonomi büyüdü" manşetleri attır. Sömürü ne kadar yoğun olursa, zerrece emekçilere yansımayan büyüme ve "verimlilik" de o kadar yüksek oluyor. Bu nasıl bir ekonomik düzen ki, son üç yıldır düzenli ve tempolu şekilde büyüyor ama aynı oranda halk yoksullaşılıyor ve alım gücü düşüyor?

BU GERÇEKLER DE REKOR BÜYÜME YILINA AİT...

Sayı 153

24

10 Nisan
2005

Marksizm tespit etmiştir bu gerçeği. İşte bu nedenle, “rekor büyümelerin”, “enflasyondaki rekor düşüşlerin” yaşandığı Türkiye’de, halk bunları yaşamında görmemekte, aksine işsiz kahveleri her geçen gün kalabalıklaşmakta ve yoksulluğun ulaştığı boyut resmi rakamlarda bile korkunç düzeylere ulaşmaktadır.

A sı ‘rekorlar’, yoksulluk, işsizlik rakamlarındadır

Açıkladıkları gibi, kişi başına düşen milli gelirin 4200 dolar olduğu masaldır. Bırakın 4200 doları, onmilyonları ilgilendiren asgari ücretin 350 milyon yapılması dahi büyük bir artış olarak pazarlanmış ve adeta Erdoğan’ın padişahlığının bahşişi gibi sunulmuştur. En yoksul % 20’nin ülke gelirinin sadece % 5.3’ünü, en üstteki % 20’nin ise, gelirin % 50’sini aldığı bir ülkede, kişi başına düşen milli gelir hesabının nasıl bir aldatmaca olduğu açıktır.

Ama kişi başına başka bir rakam daha düşüyor bu ülkede. 330 milyar doları bulan borçtan, kişi başına 4 bin 328 dolar düşüyor. İşte gerçek budur; AKP, dış borcu 114 milyar dolardan 153 milyar dolara, iç borcu da 36 katrilyondan tam 6.2 kat artırarak 224 katrilyon düzeyine çıkarmıştır. Bu yüzden 2005 bütçesinin % 60’ı borç faizi ödemesine ayrılıyor. Bu tablo ağırlaşarak sürecektir. Halk, sözü edilen kişi başına düşen geliri rüyasında bile göremiyor, ama sırtına yüklenen bu borcu her anında iliklerinde hissediyor. Ek vergilerle, zamlarla, en temel ihtiyaçlarının “ke-

Kapitalizmde büyümenin kim için ne anlam geldiğinin de cevabını görüyoruz. Kapitalist ekonomideki büyüme, tekellerin kasalarının şişmesi, zenginlerin büyüüp, emekçilerin daha fazla sömürülmesi demektir. Yüzyıllar önce

mer sıkma” adına yoksayılmasıyla hissediyor.

Değişik zamanlarda açıklanan ama, tümü, “rekor büyümenin” gerçekleştiği söylenen sürece ait olan bazı rakamları da hatırlayalım:

Erdoğan’ın “başarısız olduk” diye itiraf ettiği işsizlik, tıpkı “büyüme” gibi rekor kırdı. 2003 yılında % 10.5 olan işsizlik, 2004 yılında resmi rakama göre % 12.4’e çıktı. Hesaplama yöntemleri ile çarpıtılan bu rakam bile sistemin niteliğini anlatırken, gerçekte ise, işsizlik % 22 civarındadır. AKP’nin iktidar oluşundan sonra, özelleştirmeler ve IMF programına tam biat etmenin sonucu olarak işsizlik % 20 katlanmıştır.

DİE rakamlarına göre, Türkiye halkının yüzde 30.3’ü yoksul ve açlık sınırında yaşam savaşı veriyor. Bir milyon insanımız ise gıda bulamayacak bir sefaletle mahkum edilmiş durumda. 2 milyon insan aylık 83 milyon ile en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz durumda. AKP iktidarının Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, 25 milyon insanımızın, yarıdımız yaşamaz durumda olduğunu açıkladı. Devlet “yardımda bulunuyor”muş 25 milyona. Bunun, “devletin şefkati” değil, kapitalizmin yarattığı açlık ve yoksulluğun resmi olduğu açıktır.

Devam edelim: 40 bin çocuğun sokakta yaşadığını bizzat Devlet Bakanı Gülcan Akşit açıkladı. ILO Raporları’na göre ise, 4 milyon çocuk işçi var. BM Kalkınma Programı ‘2004 İnsani Gelişme Raporu’nda Türkiye, 177 ülke arasında 88. sırada bulunuyor. Kişi başına gelir, temiz suya ulaşabilme, sağlık ve eğitim hizmeti alma ve gelir dağılımı kıstas alınarak hazırlanan raporda, en zengin ile yoksulun arasındaki gelir farkının 13 kata ulaştığı ve 1.5 milyon insanın mutlak açlık sınırında yaşadığı belirtiliyor.

Büyüyen Sabancılar, Koçlar, Ferit Şahenkler, Albayraklar’dır...

Elbette bu rakam durup dururken çıkmadı. Önceki yıllardaki gibi, 2004’te de büyüyenler vardı. Peki kimdi bunlar? İşbirlikçi tekeller, sö-

YARDIM ŞOVLARI DIŞINDA YÜZLERİNİ GÖRMEDİĞİNİZ YOKSULLARA DA ANLATIN ŞU REKOR BÜYÜMEYİ

mürü düzeninin sürmesinden çıkarı olanlar, iktidarın beslemesi holdinglerdir.

2003 yılında 6 Türk tekelcinin yer aldığı “dünyanın en zenginleri” listesinde, 2004’te 8 tekelcinin yer almış olması, kimlerin büyüdüğüne de bir cevaptır. İşçiye, memura “**sabredin, üç yılda iyileşmeleri hissedeceksiniz**” yalanı söylenirken, Rahmi Koç, Ferit Şahenk, Bülent Eczacıbaşı, Erol ve Şevket Sabancı, Aydın Doğan, Ahmet Nazif Zorlu ve Hüsnü Özyeğin servetlerini katlayarak en büyük tekeller liginde boy gösteriyorlardı. Örneğin Eczacıbaşı’nın 2004 yılındaki kâr artışı tam yüzde 30’dur. Yine ekonomide büyüme manşetlerinin atıldığı bir yıl önce de Koç Holding, dolar bazında karını yüzde 80 artırdığını açıklamıştı. Büyüyenler arasında, iktidar nimetlerinden yararlanan Albayraklar da bulunuyor. 2004’ü büyük kârla kapatan Albayraklar, 2005 için 250 milyon dolarlık ciroya ulaşacaklarını ilan ettiler. Tayyip’in ortağı ve “yakını” olmanın nimetleri! En fazla da özelleştirme talanından nasiplenecek büyüyor Albayraklar. Uzanlar da Demireller’in, Özallar’ın özelleştirme talanının zenginleriydi, nasıl zenginleştikleri bugün daha net görülüyor.

Peki tekeller kârını katlarken işçinin, memurun, köylünün alım gücü ne oldu? Düştü elbette; örneğin, 2004’te memurun alım gücünde yüzde 5 düşüş yaşandı.

Evet bir büyüyen var ama bu ne işçi, ne memur, ne de köylüdür. AKP, tekellerin büyümesini, halkın çıkarınaymış gibi yansıtıp sahte bahar havasını sürdürmek, halkta beklenti yaratmak istiyor. İşçinin, memurun, köylünün feryadına kulaklarını tıkayan iktidar, yoksullaştırmanın, işsizliğin ortaya çıkardığı kapkaç, hırsızlık, fuhuş gibi sorunları, polisiye tedbirlerle, cezalarla bastırıp sorunu yoksayma politikası izliyor. Halkın örgütlenerek yoksulluğuna son verme mücadelesini ise, terör demagojisiyle, polis zoruyla bastırarak bu yalanları sürdürmeye çalışıyor.

Halkın yoksulluğu ve tekellerin kârı katlanırken büyüyen bir ekonomi, halkın ekonomisi olabilir mi? Kapitalizmin bu gerçeğini kanıksatmak istiyorlar. Bu düzende, ekonominin istikrarının da, büyümesinin de kıstasları, piyasalar, borsalar, tekellerdir, halkın yoksul sofrasına konulan ekmeğe değil. Kapitalizm varoldukça da bu gerçek değişmeyecektir. Büyümenin halka yansımamasının altındaki çıplak gerçek budur.

IMF istiyor, AKP yasa çıkarıyor

Emperyalist ve işbirlikçi tekellerin dayatması ve hükümetin çaresiz kalması sonucu, yeni bir anlaşma için IMF heyeti Ankara’da. “Rekorlar kıran” ekonominin IMF kredileriyle dopinglenmesi elbette kolay olmuyor. Bunun için IMF’nin emirlerinin harfiyen yerine getirilmesi gerekiyor. Bunlar arasında, emperyalist tekellerin Türkiye’deki talanının önünü temizleyecek olan yasalar en baş sıralarda yer alıyor. Bankacılık Yasa Tasarısı ile ‘Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (GSS) Yasa Tasarısı’ da bunlardan ikisiydi. IMF’nin “çıkarmadan görüşmelere başlamayız” dediği yasalar, 4 Nisan’da TBMM Genel Kurulu’na gönderildi.

Bankacılık Yasası, kuralsız hırsızlığı, kurallarına bağlıyor ve Türkiye bankacılık sektörünün dörtte birini şimdiden ele geçiren emperyalist finans tekellerinin isteklerini içeriyor.

GSS ise, emeklilik aylığını düşürüyor, prim ödemeyi 7 binden 9 bin güne çıkarıyor, muayenelere % 3-20 arasında katkı payı ödenmesi zorunluluğu gibi emekçilere yönelik bir dizi saldırıyı içeriyor. Tasarıda emekçilerin en önemli silahı olan grevleri para cezası yoluyla önlemek de hesap edilmiş. Buna göre, emekçilerin grevlere katılımı durumunda, geçen süre, sigorta kapsamının dışında tutulacak.

IMF yasaları halka düşmanlıktır. AKP, bu yasaları büyük bir süratle çıkararak tekellerin emrine amade olduğunu göstermekle kalmıyor, halka düşmanlıkta IMF ile aynı kafa-ya sahip olduğunu da kanıtlıyor.

Akaryakıtta ZAM!

Akaryakıtta, arka arkaya dördüncü zam da yapıldı. TÜPRAŞ, benzinin rafineri fiyatını yüzde 9.4-9.7 oranları arasında artırırken, zam, pompa fiyatlarına yüzde 2.5-2.7 oranında yansıdı. Elbette bunu, petrole bağlı bütün ürünler izleyecektir. Peki bu ülkenin başbakanı nasıl savunuyor bu zamları? “Bizim sorumluluğumuzda değil. TÜPRAŞ yapıyor.” diyerek, “serbest piyasa” gereği zam yetkisini petrol tekellerine devretmelerini sorumluluktan kaçmak için kullanıyor.

Böyle özelleştiriyorlar

En büyük özelleştirmelerden biri olan TEKEL’in içki bölümünde de önceki özelleştirmelerdeki gibi büyük vurgun yaşandığı ortaya çıktı. Özelleştirmenin kendisi bir soygun ama, aşağıda göreceğiniz gibi, oligarşi “babalar gibi satmaktaki” pervasızlığı ile bu soygunu büyütüyor.

2003 yılında Mey İçki’ye 292 milyon dolara satılan içki bölümünün satışı 4.6.2003 tarihindeki bilançolar üzerinden yapıldı. Satış ise 26.12.2003 tarihinde gerçekleşip, devir iki ay sonra yapıldı. Geçen bu 8 ayda; 1.5 trilyondan fazla hammadde satın alındı. Yani bu hammaddeler, hesaba katılmadan TEKEL’i alan holdinglere hediye edildi. Ayrıca 10 trilyonluk KDV gideri de devirden iki gün önce ödendi. Tüm bu paralar, halkın cebinden çıktı. “Halkın parasını 700 işçiye yedirmeyiz” diye SEKA’yı kapatmak isteyen Tayyip, kimlere neler yediriyor, görülüyor.

Sayı 153

26

10 Nisan
2005

Çok az meydan vardır ki, bir ülkenin tarihiyle bu kadar özdeşleşmiş olsun. Düzen güçlerinin yolu da, devrimci güçlerin yolu da sık sık o meydana geçti. Bazen yollar kesişti o meydana. Çatışmalar, katliamlar yaşandı. Celal Bayar'dan Ecevit'e, Demirel'den Evren'e, Deniz Gezmiş'ten Sergül Albayrak'a; halka söyleyecek bir şeyi olanlar, sözlerini o meydana söylediler. İşçiler, avukatlar, sanatçılar, aydınlar, tutsak yakınları, köylüler, memurlar, gecekondulular, Taksim'deki o anıtın altında haykırdılar taleplerini. O anıt, DEV-GENÇ'ten TİP'e, TÖB-DER'den TAYAD'a onlarca örgütün, kurumun pankartlarını, çelenklerini gördü.

Halk düşmanları, darbelerde, sıkıyönetimlerde, o meydana diktiler sancaklarını. Halk güçleri, zulme kızıl bayraklarını dalgalandırarak cevap verdiler o meydana. Yakın tarihimize şöyle bir gözetildiğinde görülür ki, düzen partilerinin, faşist hareketin, islamcılarının, devrimci halk güçlerinin en büyük gövde gösterileri, Taksim'de gerçekleşmiştir. Taksim Meydanı'nda defalarca yüzbinler toplanmıştır. Ama hiç kuşkusuz, Taksim'in tanık olduğu en görkemli gösteriler, yüzbinlerin kızıl bayraklar altında toplandığı, devrim ve sosyalizm sloganlarının haykırıldığı gösterilerdir. Ve düzenin Taksim korkusunun kaynağı da bu gösterilerdir.

Taksim yasağının her zaman ileri sürülen gerekçesi '**güvenlik**'tir; Düzen partileri yüzbinleri toplansın Taksim'de, popçuların konserlerinde yüzbinler toplansın, gericiler ister yeşil, ister üç hilalli bayraklarıyla toplansınlar; oligarşi için hiç bir mahzuru olmaz; mesele, o meydana devrim ve sosyalizm sloganlarının yankılanmasıdır.

Sınıfsal bir kabustur bu. O an, o gün için duyulan bir "güvenlik" kaygısıyla ilgisi yoktur. Bu, yalnızca bir bahanedir. Asıl güvenlik kaygısı, düzenin varoluşuna ilişkin kaygılarıdır.

Taksim'de kutlanan 1 Mayıslar, işte bu nedenle oligarşi için kabusla eşdeğer olmuştur. 1 Mayıslar'ın tarihi açısından Taksim Meydanı özel bir yere sahiptir. "**1 Mayıs'ı 1 Mayıs yapan üç yıl**"; yani 1976, 1977, 1978 1 Mayıslar'ı, Taksim'de kutlandı, Taksim'de kana boğuldu. "**1 Mayıs'ı yeniden kazanan üç yıl**", 1988, 1989, 1990'da 1 Mayıs mücadelesinin merkezinde yine Taksim Meydanı vardı. 1976, 77, 78 1 Mayıslar'ında oligarşi, devrim güçlerinin kitle-selliğiyle ve militanlığıyla, öfkesi ve kararlılığıyla, devrim ve sosyalizm isteğiyle en çıplak haliyle yüzyüze kaldı.

Önce Ecevit'in sıkıyönetimi ve ardından 12 Eylül cuntası, 1 Mayıslar'ı "ebedi" olarak yasaklayıp, Taksim'i de "ebedi" olarak halka kapatmaya çalıştılar.

Ama yasak durdurmadı kavgayı.

Taksim'in önemini azaltmadı, daha da artırdı.

Taksim'de kısa bir gezinti

Elbette "Taksim Gezi Parkı"nda değil, tarihin kanlı, zorlu yollarında bir gezintiye çıkıyoruz. Taksim, daha çok 1 Mayıs 1977 katliamıyla anılır. Fakat o meydanın tanık olduğu tarihi olaylar bununla sınırlı değildir.

Bu tarihi, 31 Mart 1909'daki gerici ayaklanmaya kadar götürebiliriz. Taksim'de şimdiki Gezi Parkı'nın yerinde o zaman Topçu Kışlası vardı. Ayaklanmayı ilk başlatanlar Taksim Kışlası'ndaki Avcı taburuydu. Ve ayaklanmanın bastırılması sırasında Taksim, yoğun çatışmalara tanık oldu.

Tarihimizin en utanç verici sayfalarından biri olan "6-7 Eylül Olayları"nın da birinci dereceden tanığıdır Taksim. 1955'teki 6-7 Eylül yağma, talan ve katliamının başında gerici, şovenist grup Taksim'de toplanıp saldırıya geçmişti.

Ve ne kadar ilginçtir ki, kontrgerillanın bizzat organize ettiği bu yağma, talan, kıyım saldırısı, daha sonra Taksim yasağına gerekçe olarak kullanılmıştır; aynı 1 Mayıs 1977 katliamını düzenleyen oligarşinin kendi katliamını bahane ederek Taksim yasağını meşrulaştırmak istemesi gibi...

1961 Anayasası'nda tanınan hakların fiilen uygulanması talebiyle mücadeleyi yükselten İstanbul İşçi Sendikaları Birliği, 1961'in Aralık ayında Taksim'de miting yapmak için başvurur. Talep, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı ve Valiliği tarafından reddedildi. İstanbul Valisi Refik Tulga, ret gerekçesinde aynen şöyle diyordu: "*6-7 Eylül olayları, Taksim'de yapılan bir mitingle başlamıştı. Taksim, böyle mitingler için*

tehlikeli bir yerdir. Kötü niyetlilerin bu mitinge sızması ve işçileri kışkırtması tehlikesi vardır”

6-7 Eylül’de kitleyi kışkırtan o “kötü niyetliler”in devletin memurları olduğu sonraları açıkça ortaya çıkmıştı. İstanbul Valisi, gerçekte Taksim’de miting yaparsanız, devlet olarak provokasyon yaparız diyordu... Nitekim, yıllar sonra yapacaklardı da. (Bir not olarak ekleyelim; Taksim’de izin verilmemesi üzerine miting Saraçhane’de yapıldı ve 150 bin emekçi katıldı bu mitinge.)

1960’ların ikinci yarısında Taksim daha hareketlidir. Bir gün “komünistlere karşı cihad” ilan edilen Taksim’de, ertesi gün devrim andı içilmektedir. Ama arada bir fark vardır; “cihad” ilanını seyreden polis, devrimcileri alana sokmamak için yolları kesmekte veya alanda saldırmaktadır.

Deniz Gezmiş ilk gözaltısını Taksim Meydanı’nda yaşadı. 31 Ağustos 1966’da Çorum’dan İstanbul’a yürüyen belediye işçilerinin Taksim’de anıta çelenk koyma eylemi sırasında işçilerle birlikte gözaltına alındı.

FKF’nin “uyanış mitingleri”ne karşı Mart 1968’de AP güdümündeki MTTB’nin Şahlanış Mitingi’ne tanık oldu Taksim.

Temmuz 1968’de 6. Filo’nun gelmesine karşı ne yapacaklarını kararlaştırmak için İTÜ’de toplanan öğrenciler, toplantı çıkışı Taksim’e doğru yürüyüşe geçtiler; Toplum Polisi, Taksim Alanı’na çıkışları tutarak, öğrenci önderlerini gerekçesiz gözaltına aldı. Gençlik bunun üzerine iki gün boyunca Taksim-Gümüşsuyu çevresindeki sokaklarda polisle çatıştı. Vedat Demircioğlu, işte bu çatışmaların ardından yurtların basılması sırasında katledildi. Ve bunu da Dolmabahçe’de Amerikalılar’ın denize dökülmesi izledi.

6. Filo’nun kısa bir aradan sonra yeniden gelmesine karşı günlerdir yapılan gösteriler, 16 Şubat’ta Taksim’de yapılacak gösteriyle devam edecekti. Amerikancılar işbaşındaydı. Türkiye tarihinin kanlı ve kirli sayfalarından biri olan “Kanlı Pazar” a da tanık olacaktı Taksim.

16 Şubat 1969 Pazar günü, toplu namazdan sonra, Taksim’de toplanan faşistler, gericiler, alana giren devrimci, yurtsever işçilere ve öğrencilere saldırdılar. Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan, polisin seyrettiği bu saldırıda katledildiler.

Gericilerin 6. Filo’yu kible kabul edip namaz kıldığı meydanı, bu utançtan, bu ihanet gösterilerinin ayıbından kurtaran yine işçiler, devrimciler olacaktı.

15-16 Haziran direnişinde, ilk gün işçilerin şehir merkezindeki toplanma yeri yine Taksim

ve Gümüşsuyu’ydu. İkinci gün Kocaeli, Kartal, Levent, Bakırköy Eyüp, Topkapı bölgelerinden yürümeye başlayan işçilerin toplanma yeri yine Taksim olacaktı. İşçilere karşı ilk silah da işçiler Taksim’e yaklaştığında sıkıldı...

İlk silahın orada sıkılması, rastlantısal mıydı? Böyle büyük bir direniş içinde başka yerde de sıkılabilirdi, ancak şu açık ki, Taksim daha o günden, hem simgesel, hem işlevsel yönüyle, işçilere, devrimcilere “kaptırılmaması” gereken bir yer olmuştu oligarşi için.

50 Yıllık 1 Mayıs Yasağı ve Taksim’in “1 Mayıs Alanı” Oluşu

Osmanlı İmparatorluğu da, Kemalist yönetimin cumhuriyeti de “yasaklar ülkesi”ydiler. Ve tabii yasaklar, herkesten ve her şeyden önce halka karşıydı.

1866’da 8 saatlik işgünü talebiyle yapılan grevlere kadar uzanan 1 Mayıslar, Osmanlı’ya ancak 1900’lerin başında ulaştı. Cılız bir işçi sınıfının olduğu Osmanlı’da ilk 1 Mayıs kutlamaları, 1909’da Üsküp’te, 1910’da diğer Rumeli şehirlerinde ve 1912’de İstanbul’da yapılmıştır. Ama bu kutlamaları hemen baskılar, yasaklar izledi.

1920, 1921 1 Mayıslar’ı işgal altındaki İstan-

Sayı 153

27

10 Nisan
2005

1968; “Ortak Pazara Hayır” yürüyüşü, Taksim’de sona eriyor. Anıtın önünde “Ortak Pazara Hayır” yazılı döviz!

1976, DGM’lere karşı direnişte bir eylem. Anıtın önünde “DGM’ye Ha-

yır!” yazılı döviz.

Ülkemiz mücadele tarihinin neredeyse tüm önemli uğrak noktaları, buradan geçiyor. Taksim, Türkiye tarihinin arşivini tutuyor adeta...

bul'da, bağımsızlık talebiyle yapıldı. Türkiye işçi sınıfı cumhuriyete geçiş döneminde sadece bir yıl süren bir özgürlük tanıdı. 1923'te yasal, izinli olarak 1 Mayıs kutlamaları yapıldı. Ama cumhuriyetin 1. yılında, 1924'te 1 Mayıs kutlamaları yasaklandı. İşçiler tutuklamaları göze alarak 1924 ve 25'te 1 Mayıs'ı salon toplantıları ile kutladılar ancak **1926'dan 1975'e kadar Türkiye'de açık olarak 1 Mayıs kutlaması yapılamadı. Yani yaklaşık 50 yıllık 1 Mayıs yasağı var bu ülkenin tarihinde.** Küçük-burjuva diktatörlüğünün ve oligarşik diktatörlüğün kesintisiz sürdürdüğü bir yasak. Hemen her 1 Mayıs öncesi, kutlamaları önlemek(!) için yaygın tutuklamalar yapıldı. Revizyonist, reformist çizgi de, bu kısır döngüyü kırarak bir gelişim gösteremedi.

1975'te sendikaların, devrimci örgütlerin gündemindeydi 1 Mayıs. Bu esas olarak, devrimci hareketin 1970'lerin başında kazandığı iktidar bilinci ve iddiasının ve bunun sonucunda 1974'lerden itibaren yaşanan kitleselleşmenin bir sonucuydu.

Sol, devrimci kitlesellik, artık bu dönemde kendini çok çeşitli biçimlerde ortaya koyuyor ve tabii bunun ilk yansıdığı yerlerden biri yine Taksim oluyordu.

Haziran 1975'te, halkın düzene karşı tepkilerini istismar eden Ecevit Taksim Meydanı'nda 300 bin kişiye "bu düzen değişmeli" diye konuşuyordu. İki ay sonra ise, aynı meydanda Demokratik Hak ve Özgürlükler Mitingi vardı. Şişhane, Kabataş ve Şişli'den akın akın gelen yürüyüş kolları Taksim'de birleşerek gücünü, faşizme karşı mücadele kararlılığını gösterdi.

Meydanlar, devrimcilerin önderliğindeki anti-faşist mücadele, 12 Mart'ta devrimcilerin değil, cuntanın yenilgiye uğradığının bir kanıtıydı. 12 Mart'ta yokoldukları iddia edilenler, hayatın her alanında, fabrikalarda, okullarda, gecekondu semtlerinde devrim mücadelesinin önderiydiler.

12 Mart'ın yaratmaya çalıştığı korku, yerleştirdiği statükolar, birer birer aşılyordu. 1976 1 Mayıs'ına işte bu koşullarda gelindi.

Mahirler, Denizler, İbolar katledileli henüz 3-4 yıl, "sivil" hükümet kurulalı 2 yıl olmuştu. Fakat 1 Mayıs 1976 sabahı sokağa çıkanlar, 12 Mart döneminin sonunun ilan edildiğine tanık olacaklardı.

İlk toplanma yeri Beşiktaş'tı. Beşiktaş'ta toplanılıp Taksim'e yürünecekti. İşçiler, üniversiteli, liseli gençler, gecekondu semtlerinden emekçiler akıyordu Beşiktaş'a. Akış, herkesi şaşırtacak kadar güçlüydü. Kitle önce onbini, ardından onbinleri aştı. 12 Mart'tan sonra, halkın devrimci,

1 Mayıs 1976 Taksim

demokratik taleplerle yaptığı bir eylemde ilk kez bu kadar büyük bir kitle toplanıyordu. Ve o kitlenin elinde 12 Mart cuntasının katlettiği devrimcilerin resimleri, dillerinde onların sloganları vardı. Faşizme, burjuvaziye karşı bir meydan okumaydı 1 Mayıs 1976.

DİSK'in 1 Mayıs 1976 mitingine çağrı broşüründe şu satırlar yer alıyordu:

"1 Mayıs, birleştiğinde dünya emekçilerinin yenilmez gücünü burjuvaziye dayattığı ve tüm çalışanlara örnek olduğu bir gündür. 1 Mayıs 'bahar ve çiçek bayramı' değildir. O gün kırlarda eğlenmeyi, çiçek toplamayı biz burjuvaziye ve sınıf uzlaşmacı sendikalara, Türk-İş'e bırakıyoruz." (Bugünkü DİSK yöneticileri imza atar mıydı acaba bu açıklamaya?)

Devrimci gençliğin kitle örgütü İYÖKD de meydandaydı. Meydana o güne kadar Türkiye devrim mücadelesinde şehit düşenlerin resimlerini taşıyarak ve "Tek Yol Devrim" sloganıyla giren İYÖKD, işçi, öğrenci gençliğin, gecekondu yoksullarının birliğini temsil ediyordu saflarında.

Beşiktaş'tan Taksim'e yürümeye başladıklarında sayıları yüzbine yakın olan kitle, Taksim'de yüzünü aştı.

1 Mayıs yasağı kırılmıştı. Hem de güçlü bir çıkışla. 12 Mart cuntasının yenilgisi ilan edilmişti. İşçi sınıfı ve tüm emekçiler, "anarşi, terör" diye mahkum edilen mücadeleyi sahipleniyordu. Meydanda görülmüştü ki, devrimciler, yokolmak bir yana, 1972 öncesine göre kısa sürede önemli ölçüde gelişmiş, güçlenmişlerdi.

1976 1 Mayıs'ı bütün bu açılardan sınıflar mücadelesinin içinde bulunduğu düzeyin bir göstergesi olmuştu. 12 Mart'ın ezdik, yokettik zafer sarhoşluğu içinde olan oligarşi, karşısında bambaşka bir tablo görmüştü. Bütün bu göstergeler, 1977 1 Mayıs'ına ilişkin hesapları ve planları da belirleyecekti...

- sürecek -

✓ **TAKSİM BİR MAYIS ALANIDIR**
✓ **TAKSİM YASAĞI 12 EYLÜL YASAĞIDIR**
TAKSİM'DE 12 EYLÜL YASAĞINA SON!
✓ **AKP, AÇLIĞIN ADALETSİZLİĞİN VE**
İŞBİRLİKÇİLİĞİN İKTİDARIDIR
AKP İKTİDARINA SON!

Bir yanda “*rekor büyüme*”, “*demokratikleşme*” masalları; bir yanda halkın yaşadığı açlık ve zulüm gerçeği!

Bir yanda AB’cilik, küreselleşme masalları; bir yanda ülkemizde dizginsizce süren emperyalist yağma ve talan!

Halkımız!

Biz “Dur!” demezsek, “Dur!” deme cüretini ve iradesini gösteremezsek, açlık, adaletsizlik ve bağımlılık sürecek.

Biz, düzen partilerine aldanmaya devam edersek, işten atılan, işyeri kapatılan, meydanlarda coplanan, hapishanelerde öldürülen, hastane kapılarında süründürülen yine biz olacağız. Yine bizim çocuklarımız fuhuşun, uyuşturucunun, çetelerin batağına çekilecek.

İşçiler, memurlar, öğrenciler, esnaf, gecekondulular, avukatlar, doktorlar, mühendisler, aydınlar!

1 Mayıs’ta, faşizmin yasaklarının ve baskılarının karşısına dikilelim!

1 Mayıs’ta, AKP iktidarının açlık, zulüm ve işbirlikçilik politikalarının karşısına dikilelim!

1 Mayıs’ta, işçi sınıfını, tüm halkı, faşizmin ve emperyalizmin çizdiği sınırlara hapsedmeye çalışanların karşısına dikilelim!

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm şiarıyla cıkalım **1 Mayıs alanlarına!**

İşçiler, Köylüler, Gençler

1 Mayıs 2005’te, 25 yıldır yasaklanan 1 Mayıs alanını, Taksim Alanı’nı kazanmak için mücadeleye edelim.

Taksim yasağı 12 Eylül’ün yasağıdır.

1977 1 Mayıs katliamının hesabını sormak, 12 Eylül’le bu konuda da hesaplaşmak için Taksim’i isteyelim, Taksim’e çıkmayı hedefleyelim!

Devlet sendikacıları, reformistler, bir kez daha 1 Mayıs’ın içini boşaltmaya çalışacaklar. Sıradan bir “şenlik günü” olarak geçiştirmek isteyecekler.

Hayır! Yüzyılı aşkın zamandır, 1 Mayıs, emekçilerin, ezilenlerin **BİRLİK, MÜCADELE, DAYANIŞMA** günü olageldi. Yine öyle olacak.

Şurası açık ki, devrimciler olmasa, onlar 1 Mayıs’ı ne hatırlarlar, ne de hatırlanmasını isterler.

12 Eylül cuntasının ertesinde öyle olmadı mı? Yasaklara, cuntaya rağmen biz çıktık meydanlara. Biz meydanlara çıkınca ya kadar 1 Mayıs’ı akıllarına bile getirmeyenler, biz Taksim’i zorlamaya başlayınca, işçileri bölmek, ileri fırlayan mücadeleyi geri çekmek için 1 Mayıs’ı salonlarda kutlamayı gündeme getirtiler.

Ama 1 Mayıs’ı salonlara hapsedmeyi de başaramadılar. İzin vermedik buna. Eğer yapabileceklerini bilseler, yine salonlara hapsederler 1 Mayıs’ı.

Şimdi Taksim’i yeniden kazanmamızın önüne geçmeye çalışıyorlar.

Geçemeyecekler, er geç kazanacağız Taksim’i. Er geç o meydanda kızıl bayraklarımızı yüzbinlerle dalgalandıracamız ve er geç o meydana yüzbinlerin sesinden devrim ve sosyalizm sloganlarımızı haykıracağız.

Devrimciler!

1 Mayıs çalışması, halka gerçekleri götürme çalışmasıdır.

1 Mayıs çalışması, örgütlenme çalışmasıdır.

1 Mayıs çalışması, halkın kendi gücünün farkına varması çalışmasıdır.

Bulunduğumuz her yerde bunları hedefleyerek 1 Mayıs çalışması yürütelim.

Kendimizi 1 Mayıs alanına götürmemiz yetmez. Çevremizdeki birkaç kişiyi 1 Mayıs alanına götürmemiz de yetmez. Bulunduğumuz işyerlerini, fabrikaları, mahalleleri olduğu gibi alanlara taşımayı hedeflemeliyiz. Bu imkansız değildir.

Tüm emekçiler, devrimci, demokrat güçler, 1 Mayıs’ta, faşizmin yasaklarına, işbirlikçi AKP iktidarına karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için alanları dolduralım!

JİTEM davası ve 'derin devlet' yanılığı

JİTEM'in Suçları, DEVLET'in Suçlarıdır

- ◆ JİTEM cinayetlerini soruşturan savcıcı görevden alan devlet, cinayetleri üstlenmiştir
- ◆ JİTEM'in suçlarına "derin devlet" maskesini geçirmek, katilleri bilerek ya da bilmeyerek aklamaktır
- ◆ JİTEM, oligarşinin halka karşı savaşı sürdürdüğü kurumlarından sadece birisidir, binlerce cinayetten, katliamdan, kayıptan sorumludur

JİTEM elemanı itirafçı Abdülkadir Aygan'ın, Ülkede Özgür Gündem Gazetesi'nde yayınlanan itiraflarından sonra, Silopi'de 12 yıl önce kaçırılan Murat Aslan'ın cesedinin de bulunması, dava açmamakta ısrar eden mahkemeleri harekete geçmek zorunda bıraktı. Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesi Savcılığı, 8 JİTEM'ci hakkında dava açtı. Abdülkadir Aygan'ın yanısıra, Mahmut Yıldırım ('yeşil'), PKK itirafçıları Muhsin Gül, Fethi Çetin, Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şube Müdürlüğü'nde görevli Kemal Emlük, Diyarbakır Askerlik Şubesi'nde memur olan eşi Saniye Emlük, Emekli Binbaşı Abdülkerim Kırca, Siirt Jandarma Komutanlığı'nda görevli Uzman Çavuş Uğur Yüksel, 1992-1994 arasında işlenen sekiz faili meçhul cinayetin sorumlusu olarak yargılanacaklar.

Aygan anlattığı, birçok cinayet, adam kaçırma, kaybetme ve işkencelerle, kayıtlara "faili meçhul" olarak geçen olayların sorumlusunun JİTEM olduğunu ortaya koymuş, JİTEM'in ölüm timlerinde yeralanların isimlerini de tek tek saymıştı. JİTEM'e bağlı çalıştığını kanıtlayan maaş bordrosu da yayınlanan Aygan'ın, kimlerle ilişki içinde olduğunu gösteren, dönemin Jandarma Asayiş Komutanı Orgeneral Necati Özgen ile çekilmiş resmi de basında yer almıştı.

Peki JİTEM'ciler sadece 8 cinayet mi işlemişler? Diyelim ki, bu dosyada 8 cinayet yer alsın, peki JİTEM'in diğer suçları; onlar hakkında hiçbir dava yok, soruşturma yok, gerçekte JİTEM'i yargılama gibi bir niyet de yok. Üç beş tetikçiyle JİTEM gerçeğinin üzeri küllenecek. Ama görünen o ki, bunu dahi yapmamakta sonuna kadar

her türlü oyuna başvuracak devlet.

Devlet, Katillerine Sahip Çıkıyor

Tüm bu ortaya çıkan gerçeklere, hazırlanan bir iddianameye rağmen, JİTEM'cileri yargılamanın o kadar kolay olmadığı, daha davanın başında ortaya çıktı. Faili meçhul cinayetlerle ilgili soruşturma yapan ve JİTEM davasının iddianamesini de hazırlayan **Savcı Mithat Özcan**, iddianameyi hazırladığının ertesi günü, 30 Mart'ta, faili meçhul cinayetlerle ilgili olarak 1992'den bu yana sürdürdüğü **soruşturmada el çektilirdi**. JİTEM dosyasında adı geçen 8 katliamcıda 3'ü hakkında ise "görevsizlik" kararı verilerek dosyaları, "askeri personel" oldukları gerekçesiyle -aklanmak üzere- askeri mahkemeye aktarıldı.

Öte yandan iddianamede, Abdülkadir Aygan'ın nüfus kayıtlarına "çatışmada öldü" diye geçtiği, itirafçı Fethi Çetin'in ise 1992 yılında Türk vatandaşlığından çıkarıldığı bilgileri yer aldı. Yani, devlet tamamen yasadışı şekilde tam bir kontrgerilla devletine yakışacak tarzda kullandı itirafçı tetikçileri.

Tüm bunlar, Susurluk devletinin tetikçilerini yargılamama manevralarıdır. Dava sürdükçe buna benzer daha çok manevra ile karşılaşılacaktır. Çünkü, **katillerin ellerinin soğutulması**, gerektiğinde yeni tetikçiler bulmalarında sorun çıkaran bir durumdur. Çok sıkıştıklarında bir iki tetikçiye asgari cezalar vererek asıl suçluları gizlerler. "Susurluk davası" denilen komedi böyle sahnelenmedi mi?

Yüzlerce işkence, infaz ve katliam davası vardır ki, katiller aleni şekilde devlet tarafından korunmuştur. Eskaza "hukuk" diyen, asgari bir savcının yapması gerekenleri yapan olursa da, başına gelecek olan, soruşturmada alma ya da sürgündür. Hatırlayın; Bayrampaşa'daki 19 Aralık katliamı ile ilgili araştırma yapan, hapishane de incelemelerde bulunan Eyüp Savcısı Cafer Koman Sakarya'ya, aynı şekilde Edremit'te lisesi Özgür Ünal'ın gözaltında ölümüyle ilgili olarak soruşturmayı yürüten savcı İbrahim Can Demircioğlu da Erzurum'a sürgün edilmişlerdi.

Bu olayda da aynı gelenek sürdürülmektedir. Demokratikleşme, hukuk devleti masalları anlatanların yalanları, bir kez daha ortaya çıkıyor. Devlet kendi savcısına diyor ki; "faili meçhulleri araştırmayacaksın. JİTEM'in suçlarını açığa çı-

karmayacaksın...” Bundan daha aleni bir üstlenme olabilir mi?

‘Devlet Övünç Madalyalı’ Ölüm Mangası Şefi

Hazırlanan iddianamede geçen cinayetlerin emirlerinin, şimdi emekli olan **Binbaşı Abdülkerim Kırca** tarafından verildiği açıkça belirtiliyor ve Kırca “çete yöneticisi” olarak adlandırılıyor.

Aynı Kırca’ya, daha geçen yıl, Cumhurbaşkanlığı Sezer’den İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu’ya kadar devlet erkanının katıldığı bir törenle, “devlet övünç madalyası” takıldı.

Hukuk “çete” diyor, devlet madalya takıyor!

Devlet Kırca’nın suçlarından bihaber olduğu için mi madalya takıyor? Hayır! Tam tersine, o suçlarından dolayı takılıyor bu madalyalar.

Devlet adına katliamlar yapan, kendi yasalarına göre dahi suç işlemiş olan katilleri ödüllendirmek Susurluk devletinin geleneğidir. Açıkça, işlenen bütün cinayetlerin, kayıpların, işkencelerin sorumluluğunu üstlenmektir madalya. Tıpkı, hapishanelerdeki katliamların baş sorumlularından olan Ceza ve Tevkifevleri Eski Genel Müdürü Ali Suat Ertoş’un, “devlet üstün hizmet madalyası” takılması gibi.

Böyle bir devlet JİTEM tetikçilerini yargılayabilir mi, hakettikleri cezaları verebilir mi? Gerçek bir yargılama yapılacaksa, Abdülkerim Kırca’nın komutanlarından başlayarak devletin zirvesinin sanık sandalyesinde oturması gereklidir.

Dikkat edilmesi gereken bir başka nokta; şu meşhur “demokratik devrimlerin” gerçekleştiği günlerden söz ediyoruz. JİTEM davası için “Susurluk hortladı” (Radikal Gazetesi) diyen AB’ciler ise tam tersini yapmak istiyor. Susurluk’u mazide kalan, ama arasıra “hortlayan” bir yapılanma gibi gösterip, bugünkü durumu “hukuk devleti” diye yutturmak istiyorlar.

Susurluk sürdüğü için, Susurluk tetikçilerinin göğsüne kanlı madalyalar hala takılabilir.

“Derin Devlet” Tartışmaları Gerçeğin Üzerini Örtmeye Yöneliktir

Evet karşımızda bir çete var. Hiçbir hukuk kuralına bağlı kalmadan halka karşı suç işleyen, kaçıran, kaybeden, katleden, sorgulama ve işkence yapan bir çete. Ama bu çete, kimilerinin göstermek istediği ya da bir yanılgının sonucu olarak dile getirdiği gibi, ne “devletten bağımsız, devlet içinde yuvalanmış” bir çetedir, ne de “derin devlet”tir. Aksine tam da devletin kendisidir.

JİTEM davasının da tıpkı Susurluk gibi, “de-

rin devlet” ekseninde tartışılması, devletin, ordunun gerçek niteliğinin karartılmasına hizmet etmektedir. Oligarşik güçler bunu bilinçli yaparak, kimileri icazet kaygısıyla, kimileri de ciddi bir yanılgı sonucu buna hizmet etmektedirler. Yapılmak istenen, bunca suçun faili olarak ne idüğü belirsiz, yöneticileri meçhul bir “derin devlet”i işaret edip, suçluları gizlemek ve halkın çarpık bilinçlenmesini sağlamaktır.

Ağar’ın Susurluk kararlarını devletin zirvesinde yani MGK’da aldıklarını söylemesi gerçeğin en açık beyanı iken, resmen TSK’nın bir birimi olan JİTEM için de aynı masal anlatılıyor. Bu sayede, Susurluk kararlarının alındığı zirvenin başındaki Demirel çıkıp, kendinden bağımsız bir “derin devletin” varlığından söz edebiliyor. Hatta cunta şefi Kenan Evren bile, “12 Eylül’ün derin devletin işi” olduğunu (5 Nisan basın) söylüyor. Nasılsa, kim olduğu meçhul bir güç; atarsın tüm suçları üzerine sıyrılırsın işin içinden.

Genelkurmay’ın, Susurlukçu generallerin bir dönem varlığını yokluğunu tartıştığı, inkar ettiği JİTEM; itirafçısından MHP’lisine kadar tetikçileri kullanan, generallerin emri altında faaliyet gösteren, halka karşı sayısız suç işleyen, devletin kontrgerilla birimlerinden birisidir.

JİTEM davası, generaller başta olmak üzere, Susurluk devletinin sanık sandalyesine oturtulması gereken bir davadır. Üç beş tetikçiyle, JİTEM’in kanlı tarihi açığa çıkarılamaz.

İDDİANAME; Birçok insanın, JİTEM merkezinde sorgulanıp boğularak ya da başlarına kurşun sıkılarak katledildiği isimleriyle birlikte anlatılıyor. Nereden alıyorlardı bu cüreti, kimdi emir veren; işte bu gazete küpürü sorunun cevabını veriyor. Generaller sanık sandalyesine oturmadan ne JİTEM yargılanabilir, ne de “faili meçhul” diye kaydedilen cinayetler aydınlatılır.

boşaltırken, ikinci bombalı araç patlatıldı. Bu arada hapishane yoğun bir şekilde silahlar, RPG'li roketatar ve el bombalarıyla ateş altında tutuldu. İşgalciler ağır silahlar ve 3 Apache Helikopteri desteğiyle kendilerini

olan, Ümmü Kasr yakınlarındaki Camp Bucca'da, esir direnişçiler özgürlüklerini kendi elleriyle kazanma girişiminde bulundular.

6 bin tutsağın bulunduğu en büyük toplama kampı olan Camp Bucca'da, esir direnişçiler tarafından toprağın 5 metre derinliğinde kazılmış biri 200 metre uzunluğunda diğeri 100 metre civarında iki tünel işgalciler tarafından bulundu. Kampdaki esirler, direniş ruhunu canlı tuttuklarını 31 Ocak'ta başlattıkları isyanla göstermişlerdi. İsyan işgalcilerin 4 esiri katletmesiyle bastırılabilirken, esirlerin dışarıdaki direnişe katılma arzularını yok edemediler.

Özgürlük eylemleri, dünyanın her yerinde, tutsağın sıcak mücadele özleminin en somut ifadesidir. Engellenebilirler, tüneller ortaya çıkabilir, ama ülkesinin kurtuluşuna yoğunlaşmış olanları dört duvar arasında tutabilecek güç yoktur. Bugün değilse yarın...

Ebu Gureyb işkenceleri işgalciye, direnişin öfkesi olarak geri döndü

Elbette Ebu Gureyb Hapishanesi, işgalcilerin Irak'taki zulmünün tek örneği değildi, ama işkencelerinin ve zulmünün simgesi olduğu da açıktır. İşgalci Amerika, işkencecileri yargılama oyunu ile ödüllendirirken, gerçek adaletin sesleri 3 Nisan günü duyuldu.

Direnişçiler, Bağdat'ın batısında bulunan ve 3 bin 500'e yakın tutsağın esir tutulduğu Ebu Gureyb Hapishanesi'ne kapsamlı bir saldırı düzenlediler. İşgalci komutanın, "çok iyi örgütlenmiş, büyük çaplı bir saldırı" olarak nitelediği operasyonda, direnişçiler hapishaneyi roketatarlarla, bomba yüklü araçlarla vurdular. Çatışma yaklaşık 40 dakika sürdü ve yardıma gelen işgalci helikopterleri de direnişçilere kayıp verdimeyi başaramadı.

Direnişçiler operasyonu tamamladıktan sonra geri çekilirken, ABD tarafından resmi açıklamada 44 Amerikan askerinin yaralandığı kaydedildi. Her zaman olduğu gibi, ölü sayısı şimdilik gizlendi.

Saldırı şöyle gerçekleşti:

Havanın kararmasının ardından önce bombalı bir araç hapishane önünde havaya uçuruldu. Ebu Gureyb'in işkenceci yaralılarını binadan

kurtarmaya çalışırken, 40 dakika boyunca ateş altında kalmaktan kurtulamadılar.

Amerika'nın seçiminin ardından kukla yöneticiler ve işgalciler "direnişin gücünün azaldığı" açıklamaları yapıyordu. Bu ağır darbe, direnişin askeri olarak ulaştığı yeteneği ve gücünü açık olarak göstermektedir. Ki, her gün Irak'ın dört bir yanında işgalcilere ve işbirlikçilerine yönelik saldırılar sürmektedir.

Örneğin, sadece 5 Nisan günü; Irak kukla ordusunda Tuğgeneral olan Celal Muhammed Salih, direnişçiler tarafından esir alındı. Aynı gün birçok yerde direnişçiler vurmaya devam ettiler: Bağdat'ın doğusunda çıkan çatışmada 2 ABD askeri ile bir kukla ordu askeri öldürüldü. Yine Bağdat'ın güney mahallelerinde düzenlenen saldırıda 1 Amerikan askeri öldü, 4'ü yaralandı. Bağdat Havaalanı yakınlarında kukla ordu devriyesine bombalı araçla saldırı düzenlendi. Anbar Eyaleti'ndeki saldırıda da bir ABD askeri, evine tabutla dönenler arasında katıldı.

Direniş Ruhu Zindanlarda

Ebu Gureyb ile birlikte üç toplama kampından birisi

İşgalciler Suyu ve Ekmeği Askeri Amaçlı Kullanıyor

Birleşmiş Milletler, Amerika'nın Irak'ta gıda dağıtımını askeri taktik olarak kullandığını açıklayarak, Bush'u "açlıkla mücadelenin önüne geçmekle" suçladı. BM İnsan Hakları Komisyonu Raporörü Jean Ziegler, işgalcilerin halkın gıda yardımlarına, su kaynaklarına ulaşmasını engellediklerini, Felluce'ye, gıda girmesini engellemenin ve su kaynaklarının imha edilmesinin bir silah olarak kullanıldığının kanıtlanmış durumda olduğunu belirtti.

Tüm bunların Cenevre Sözleşmelerinin ihlali olduğunu vurgulayan Ziegler, Saddam Hüseyin'in devrilmesinin ardından Iraklı çocuklar arasında açlığın, %4'ten %7,7'ye çıktığını da sözlerine ekledi.

İşgal Tanığı Iraklı Doktor Salam İsmael: 'Doktor değil, ceset ve et parçaları toplayıcısı olarak çalıştık'

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de katıldığı, 24-27 Mart arasında Mısır'ın başkenti Kahire'de yapılan Küreselleşmeye, Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Konferans'ta dergimiz adına röportaj yaptığımız katılımcılardan biri de Iraklı doktor Salam İsmael idi. Salam İsmael, Irak İçin Doktorlar Derneği'nin Genel Sekreteri. 1 buçuk yıl boyunca, Bağdat tıbbi tesislerinde müdür olarak çalıştı. Felluce katliamlarına tanık oldu.

İşgale ve Ambargoya Hayır

İşgale tanık oldunuz. Hangi cephelerde görevlendirildiniz?

İşgal başladığında askeri doktordum. 9 Nisan'dan sonra sivil hastanelerde çalışmaya başladım. Soykırım ve katliamlar boyunca, savaşın birçok cephesinde sağlık timi olarak oradan oraya koştuk. Felluce'de de çalıştık.

İşgalciler, Felluce'ye girmenize izin verdi mi?

Bir kere, gizli bir şekilde sızmıştık. Birinci Felluce kuşatmasında, bizi şehre sokmadılar. İkincisinde de, öyle oldu. Yanlız, askeri operasyonlar bittiğinde, şehre girmeye çalıştık.

Operasyondan kaç gün sonraydı? Orada neler gördünüz?

Operasyondan iki hafta sonra aralık ayının başı veya ortasıydı. Felluce'nin kenar mahallesinde bulunan mülteci kampına gittim.

Her tarafta kontrol noktaları vardı. Amerikan askerlerinin herkese karşı tutumları ırkçıydı. Herkese kart yaptırdılar. Ve suçludan parmak izi alır gibi, Felluce halkı suçluymuşçasına göz korneası izini aldılar. Sonra şehre girdik. Oradaki durumu hayal edemezsiniz. Gördüklerim bana

tek bir olayı hatırlattı: Sabra ve Şatila Filistin kamplarında yaşanan katliamlar. Hangi tarafa giderseniz, yanan ve çürümüş et kokuları alı-

yorsunuz. Her taraf resmen yerle bir edilmişti. Bir tsunami gibiydi. Ancak ABD yapımı bir tsunami. Cesetler sokaklarda çürüyor. Cesetler bahçelerde gömülmüş. Kış mevsiminden dolayı, yakıt kuyruklarında bekleyen yüzlerce kadın ve erkek. Battaniyesiz kalan çocuklar aç ve susuz. Şehrin tümünde adeta bir kıyamet görünümü var. Bu sahneler sizde öyle bir şok etkisi yaratıyor ki, durumu anlamak için epey zorlanıyorsunuz. Gördüklerim bir soykırım gibiydi. 12 kişilik bir aileye yaptıkları aklıma geliyor.

Amerikan katilleri, halkı El-Furqan Camisi'nde toplanmaları için çağrı yapıyor. Bu aile birçok aile gibi, çocuğu çocuğuyla, Amerikalılar'ın emrettiği gibi beyaz bayrak sallayarak gidilmesi gereken yere doğru yönelmeye başlıyor. Bağırılı bir ses duydular. Ardından otomatik silahların sesi, taranıyorlardı. Bu katliamdan bir kişi sağ kaldı. Annesi ve babası ilk vuruşlarda öldü. Karısı ve yengesi de öldüler. Kardeşi, boğazına değen bir kurşunla yere yığıldı. 6 yaşındaki çocuğun koluna dahi kurşun sıktılar. Sağ kalan tanığın, annesini ve babasını öldüren kurşunlar alınlarına isabet etmişti. Kardeşi yaralı olarak hareket etmeye çalışıyordu. Ve oğlu annesinin gözleri önünde can verdi. Bu kişi, çocuğunu yanına alarak karısının cesedi yanında uzun süre kaldılar. Bu sırada, çocuğa da kurşun sıktılar. 8 saat yolun ortasında, kımıldamadan durdular çünkü. "Ben sivilim" demek için kolunu her kaldırdığında tarıyorlardı. Bir kurşun eline değdi. 8 saatlik bir bekleyişten sonra, en yakın eve sürünerek girdi. Tam 9 gün boyunca, aç, susuz ve cesetler arasında bu evde kaldı. Bu arada, ailesinin cesetlerini eve götürdü. İlk 3 gün, evde, yaralı çocuk için tek bir bardak su vardı. Çocuğun kolundaki yarayı bir pamuk parçası ile sıvı yağla temizlemeye çalıştı. Amerikan askerleri ve Iraklı işbirlikçi askerleri bu katliamdan haberdardılar. Çünkü bu olayı, bizzat hastaneye gelen Amerikan askerlerinden öğrendik.

Sadece parçalanmış cesetler

Amerikan birliklerin yaptıklarını bizzat gördünüz mü?

Evet. Özellikle, ilk Felluce kuşatmasında gördüm. 3. günüydü. Doktorlar arasında, bu dehşet dolu 3. güne "misket bombası günü" ismini verdik. O gün, doktor olarak değil, ceset ve

et parçaları toplayıcısı olarak çalıştık. Sadece, kadın, erkek ve çocuk ceset parçaları. Size o güne ilişkin fotoğrafları göstermek istiyorum. Kocaman aileler katledildi. Bir ara, 5'i kadın, 4'ü çocuk, tam 9 cesede ait parçalar getirdiler. Cesetleri gömmek için önce kafaları, ardından kollar ve bacakları ve son olarak kalan iç organları taşımak zorunda kaldık. Bu vahşeti kendi gözlerimle gördüm.

Hastanede, "hayalet bölgesi" dediğimiz El Askeri Bölgesi'nde bir aileyi almakla görevlendirildik. Bölgeyi Amerikan keskin nişancıları kontrol ediyor. Burada kısıtlanmış yaklaşık 100.000'e yakın kişi yaşıyordu. Bir aile Amerika'nın füze saldırısına uğramış. Onları bulmalıydık. Ancak sanmayın ki cesur davrandım. Dehşetten dolayı her tarafım titriyordu. Düşünün ki bir keskin nişancı sürüsü kafanıza nişan almış tetikte bekliyor. Ama gitmeliydik. Bir arabaya yaklaştık. Biz de arabadaydık. İnsanlar içinde yanıyordu. İki kadın arabanın arkasında. Dumanın içinde kaç kişi olduğunu bilmiyordum. Amerikan askerleri bizi taramaya başladılar. Arabanın içindekiler gözlerimiz önünde cayır cayır yanıyorlardı. Arabanın ön koltuğunda bir çocuk vardı. Sanırım 4-5 yaşlarında. Arabamızın kapısını açtık. Daha adımı atar atmaz, kurşun yağmuruna tutulduk. Ateşi söndürmemizi engellemeye çalışıyorlardı. Kapıları kapatmak zorunda kaldık. Ağlamaya başladık. Arabadakilerin nasıl kömüre döndüklerini ancak seyredebildik. Bunu asla unutmayacağım, affetmeyeceğim. Bu vahşet anlatılamaz.

Halk direnmekten başka ne yapsın?

Sizce, Irak için nasıl bir çözüm olabilir? Direniş için neler diyeceksiniz?

Yeni bir altyapı, bir temel atmak gerekiyor. Amerika, Iraklılar'ın sendikalarda örgütlenmesini engellemek istiyor. Bizim işimiz, Amerikan özelleştirmelerini engelleyecek sendikalar kurmak. Bu da ikinci bir savaş. Daha önce belirttiğim gibi, halklar arasında köprüler kurmalıyız. Irak halkının dayanışmaya ihtiyacı var.

Ben siyasetçi değil, halktan biriyim. Kin, intikam duygusu ve katliamlar sürdükçe, direniş sürecektir. Bu işgal, BM kanunlarına göre dahil kabul edilemez. Amerika, bugün kendisini açık açık işgalci gücü ilan ediyor. Bu durumda, Irak halkı başka ne yapsın?

BM, bir milyon kadın ve çocuğumuzu ambargoyla katletti

Türkiye halkına, dünya halklarına yönelik

bir mesajınız var mı?

Öncelikle ülkemizde yaşananlarla ilgili bilgiltenmeli halkınız. İkincisi, Irak'ta yaşananları halkınıza anlatın. Üçüncüsü, kardeşliğe ve dayanışmaya dayalı, katliamları önleme anlayışıyla ilişkimizi tesis etmemiz gerekiyor. Buraya, savaşta yaşananlardan çok, ülkemize dayatılan ceza ve yaptırımları anlatmaya geldim.

Irak'a işgal öncesinde uygulanan cezaları mı kastediyorusunuz?

Evet. Bize uygulanan bu korkunç cezanın, Suriye gibi ülkelere uygulanmasını istemiyorum. Ambargodan çok acı çektik. Sadece ilaç bulamama sıkıntısı da değil. Her şey maddi ve fiziki şartlarla ölçülmez. Psikolojik saldırılar ve yarattığı çöküntü bazen fiziki saldırılardan daha beter. Bize uygulanan ambargo ve diğer cezalar, buralarda pek bilinmiyor. Ben bir doktor olarak, ailemi kurtarmak için başka işlerde çalışmak zorundaydım. Bu cezalar yüzünden birçok aile dağıldı. Toplumsal olarak çok etkilendik.

Bir milyon Iraklı, kadın ve çocuk, bu cezalar - dan dolayı öldü. Bu bir suç değil mi?

Sadece bir örnek vereceğim. Acil servisten çıkan bir kadınla karşılaştım. Elbiseleri kirliydi. Yanında çocukları vardı. Bana şu soruyu sordu: "Bir böbreğin fiyatı ne?" Şaşkın bir şekilde: "Ne - den bu soruyu soruyorsunuz" dedim. Ağlayarak: "Çocuklarımı besleyemiyorum. Kocam öldü" dedi. "Böbreğimi satmak istiyorum".

Bence, bunu slogan haline getirmeliyiz. "İş - galciler Irak'tan Çekilsin" tabii. Ama bir de, "Ambargolara Son" sloganını eklemeliyiz.

Bu cezayı, BM kanunlarından kaldırmalıyız.

Hangi tarafa giderseniz, yanan ve çürümüş et kokuları alıyorsunuz. Her taraf yerle bir edilmişti.

Bir tsunami gibiydi. Ancak ABD yapımı bir tsunami. Cesetler sokaklarda çürüyor. Cesetler bahçelerde gömülmüş.

Parti

umudumuzun ve iddiamızın adı

Devrimciler, 1972’de Kızıldere’de partinin fiziken dağıtılmasından sonraki yıllarda, uzun bir dönem “partileşme”yi temel bir görev olarak gördüler. Devrim ve sosyalizm kavgasını “partili” olarak sürdürmek, onların en temel düşlerinden biri oldu. Cuntalar, ihanetler, katliamlar bu süreci yavaşlatsa, kesintilere uğratsa da bu düşten hiç vazgeçemediler. Ve 1972’den tam 22 yıl sonra bu düşün gerçekleşmesi, eşine ender rastlanır bir coşkunun kaynağı oldu.

Adını Devrimden aldı

Adını Halktan

Adını Kurtuluş’tan...

Ve onun adı sürülürken cepheye

Öfkenin, inancın, huncın mermileri

20 yıllık hasretle

düşmanın bağına saplandı...

Cepheliler, 1974 sonrasının çeşitli aşamalarından sonra 1978’de bir siyasi hareket olarak örgütlendiklerinde, içinde bulundukları süreci “**partileşme süreci**” olarak tanımladılar. Bu öncelikli görevlerinin “partiyi yeniden yaratmak” olduğu anlamına geliyordu. Dönem, resmi ve sivil faşist terörün tüm azgınlığıyla saldırıda olduğu bir süreçti. Anti-faşist mücadele, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelenin görevleri büyük bir kararlılıkla yerine getirilirken, gözler yine parti hedefine dönüktü... 12 Eylül cuntasının terörüne karşı zindanlarda direnirken yine akıllarında partiyi yaratmak vardı... 1980 sonlarından itibaren mücadeleyi geliştirdikçe, halkı örgütlemenin, halkın adaletinin tecellisinin sevinçinin yanında partiye biraz daha yaklaşıyor olmanın sevinci vardı hep... Bütün bu süreç anlaşılmasın 1994’ün 30 Mart’ında Parti’nin kuruluşunun neden o kadar büyük bir coşkuyla karşılandığı da anlaşılamaz.

Ve tabii asıl anlaşılması gereken, parti hedefinin, coşkusunun temelindeki politik kavrayıştı. Neydi “parti”yi bu kadar önemli kılan? “partili”

mücadele etmekle “partisiz” olmanın farkı neydi?..

Çelik çekirdek... Öncü müfreze... Ve iktidar iddiası

Parti, ideolojik ve politik bir güçtür. Programıyla, örgütsel varlığıyla, politikalarıyla, sözcüsü olduğu sınıfın öncüsü olarak siyasi arenada yer alır.

Bir parti olarak örgütlenmeyen hiçbir toplumsal sınıf ve katman, siyasi arenada iddialı olamaz. Başka ve daha kesin bir deyişle, partisi olmayan sınıf, hiçbir şeydir. Proletaryanın partisi, proletaryanın siyasi hedefleri doğrultusundaki mücadelenin kurmayıdır. Proletarya böyle bir kurmaya sahip olmadan, bu mücadeleyi asla kazanamaz.

*“Sınıflı bir toplumda, düşman sınıflar arasındaki mücadele, gelişmesinin belli bir aşamasında siyasal bir mücadele durumuna dönüşmek zorundadır. Sınıfların siyasal mücadelesinin en anlamlı, en geniş ve açık ifadesi, **partilerin sa-
vaşımıdır.**”*

Proletarya ve burjuvazi, ezilenler ve ezenler, sınıflar mücadelesi arenasında partileriyle karşı karşıya gelirler.

Parti, Marks’ın, Lenin’in tekrar tekrar tarif edip vurguladığı gibi, ezilenlerin **öncü müfreze-sidir. Örgütlü gücüdür.** Proletarya iktidarının aletidir.

Bu parti, her dönemde, sömürücü egemen sınıfların en ağır baskılarıyla, şiddetiyle, ideolojik saldırılarıyla karşı karşıyadır. İşte bu nedenden dolayı, bu parti aynı zamanda **çelik bir çekirdek** olmak durumundadır. İşçi sınıfının, ezilen tüm halkın çelik çekirdeği. Zulüm bir ülkeyi ezip geçse de, karanlıklara boğsa da, hep varolacak, hep yaşayacak bir çelik çekirdek.

Parti, iki anlamda da çelik çekirdektir; hem politik-ideolojik anlamda, hem örgütsel anlamda. Partinin politik-ideolojik anlamda çelik çekirdek oluşu, her koşulda Marksizm-Leninizm’de, sosyalizm hedefinde, devrim iddiasında yerinden bir milim sapmamasıdır. Karşı-devrim rüzgarları karşısında kendi ayaklarının üzerinde sağlam duramayanlar, çelik bir çekirdek değil, olsa olsa esnek, yumuşak bir çekirdek olabilir. Partinin örgütsel anlamda çelik çekirdek oluşu ise, onun örgütsel ve politik sürekliliğini güvenceye alacak bir örgüt anlayışına, çalışma tarzına, kolektif işleyişe sahip olmasıdır.

Dünya devrim tarihlerini anlatan belgesel eserlerde, romanlarda da görürüz ki, parti, on-

dan ister çok, ister az sözedilsin, bütün bu süreçlerin odağındaki güçtür. Parti, bazen efsanevi, bazen esrarlı bir güçtür. Bazen yaraları saran, bazen yarayı dağılayandır. Hem hayatın içindedir, her yerdedir, hem görünmeyendir. O, illegaldir, illegal olması, bir tercih değil, zorunluluktur. Faşizmin işbaşında olduğu ülkelerde, açık ve doğrudan hedefi faşizmi yerle bir etmek, kapitalist düzeni ortadan kaldırıp sosyalizmi inşa etmek olan bir örgütlenmenin açık, yasal olması istisnai durumlar haricinde mümkün değildir.

Bizim anladığımız parti, iktidar yolunu açacak Leninist bir partidir

Revizyonistler, reformistler, çoğu kez Marks ve Engels'in aslında "proletaryanın partisi" meselesini o kadar da önemli ve zorunlu görmediğini, partinin Lenin tarafından bu şekilde mutlaklaştırıldığını söylerler.

Çarpıtmadır. Revizyonizm, Marksizm'i "revize" ederken tabii bundan "proletaryanın örgütü meselesi de nasibini almaktadır. Mesela Engels, bir yazısında bu konuda şöyle der; "*Kesin gün geldiğinde, proletaryanın zaferi kazanabilecek kadar güçlü olabilmesi için bilinçli bir sınıf partisi kurması gerekir. Marks'la ben hep bunu savunmuşuzdur...*"

Ama bu artık çokça örneğine tanık olunduğu gibi, klasik bir inkarcılık yöntemidir. Sosyalistlik sıfatını sürdürebilmek için Marks'ı değil de Lenin'i inkar ve mahkum eder görünürler. Oysa ikisinin bir farkı yoktur. Kimileri de Lenin'i de savunur görünüp, Stalin'e saldırırlar. Örneğin "*partinin hiziplerin varlığıyla bağdaşmayacağı*" prensibini esas olarak Stalin'e maledip, öyle inkar ederler bu ilkeyi ve yerine "*kanatlı, çok eğilimli, gruplara özgürlük veren*" parti teorileri yaparlar.

Marks'ın ve Lenin'in "proletaryanın partisi" anlayışı farklı değildir. Fakat, Lenin'in emperyalizmle birlikte parti anlayışını daha da geliştirdiği açıktır. Bu, Marksizm'den farklı bir şey değil, Marksizm'in geliştirilmesidir. Emperyalizm öncesi devrimlerde determinist (kendiliğinden) yan daha ağır basarken, emperyalizmle birlikte

devrimlerde volantiirist (iradi) yan daha öne çıkmıştır. Bu da doğal olarak partinin rolünü önceki dönemlerden daha artırmıştır. Leninist parti anlayışı işte bu volantiirizme uygun bir partinin şekillenmesini anlatır. Devrimlerde ihtilalci inisiyatifin öneminin artması demek, ihtilalci inisiyatif geliştirecek olan partinin de devrimdeki rolünün büyümesi demektir.

Bugün Kürt milliyetçilerinden reformizmin diğer kesimlerine kadar hemen herkes örgütlenmede "*Leninist anlayışı mahkum etmeliyiz*" diyor, pratikte de öyle yapıyor. Ortaya çıkan nedir peki? Sıradan düzen örgütlerinden pek farkı olmayan, hemen hiçbir olayda inisiyatif geliştiremeyen, emperyalizmle ve oligarşiyle çatışmanın sözkonusu olduğu yerde politik bir irade ortaya koyamayan ve pratik olarak da parti binasını açacak, afiş yapacak üye bulamayan partiler...

Tabii ki böyle partilerin Marksist-Leninist partiyle bir ilgisi yoktur. Tabii ki, böyle partiler iktidar iddiasını kendisinde somutlayamaz. Tabii ki böyle partiler, bir **çelik çekirdek**, bir **öncü müfreze** olamazlar.

1974'ün ertesinde partiyi yeniden yaratma görevini ortaya koyan devrimciler, nasıl bir parti istiyorlardı?

1980'lerin sonunda şöyle özetlenmişti bu:

- Proletaryanın ideolojisiyle donatılmış,
- Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesine ideolojik ve siyasi önderlik edebilecek,
- Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi çizgisini hayata geçirebilecek bir örgütlenmeye sahip,
- Gizliliği esas alan,
- Çelik gibi bir disipline sahip,
- Azınlığın çoğunluğa tabi olduğu,
- Yukarıdan aşağıya hiyerarşik bir mekanizması olan,
- Eleştiri-özeleştiri mekanizmasını çalıştıran,
- Düşünce üretimini sürekli kılan,
- Hiziplere yer vermeyen... bir parti."

Böyle tanımlanmıştı; "*çünkü ancak böyle bir parti Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesine önderlik edebilir , bu mücadelenin zaferle sonuçlanmasını sağlayabilir*" di. (Haklıyız Kazanacağız, 2. Cilt, syf. 756)

Parti'yle yolculuğumuz sınıfsız topluma kadardır

Parti, bugün umudun, iktidar iddiasının ifadesidir. Yarın, halkın iktidarının çelik çekirdeği olacaktır. Hemen belirtelim; kimi demagogların ileri sürdüğü gibi, parti, devrimden sonra "halk

Umuda
sınırlar
ötesinden
bir
selam...
Avusturya
30 Mart
2005...

adına yöneten" değildir; halk yönetecek, parti yine halkın öncüsü, yol göstericisi olacaktır.

Partinin görevi, devrimci halk iktidarının, proletarya diktatörlüğünün kuruluşuyla da bitmez. Devrimci bir parti kendini politik iktidarı ele geçirmekle sınırlamaz. Biz partiden *"İktidarı ele alıp anti-emperyalist, anti -oligarşik halk devrimini kesintisiz devrim stratejisiyle sınıfsız topluma kadar götürebilen (...) Marksist-Leniniist teoriyle donanmış, kitlelere her şart altında önderlik edebilecek ve sosyal dönüşümleri sağlayabilecek bir örgüt anlıyoruz."*

İşte böyle olduğu içindir ki, karikatürize edilmiş parti anlayışlarına da karşı durduk hep. Üç beş kişinin masa başında bir parti kurmasıyla *"ben iddiamı somutladım"* denilemez. Herhangi bir örgütlenmenin adına parti denilmesiyle, o örgütlenme bir parti olmaz, olamaz. Bu noktada belirleyici olan bir örgütlenmenin adının parti olması değil, partinin misyonunu yerine getirebilecek ideolojik, örgütsel, kitlesel donanıma sahip olmasıdır. Değilse, Türkiye solu tarihi, adı parti olan ama kendisi parti olmaktan fersah fersah uzak onlarca "parti" tanımıştır.

"Partileri, adları, kendileri için söyledikleri ve göstermelik amaçlarıyla değil, gerçek sınıfsal yapıları ve çıkarlarıyla ayırdetmeliyiz" der Marks. Bugün de ülkemizde, dünyanın başka yerlerinde adı *"işçi partisi"*, *"sosyalist parti"*, hatta *"komünist parti"* olan düzinelerce düzen örgütü var. Düzeniçi olduğu nokta, zaten baştan beri ortaya koyduğumuz Marksist-Leniniist parti anlayışının dışında bir oluşum vardır orada. Veya düzendışı olsa bile, parti olmanın misyonuyla uzaktan yakından ilgisi olmayan partiler vardır.

Parti, idealize edilmemeliydi elbette. Ama karikatürize de edilemezdi. Bunun için 22 yıllık bir süreç yaşandı partiyi yaratmak için. Yendik, yenildik, zaferleri, ihanetleri, kahramanlıkları gördük. Kongre'de dile getirildiği gibi *"Bu tarih yaşanmadan, bu öğrenme süreci tamamlanmadan, mücadelenin birçok alanında sınıvdan geçmeden bu kongre gerçekleşmezdi"* İdeolojisi-ne güvenenler, devrimde kararlı olanlar, bedel ödemeye hazır olanlar, darbelerden, yenilgilerden etkilenip savrulmaz, hedeflerinden vazgeçmezler. Ümidin partisi, işte böyle bir ısrar ve kararlılığın sonucunda varedilmiştir. Ve o günden bu yana da aynı ısrar ve kararlılıkla, büyük bedeller ödenerek umut yaşatılmaktadır. Yıllarca partiye doğru yürüdük. Şimdi partiye yürüyüşümüz, iktidara, zafere yürüyüştür. Destanlaşan direnişlerimizle umudu büyüterek yürümeye devam ediyoruz.

PARTİMİ SEV ANA...

Olur da
gün o gün olursa,
adını anmaya korktuğun bir kara haber
gelip kapına dayanırsa
- her gün kaç kara haber dayanıyor
anaların kapısına?-
sana oğul diye
kavgamın türkülerini bırakıyorum
ve oğlunu oğlun yapan
o dünyanın en güzel insanlık destanını;
Partimi...

Anacığım
sana kendi ellerimle vermek için
vatanımın özgür kırlarından topladığım
kucak kucak çiçeği
kavgaya gittim.
Dünya gözüyle göremezsek o günü,
sana çiçek dermek için
varamazsam kırlarımıza
sen taşı bana o çiçekleri
getir yanıma
Ve de ki:
"Oğlum,
bu sana
Partinin armağanı.
Vatanın özgür artık.
Var rahat uyu gayrı..."

Anacığım,
sana bıraktığım kavgamı
sev beni sevdiğin kadar.
Sev Partimi oğlun gibi.
Ve ağlama.
Gözyaşlarını
O bayram gününün sevincine sakla.

Ben
ya zafer türküleriyle geleceğim yanına
ya bir destanın dizelerinde.
Bekle
sevdiğimi benim kadar severek,
Bekle
Partimi oğlun bilerek.
Bekle...

TAYAD kampanyası sürüyor

**Tecrit ve 118 ölüm Türkiye gerçeğidir
Türkiye gerçeğini herkese anlatacağız**

118 kişinin ölüm oruçlarında yaşamını yitirdiğini hatırlatarak, "Tecrit insanın ruhuna, beynine, sosyal varlığına karşı uygulanan bir şiddettir. Tek bir amacı vardır; halkı sindirmek ve örgütsüzleştirmek. Tecrite diyoruz" dedi. Basın açıklamasının ardından şehir merkezinde megafonlarla konuşmalar yapan TAYAD'lılar, tecrite karşı mücadele çağrısı yaptı.

sonra, herkesi tecrite ve baskılara karşı mücadeleyi büyütmeye çağırdı. Açıklamanın ardından il binası önünde beş dakikalık oturma eylemi yapan TAYAD'lılar, tecrit kalkana kadar AKP'yi protesto etmeye devam edeceklerini söylediler.

Sendikalarda Paneller: "Tutsakların taleplerini sahiplenelim"

TAYAD tecriti halkın tüm kesimlerine anlatma faaliyetlerini 2 Nisan günü İstanbul'da Nakliyat-İş Sendikası'nda ve 7 Nisan günü de Genel-İş 2 No'lu Bölge Şube'de düzenlediği panellerle sürdürdü. İşçilerin izlediği panellerde TAYAD'lılar tecrit politikasının emekçileri de ilgilendirdiğini belirttiler.

Nakliyat-İş'te yapılan paneli Süleyman Acar yönetirken, konuşmacı olarak yine TAYAD'dan; Mehmet Güvel, Fahrettin Keskin, Ahmet Kulaksız ve Naime Kara yer aldı. İlk bölümünde bir film gösterimi yapılan panelde, Mehmet Güvel tecritin diğer halk kesimlerine nasıl yansıdığını ve F tiplerinde kendi yaşadığı tecrit ortamını anlattı. Oğlu tutsak olan Fahrettin Keskin ise, hapishaneler

TAYAD'lı Aileler'in, "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganıyla başlattığı kampanya, ülke geneline yayılarak sürüyor. Trabzon'da polisin tezgahladığı saldırı yaşanırken, Abdi İpekçi Parkı'ndaki TAYAD'lılar her kampanyada olduğu gibi, bu kampanyada da halka gerçekleri anlatmayı sürdürüyor ve Ankara halkına "hapishanelerde neler oluyor bilmek hakkınız" başlıklı bildirileri dağıtıyorlar.

Basın açıklamaları, kitlesel bildiri dağıtımları ile, tecriti herkese anlatma perspektifiyle hareket eden TAYAD'lılar, "Baskılara, yalanlara, sansüre rağmen bu ülkedeki tecrit gerçeğini anlatmaya ve bunu halka ulaştırmaya devam edeceğiz" diyorlar.

Dersim: "Tecrit insanın beynine karşı uygulanan bir şiddettir"

31 Mart günü Belediye Yeraltı Çarşısı üzerinde biraraya gelen TAYAD'lı Aileler, "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" yazılı pankart açarak, "Tecrit Ölümdür İstemiyoruz" sloganı attılar. Eylemde konuşan Derya Ulaş, F tipi hücreleri ve tecrit politikasını kabul etmeyen

İstanbul AKP Önü: "Ölümlerin sorumlusu AKP olduğu için buradayız"

TAYAD'lı Aileler, 1 Nisan günü AKP İstanbul İl Binası önünde yaptıkları eylemle, ölümlerden AKP'nin sorumlu olduğunu haykırdılar. Alkış ve zılgıtlarla başlayan açıklamada "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" yazılı pankart açıldı. TAYAD adına konuşan Mehmet Güvel 5 yıldır tecrite karşı mücadele ettiklerini hatırlatarak, "AKP'nin iktidar olduğu günden bugüne kapısını arşınla dık, 'çocuklarımız ölüyor, tecriti kaldırın' dedik. Bu çağrılarımıza kulak vermediği gibi gözaltılarla, tutuklamalarla, sansürle sesimizi boğmaya çalıştı. AKP'nin iktidar olduğu Kasım 2002'den bugüne onlarca insan F tipi hapishanelerde hayatını kaybetti" diye konuştu.

Ölümlerin sorumlusu olduğu için AKP önünde olduklarını söyleyen Güvel, AKP iktidarının tecrit politikasını protesto ettiklerini belirttikten

İstanbul / Nakliyat-İş

deki baskı politikalarına değindi. Armutlu'daki ölüm orucunu anlatan "Yaşatmak İçin Öldüler" filmi gösterilirken, ölüm orucu şehidi Sevgi Erdoğan'ın konuşmaları alkışlarla karşılandı. Panelin 2. bölümünde ise, ilk olarak iki kızını ölüm orucunda şehit veren Ahmet Kulaksız sözaldı ve ölüm orucu öncesinde yapılan tartışmaları anlattı. Kulaksız, Canan ve Zehra'yı anlattığı konuşmasını tutsakların taleplerinin sahiple-nilmesi çağrısıyla bitirdi. Son olarak konuşan Naime Kara, bir ana olarak beş yıldır tecrite karşı mücadelenin dışarı cephesini ve yaşadıklarını anlattı.

Panel sonunda sözalan Nakliyat Genel İş Başkanı Ali Rıza Osmanoğlu ise, bugüne kadarki dayanışmalarından söz ederek, "bunun yeterli olmadığı biliyoruz, bundan sonra da dayanışma içerisinde olacağız" diye konuştu. Panele 40 işçi katıldı.

Hatay: "Tecrite karşı sessiz kalmayalım!"

Antakya TAYAD'lı Aileler, 4 Nisan günü Ulus Meydanı'nda yaptıkları basın açıklamasının

ardından, halka "Hapishanelerde Neler Oluyor? Bilmek Hakkınız!" başlıklı bildiriler dağıttılar.

"Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" yazılı pankartın açıldığı basın açıklamasında, aynı sloganın yazılı olduğu önlükler giyen TAYAD'lılar adına açıklamayı yapan Selda Özçelik, 118 ölüm ve tecritin kopkoyu bir sansürle gizlemek istendiğine değinerek, tecritin, ülkemizin bağımsızlığını savunan, halkımızın aç yoksul olmaması için mücadele eden insanların düşüncelerini değiştirmeleri için uygulandığını söyledi. Özçelik, tüm halkı tecrite karşı direnişe çağırarak "Tecrite Karşı Sessiz Kalmayalım" dedi.

Açıklama sonrası TAYAD'lılar bildiriler dağıtarak tecrit ve 118 ölümü halka anlattılar.

İzmir: Polis, sansürü baskıyla sürdürmek istiyor

TAYAD'lı Aileler'in halkı tecrit ve 118 ölüm gerçeği konusunda bilgilendirdiği yerlerden biri de İzmir'di. 28 Mart günü bu çerçevede, kampanya sloganının yazılı olduğu önlükler giyen TAYAD'lılar, Bornova Metrosu'nda ve Karşıyaka Çarşı'da bildiriler dağıtarak konuşmalar yaptılar. 31 Mart günü ise Buca Forbest'de bildiri dağıtımı gerçekleştirildi. İzmir

TAYAD'lılar, 1 Nisan günü de sokaklardaydı. Balçova Sevgi Yolu'nda bildiri dağıtan TAYAD'lılar, polis tarafından sürekli keyfi engellemeler ve tacizlerle karşılaştılar. De-

mokratik haklarını kullanarak düşüncelerini açıkladıklarını söyleyen TAYAD'lılar karşısında keyfi engelleme tutumunu sürdüren polis, muhabirimizi de tehdit ederek fotoğraf makinasını almaya çalıştı. Tüm bu engelleme girişimlerine karşın, TAYAD'lılar meşruluklarından aldıkları güçle halkı Türkiye gerçeği hakkında bilgilendirmeye devam ettiler.

Mersin AKP Önü: "AKP sansürle sesimizi boğmaya çalıştı"

5 Nisan'da AKP il binası önünde toplanan Mersin TAYAD'lılar, "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" pankartı açarak basın açıklaması yaptı. Açıklamayı okuyan Gülbeyaz Karaer, ölümleri durdurması için AKP'nin kapısını defalarca çaldıklarını hatırlatarak, buna karşın iktidarın tecriti sürdürdüğünü ve seslerini sansürle boğmaya çalıştığını söyledi.

Kampanya sloganının yazılı olduğu önlükler giyen TAYAD'lılar, "Tecriti Kaldırın

Mersin / AKP önü

Ölümleri Durdurun, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur, Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganları atıldılar. YDG'nin de destek verdiği açıklamanın ardından, kent merkezinde bildiriler dağıtıldı ve halka tecrit ve 118 ölüm anlatıldı.

İzmir

Basit, rantçı, saygısız ve gayri-ahlaki bir geçmiş anlatıcılığı: **Mahir yaşasaydı... Mutlaka 'bana' benzerdi!**

Kızıldere ideolojik ve politik olarak öylesine güçlü bir olgudur ki, yıllardır Türkiye solunda tüm kişiler ve örgütler, kendi yerlerini Kızıldere'ye göre tarif etmek durumunda kalmışlardır. Öylesine güçlüdür ki, basit, ucuz maceracılık, goşizm eleştirileri yapanları ve özellikle de inkarcıları sürekli ezip geçmiştir. Hiçbir inkarcı, aradan yıllar geçse de Kızıldere'nin ağırlığından, Kızıldere karşısında kendini tekrar tekrar aklama ihtiyacından kaçmamıştır. Birgün Gazetesi'nde yayınlanan Kızıldere adlı yazı dizisinde buna bir kez daha tanık olduk.

Dizide, Kızıldere'ye, Mahirler'in sürecine doğrudan tanık olanlardan Ertuğrul Kürkçü ve Oğuzhan Müftüoğlu'yla da röportajlar yapılmıştı. Röportajı yapan ise, Melih Pekdemir'di.

Ertuğrul Kürkçü, Kızıldere'de kuşatılan devrimcilerin içinde "ölmeyip sağ kurtulan" tek kişiydi. Bugün savunduğu görüşlerin Kızıldere'yle, Parti-Cephe çizgisiyle, bugünkü sosyalistliğinin Mahirler'in sosyalistlik anlayışıyla hiçbir ilgisi kalmamış biriydi.

Oğuzhan Müftüoğlu ve Melih Pekdemir ise, 1974 sonrası siyasi arenaya Mahirler'in savunucusu olarak çıkan, THKP-C sempatisini istismar ederek kurulan Devrimci Yol'un liderlerindendiler ve Kürkçü gibi, onların da bugün savundukları görüşlerin, konumlarının dünle bir ilgisi yoktu.

Hal böyle olunca, röportajdaki sorular da, cevaplar da buna göre şekillenecekti tabii ki: O güçlü, ezici Kızıldere tarihi karşısında inkarcılıklarını, düzeniçileşmelerini "mazeret" gösterecek cümleler kuracaklardı.

"Aslında neydik?" sorusu sizi kurtarmaz; siz bugün ne olduğunuza bakın! Ertuğrul Kürkçü, röportajda, bugünden bakıp THKP-C'yi bakın nasıl anlatıyor:

"Ben bugün daha çok Zapatista olmak isterim - siz de, Küba devrimcisi gibi hissetmişiz kendimizi, öyle görüyorum. Çünkü yaptığımız ile kafamız - dan geçen ile laflarımız arasında bire bir müteka - biliyet olduğunu söylemek bugün de zor, o zaman da zordu zaten." (31 Mart 2005)

Bir tarih anlatımı ve değerlendirmesi ancak bu kadar anti-bilimsel olabilir.

Meğerse, THKP-C'liler, aslında Zapatista olmak istiyormuş da, yanlışlıkla Küba devrimcisi gibi olmuşlar.

Herhalde THKP-C teorisini oluştururken de,

"neo-liberalizme karşı sivil direniş çizgisi" yerine yanlışlıkla halk savaşı, PASS, silahlı propaganda diye yazmış olmaları!!!

Kürkçü, bu "tez"ini haklı çıkarmak için başka "kanıtlar" da ileri sürüyor:

"Ölmeyi herkes ka - bullenmişti... Ama... Bizim hiçbirimiz, hiç kimseyi öldürmeye hazır olmadığımızı so - nunda gördük ve an - ladık. ... Öldürme meselesinin içe sindirilmiş ol - madığını ve bunun etrafında bir davranış nor mu kurulmadığını... söyleyebilirim doğrusu.."

Ne kadar mantıklı, ne kadar tutarlı???

Halk savaşının teorisini yapanlar, gerilla savaşını pratik olarak başlatanlar, İsrail Başkonsolosunu cezalandıranlar, en önemlisi, kuşatıldıklarında "teslim ol" çağrılarına ateşle karşılık verenler, "öldürmeye" hazır değillermiş!

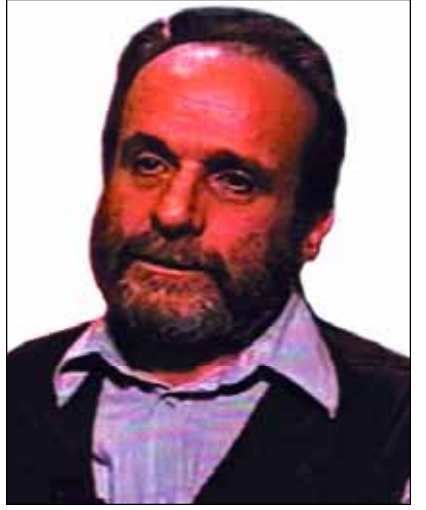
Kürkçü röportajın bir yerinde "onların içinden bir neo-liberal çıkmazdı diye düşünüyorum doğ - rusu" diyor, güya "Holding yöneticisi olurlardı" diyenlerle fark koyuyor, ama Zapatistalar gibiydik diye çarpıtmaktan da geri durmuyor.

Kaldı ki, Zapatistalar gerçeğini ne kadar anladıkları, doğru yansıttıkları da tartışmalı. Zapatistalar'ı Zapatista yapan, bugünkü politikaları değil, silahlı bir savaş başlatmış olmalarıydı. "Silahsız, şiddetsiz" bir devrimciliğin teorisini yapanların Zapatista olması da mümkün değil. Bugünün ÖDP'sinden Zapatistalar gibi bir hareket çıkabileceğini düşünmek bile komik gelir insana.

Kısacası, "aslında Zapatista olmak istiyorduk da, Küba devrimcileri gibi olmuşuz" sözleri de boş; çünkü bugünkü legal siyaset bataklığında ne o, ne de öteki olamaz zaten.

Tarihe karşı bir nebze sorumluluk duyuyorsanız, o zaman en azından susun! Bir devrimci tarihi, bugünkü görüşleriyle, bugünkü yaşamıyla, özdeşleştirebilir mi? Özdeşleştirirse, bu tarihe ve tarihin kahramanlarına karşı sorumsuzluk, saygısızlık olmaz mı?

Bir insanın düşünceleri değişebilir; ama bu

noktada da tutarlılık ve ahlaklılık aranır.

Geçmiş, nesnelliğiyle yerine konur, kendi konumu da 'değişme ve gelişmeleriyle' anlatılır. Ama bugünkü durumunu mazur göstermek için geçmiş çarpıtmak, en hafif deyimle dürüstlük değildir.

Uzun zaman önce böyle bir spekülasyon yorum Taha Akyol ve Gülay Göktürk tarafından dile getirilmiş, "*Mahir yaşasaydı bugün holding yönetimi cisi olurdu*" demişlerdi.

Düşünce ve muhakeme tarzı aynıdır.

Ne olursa olsun, "*Mahir yaşasaydı...*" mutlaka kendilerine benzerdi! Benzemek zorundaydı. Çünkü tersi durumda, kendilerinin döneklikleri, zayıflıkları ortaya çıkacaktır.

Bugünkü konumlarına benzeterek "*Mahir de yaşasaydı benim gibi olurdu*" demek, hiç kimse'nin burjuvazinin baskıları, ideolojik, politik kuşatmaları karşısında direnemeyeceğini söylemektir. Böyle göstermeye çalışmaktır.

Mahir de bizim gibi olurdu, bizim gibi düşünürdü deyince, bugünkü düzeni konumlar, statükolar, savruluşlar bir çırpıda aklanmış oluyor... Bu, **basit, bencilce ve rantçı** bir düşünüş tarzıdır.

Ertuğrul Özkök de bildiği gibi bu tür spekülasyonları çokça yapan biri. Kürkçü, Özkök'ün geçmişe ilişkin yazdıklarından hareketle "***o zamanın ne kadar çekici ve insanı rahat bırakan bir tarih***" olduğu sonucunu çıkarıyor.

Evet doğrudur ve "***o zamanlar***" Kürkçü'nün yakasını da bırakmıyor, Kürkçü'yü de rahatsız ediyor sürekli. Bırakmadığı için de Kürkçü *biz aslında Zapatistalar gibiydik* diyerek, tarihin yakasına yapışmış elinden kurtulmaya çalışıyor.

Ertuğrul Özkök bir yazısında, "*Mahir Çayan cebinde Silvia Vartan'ın fotoğrafını taşıyordu*" diyordu. Niye yazmıştı böyle bir şeyi?

Her günkü ana işlerinden biri "arka kapak güzeli"ni seçmek olan bir dönek için kendini aklamanın, kendi yaptığı işi meşrulaştırmanın iyi bir yolu. Uydur, yorumla, çarpıt, yaz.

Bu ruh hali, o geçmişini inkar edenlerin, döneklerin, yığınların hepsinin ortak ruh halidir. Bu ruh halinin tezahürü bulundukları konumlara göre değişebilir, ama temelinde hep **aynı kaygıyı** bulursunuz. Geçmişten kendi durumlarını meşrulaştıracak bir olgu, kanıt bulmak.

Kürkçü, "*aslında Zapatista olmak istiyorduk... öldürmeye hazır değildik*" spekülasyonlarının da **aynı ruh halini ve aynı kaygıyı** taşıdığını görmelidir. Bu spekülasyonların, Kürkçü'nün bugünkü siyasi konumunu mazur göstermeye çalışmanın dışında hiçbir siyasi, tarihi anlamı yoktur.

Tarih karşısında en azından objektif olamıyor-

sanız, o tarihi bugününüzü meşrulaştırmak için çarpıtmaktan kendinizi alıkoyamıyorsanız, o zaman susun en azından. "Bu konuda konuşmaya-
cağım" deyin. Her yerde "***Kızıldere uzmanı***" gibi konuşmak zorunda değilsiniz. Kızıldere ve THKP-C çarpıtmalarınızdan neredeyse bir külliye oluşacak, eğer röportajda anlattığınız gibi, onlara bir saygınız, hasretiniz hala varsa, susun!

Tarihi değerlendirirken, en azından vicdanınızı rafa kaldırmayın! Röportajı yapan Melih Pekdemir, sorularının arasına inkarcılığı sıkıştırıp, şöyle diyor:

"Ölüm, hemen yanı başınızdaydı; ölmeye hazır dınız... Doğru herhalde, öldürmeye de hazır dınız... 2005 yılında yaşayan bir gence bu inancı, bu duyguyu hangi kelimeler ile ifade edebilirsin?.. Şimdi işin doğrusunu istersen, ben bizim silahlı bir mücadele yapmış olduğumuzu düşünmüyorum..."

Bugün silahlı mücadeleyi bırakın vermeyi, sözlü olarak savunmanın bile mümkün olmadığı kanısındaki Pekdemir, 1976-80 arasındaki silahlı mücadeleyi de inkar ediyor.

O süreçte, kaç Devrimci Yol savaşçısı, militanı, taraftarı şehit düştü Melih Pekdemir? Onlar "halk savaşı" perspektifiyle silah kuşanmadılar mı? Sen değil miydin onun teorisini yapanlardan biri? Siz değil miydiniz "Devrimci Savaş Birlikleri"ni kuranlar?..

Böyle bir cümleyi kurarken, hiçbir siyasi, ahlaki, vicdani sızı duymamak nasıl bir şeydir? Tutarlılıktan, kararlılıktan vazgeçtik, dürüst, vicdanlı olun hiç olmazsa.

Yine Melih Pekdemir konuşuyor: "***Sonuç olarak yenildiniz. Yenilginiz inançsızlık nedeniyle olmadı, bunu biliyoruz; belki de 'aşırı inanç' ve bundan kaynaklanan cesaret yenilginizi kolaylaştırdı.***"

Demek ki bir de "***aşırı inanç***" diye bir şey varmış! Ve Pekdemir'in sözlerinden bunun ve cesaretin hiç de iyi bir şey olmadığı anlaşılıyor. Savaşı sürdüren devrimci hareketleri, direnerek şehit düşenleri tarikat-mümin diye adlandıran kafadan başka ne çıkacak?

Demek ki "***aşırı inançlı, cüretli***" olunmayacak. Peki nasıl olacak? Bunun cevabı "***akıllı solculuk***"tur. Mahirler "akıllı solcu" olmadığı için öldü! Hüküm budur.

Burada Kürkçü yerinde bir itirazda bulunuyor; THKP-C'nin "*yenildiği*" hükmüne karşı çıkıp şöyle diyor:

"*Peki orada bir dur bakalım! Yenildik mi aslında?.. Öldüler... Ya da işte tesirsiz bırakıldılar, hapislerde süründürüldüler. Fakat devamına bak! Mahir Çayan'ın 'olsun' dediği her şey kendisi öldükten sonra oldu ve inanılmaz büyüklükte, Tür*

kiye'nin her tarafında yayılmış, kendiliğinden THKP-C örgütleri kurulmuş, yüzlerce binlerce insan 1974 sonrası devrimci hareketi yeniden kurdular. Şimdi, yendi mi yenildi mi? Ne diyeceğiz buna?"

Ama Kürkçü bu doğruyu dile getirirken de muhasebeden kaçıyor. Evet doğrudur, THKP-C yenilmemiştir. Kanıtı, 1974 sonrası o büyük potansiyel ve Cepheliler'in önderliğinde gelişen mücadeledir. Sadece o da değil; kanıtı, bugün hala onun yolundan yürüyen bir örgütün varlığıdır.

Peki Kürkçü'nün çizgisi izlenmiş olsaydı? Eğer herkes Kürkçü gibi düşünseydi elbette bugün Cephe düşüncesi yaşıyor olmazdı. O zaman yerinde itirazı boşlukta kalıyor. Devamını getiremiyor. Çünkü orada kendi gerçeği çıkar karşısına... İşte bu "kendi gerçeği"nden dolayı da zaten, röportajın sonlarına doğru, Kürkçü yine Mahirler'i **bugününe ortak etmekten** alıkoyamıyor kendini. Röportaj boyunca tarihi anlatmak, değerlendirmek yerine hep kendini aklama ihtiyacı son sözlerini de belirliyor. Düşünce sistematığıne yön veren bu. Şöyle diyor:

"Eminim ki feraset sahibi, bilgili, deneyimli insanlar olarak onlar da bir arayışı sürdürüyor olacaktı, bizimle birlikte. Keşke olsalardı..."

Aynı noktaya geldik yine. Mahirler yaşasaydı... "Bizimle", yani Ertuğrul Kürkçüler'le, Melih Pekdemirler'le birlikte "arayışı sürdürüyor" olacaklarmış. Neyi arayacaklardı peki?

Kürkçüler hala neyin arayışındalar?

Daha 1970'lerin başında netleştirilen Türkiye devriminin yolunu aramadıklarına göre, neyi arıyorlar? O yoldan vazgeçtiklerine, legal partilerle, Avrupa fonlu projelerle "sosyalistlik" yapıp, "akıllı solculuğun" kulvarlarında siyasetle uğraştıklarına göre, evi-işi-eşi arasında dönüp duran yollarından başka yol mu kalmış?

Röportajın bir yerinde Kürkçü, Mahirler'i anlatırken, onların teoriyle yaşamlarının ne kadar bütünleşmiş olduğuna vurgu yapıyor. Evet, Kızıldere, Mahirler'in yaşamı ve savaşı, bugün legal particilikle teorisi yapılan tarzdaki bir devrimciliğin reddidir. Kızıldere'nin "50 yıllık revizyonizmden, reformizmden kopuşu" aynı zamanda devrimciliğin **bir yaşam tarzı** olarak ele alınması noktasında da "salon sosyalistliğinden" bir kopuştur.

Bugün Kızıldere konusunda görüş bildiren Ertuğrullar, Oğuzhanlar, Melihler bu tarihsel kopuşu gerisin geriye çığneyip, "salon sosyalistliğine", parlamenter reformizme dönüşü temsil ediyorlar. Ve tarihe, bu dönüşü "mazur" göstermeyi amaçlayan bir çarpıklıkla baktıkları için de, tarih anlatımlarının nesnelligi, dürüstlüğü ve bir hükmü kalmıyor. Bırakın, bu tür spekülasyonları, yine Gülay Göktürkler, Özkökler yapsın.

3 Nisan, Milliyet

Derya SAZAK

Türküye hücre cezası

Yeni Ceza Yasası'nın yürürlük tarihi 1 Haziran'a ertelen-

meseydi, basın özgürlüğünü ortadan kaldıran maddelerle birlikte, sakıncası ileride görülecek anti-demokratik hükümler de uygulamaya konulacaktı. Son günlerdeki tartışmalar, kendi mesleğimizin sorunlarına '**yabancılaşma**'nın ötesinde Ceza İnfaz Yasası (CİK), Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu (CMUK) uygulamalarına da ne ölçüde '**duyarsız, habersiz**' kaldığımızı sergilemeye yetti.

F tipi cezaevlerindeki ölüm oruçları, '**tecrit**' nicedir unutuldu. Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nden yazan okurumuz, 'gazetecileri bekleyen hapis cezaları, sansür ve tecrit konusunda sizlerden daha fazla kalem salladık' demekte haklı...

Mart sonunda postaya verilmiş mektup uyarıcıydı: Örneğin '**Gereksiz yere türkü ve şarkı söylemenin cezasının hücre olduğunu**' hiç duymamıştık.

Kitap yakma kadar vahim bir durum. Uygulama gerçekten böyleyse Ceza İnfaz Yasası (CİK) tuhaflıkları da tartışmaya açmak gerekiyor.

Tekirdağ'dan gelen mektubu okuyalım:

".... CİK ile hapishanelerde neler yaşanacağını, örneğin bu yasada '**gereksiz slogan atmak**' diye bir suç ve ceza olduğunu, gereksiz yere türkü, şarkı söylemenin yasaklandığını biliyor musunuz? Acaba Hitler faşizmi türkü, şarkı söylemeyi yasayla yasaklamış mıdır? Hapishanelerde gereksiz türkü söylemenin cezasının '**hücre**' olduğunu biliyor musunuz?"

Başka zorluklar da sayılmış mektupta:

"Yeni CİK ile hücre kapılarının hastane ya da mahkeme gidiş gelişleri hariç yangın ve deprem gibi olağanüstü haller ve ölüm durumunda açılmasının tecriti bu haliyle katı yasa maddelerine dönüştürdüğünü,

Mahkûmlar temiz olmalı denilerek zorla saç sakal kesileceğini, sağlığına dikkat etmeli denilerek açlık grevinin yasaklandığını.... zorla beslemenin dayatıldığını.

Havalandırma saatleri hava koşullarına göre belirlenir denilerek havalandırma hakkının idarenin insafına bırakıldığını, hava durumuna göre hücre cezasının olağan hale getirildiğini, İdareye her an, her yerde arama yapma olanağı sağlanarak, mahkûmların gece gündüz taciz edileceğini, hücrelerinin basılacağını, üstelik bu baskınlara cezaevi personeli dışında '**kamu görevlisi**' adı altında MİT'in, polisin girebilmesinin önünün açıldığını ve daha bunlar gibi onlarca hak gasbının bu kanunda yer aldığını biliyor musunuz?"

Soruna elbette salt basın özgürlüğü açısından bakamayız. Tüm mağdurların sesine kulak verilmeli. Anti-demokratik uygulamalar tartışılmalı. Ki, 1 Haziran gelince hükümet 'daha önce neredeydiniz?' demesin!

F tipi cezaevleri de buna dahildir.

Servet Delice'yi Trafik Kazasında Kaybettik

Amasya Gençlik Dernekli öğrencilerden Servet Delice, İstanbul'dan sınavları için Amasya'ya gelirken geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi. Bir Cephe taraftarı olan Servet, Amasya Aydınca Beldesi'ne bağlı Kartan Köyü doğumluydu.

Amasya Eğitim Fakültesi Sosyal Bilgiler Öğretmenliği son sınıf öğrencisi olan Servet, 2004 yılında, Merzifon'da dershaneye gidemeyen öğrencilere Amasya Gençlik Derneği'nin düzenlediği Gönüllü Eğitim Toplulukları'nda üniversiteye hazırlık dersleri verdi. Mücadele konusundaki tereddütleri, her şeyiyle bir Cepheli olmasını engellese de, imkanlarını mücadeleye sunmaktan çekinmedi ve dürüst, mütevazı kişiliğiyle sevilen biri oldu.

Gençlik Dernekli Ortaokul Öğrencilerinden Direniş Tiyatrosu

U ş a k Gençlik Derneği, yönetmenliğini Hak a n Alak'ın yaptığı "Cehennemde 3 Gün" adlı belgesel filmin gösterimini yaptı. 3 Nisan günü, İstanbul Düşün Salonu'nda yapılan gösterimin ardından, **Gençlik Dernekli ortaokul öğrencileri**, 'Büyük Direnişin Uşak Cephesi; Başemeyen Kadınlar' kitabından uyarlanan bir tiyatro sergilediler. 80 kişinin izlediği etkinliğin yapıldığı salonda, ayrıca Uşak Hapishanesi Siyasi Bayan Tutsaklar'ın el ürünleri sergilendi.

Grup Yorum Söyleşisi

Ankara Gençlik Derneği 5 Nisan günü dernek binasında Grup Yorum'la bir söyleşi düzenledi. Gençlik, Grup Yorum'un kesintisiz 20 yıl boyunca türkülerle, mücadelelerle geçen tarihine, aydın-sanatçı olmanın misyonuna ilişkin sorular yöneltirken, Yorumcular, ezilenlerin, halkın kurtuluşu için mücadele edenlerin müziğini yaptıklarını vurguladılar.

Avukatlar Günü Tepkileri

"5 Nisan Avukatlar Günü" dolayısıyla açıklamalar yapan hukukçular, adalet sistemine, hukukçulara yönelik kısıtlamalara dikkat çekerek, "bu yıl da avukatlar gününü kutlamıyoruz" dediler.

Halkın Hukuk Bürosu yaptığı açıklamada, savunmaya gerçek değerinin verildiği, halkın adalet özlernlerinin dineceği günlerin de geleceğini söyledi.

Halkın Hukuk Bürosu yaptığı bir başka bir açıklamada da, TCK'nın uygulanmasının ertelenmesini AKP'nin manevrası olarak değerlendirdi ve bunun çözüm olmadığını, çözümün halkın her kesiminin katılımıyla yapılan yasalar olduğunu belirtti.

ÇHD Ankara Şubesi'nin Adliye önündeki eyleminde konuşan şube başkanı Av. Sait Kıran da, hak ve özgürlüklerin ezilenler lehine geliştirilmesinin yolunun 'uyum paketlerinden' değil, örgütlü mücadeleden geçtiğini söyledi.

Salihli Temel Haklar Genel Kurulu Yapıldı

Salihli Temel Haklar, 2. Olağan Genel Kurulu'nu 3 Nisan'da gerçekleştirdi. genel kurul, Temel Haklar Dernekleri'nin birbiri ardısıra aldığı federasyonlaşma kararına katılma kararı aldı.

Saygı duruşu ile başlayan genel kurulda ilk konuşmayı başkan yardımcısı Derya Özkaya yaptı. Divan seçiminin ardından mali rapor ve federasyonlaşma önergesi onaylanırken, Dursun Göktaş başkanlığındaki yeni yönetim Derya Özkaya, Hatice Bayram, Hamit Akyüz, Davut Tekin'den oluştu. Son olarak bir teşekkür konuşması yapan Göktaş, haklar ve özgürlükler mücadelesi verenlere yönelik saldırılara dikkat çekerek, işbirlikçiliğe, IMF politikalarına, tecrite karşı mücadeleye devam edeceklerini söyledi.

Gerçeğin Sesi Meydanlarda

Okurlarımız dergimizin satışını meydanlarda, sokaklarda yapmaya devam ediyor. Bakırköy Özgürlük Meydanı ve Kartal Merkez'de yapılan dergi satışlarında, Ekmek ve Adalet'in gerçeğin ve halkın sesi olduğu haykırıldı.

Gençlik Federasyonu, 18 Nisan'da YÖK Önünde

Devrimci, demokrat öğren-cilerin, polis emriyle açılan so-ruşturmalarla okullarından uzaklaştırılmaları, cezalar veril-mesi hukuksuzluğuna karşı başlattığı kampanya sürüyor.

"Okullarda Polis-İdare İşbir-liğine ve Soruşturmalarla Son" sloganıyla yürütülen kampan-ya kapsamında, çeşitli illerden Gençlik Federasyonu üyeleri, 18 Nisan günü Ankara'daki YÖK binası önünde olacaklar.

YÖK, üniversitelerdeki 12 Eylül cunta sisteminin adıdır. Bütün iktidarların "YÖK'ü eleş-tirme" oyunlarına, sözde "re-form" söylemlerine karşın, YÖK, gençliği zapturapt altına almanın kurmaylığını yapmaya devam ediyor. Polisi, iktidarı, sivil faşistleri ile düzen güçleri, YÖK'ün gençliği sindirme ve dayatılan öğrenci tipini redde-denleri okullardan uzaklaştırma politikasının yanında yer alıyor-lar. Halk için bilim, halk için eğitim isteyen gençliğin sesi susturulmak isteniyor. Okullar-

da açılan soruşturmalarla, veri-len cezaların gerekçelerine ba-kın, ancak mizah konusu olabi-lecek yüzlerce örneğe rastlarsı-nız. Okullarda bulunması dahi başlı başına üniversite yöne-timleri için büyük utanç olması gereken polislerle tartıştı diye "üniversite personeline karşı gelmek"ten tutun da, "İdeolojik halay çekmeye" kadar, sürü ol-mayı kabul etmeyen her davra-nış ve eylem ceza konusu.

Baskı politikalarını sürdüren kurum YÖK'tür. İktidarlardan, oligarşinin resmi politikasından bağımsız olmayan YÖK dikta-sına karşı tüm gençlik sesini yükseltmelidir. Bu sorun sade-ce Gençlik Federasyonu üyele-rinin sorunu değildir. Federas-yon, tüm gençliğin ortak sesi olarak YÖK'ün karşısına genç-liğin talepleriyle çıkıyor.

18 Nisan gü-nü Ankara'da YÖK önünde ol-mak; haklarını-zı aramaktan

vazgeçmeyeceğiz, düşünen, üreten, ülke ve dünya sorunla-rına duyarlı vatansever bir gençlik olacağız, demektir.

18 Nisan günü Ankara'da YÖK önünde olmak; 12 Eylül faşist cuntasından bu yana da-yatılan apolitik, sürüleştirimmiş öğrenci tipine boyun eğmeye-ceğiz, demektir.

18 Nisan günü Ankara'da YÖK önünde olmak; akade-mik, demokratik mücadelede ısrar, demektir.

18 Nisan günü Ankara'da YÖK önünde olmak; gençliği susturmak isteyenlerden hesap sormak ve susmayacağız diye haykırmak, demektir.

18 Nisan günü Ankara'da YÖK önünde olmak; okulları-mızın F tipleştirilmesine, polis-idare işbirliği ile açılan soruş-turmalarla karşı direnmektir.

Soruşturmalarla karşı açlık grevi sırası İzmir'deydi

İstanbul, Adana, Ankara ve Kocaeli'de yapılan açlık grevi eylemleri, İzmir'le devam etti.

İlk grup olarak 6 Gençlik Federasyonu üyesi 31 Mart'ta Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde kurulan çadırdaki başladı. Soruşturmalarla karşı kam-panya kapsamında yapılan eylemle ilgili bir basın açıklaması yapan öğrenciler, "Okullarda Polis İdare İşbirliğine Soruşturmalarla Son" dediler. Öğrenciler-den Alev Şahin, geceyi okulda geçireceklerini be-lirttikten sonra, üniversitelerde polis-idare işbirliği-ne dikkat çekti ve ikinci grubun 4 Nisan günü açlık grevine başlayacağını söyledi. Gençlik Federasyonu üyelerinin 18 Nisan'da YÖK önünde olacağını ve soruşturmaları protesto edeceğini belirten Şahin'in konuşmasının ardından, sloganlar atan öğrenciler, açlık grevi önlükleriyle eylemlerini başlattılar.

Öğrenci gençliğin ziyaretleri ile destek verdiği İz-mir Gençlik Derneği üyeleri, ertesi günü Hazırık

Fakültesi önünde yaptıkları basın açıklamasında, "Okullarda Polis İdare İşbirliğine Soruşturmalarla Son" pankartı açarak, "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız", "Soruşturma Terörü Durdurulsun", "Halk İçin Bilim Halk İçin Eğitim" sloganları attılar.

İkinci grup ise, 4 Nisan günü açlık grevinin ikin-ci bölümüne başladı.

5 Nisan günü ise, Ege Üniversitesi'nde bir yürü-yüş düzenleyen Gençlik Federasyonu üyeleri, Rek-törlük binası önünde açıklama yaptılar. Pankart açan öğrenciler, sık sık "F Tipi Üniversite İstemiyoruz, Katil Polis Üniversiteden Defol" sloganları attılar. Açıklamada açılan soruşturmalar ve cezalar ha-tırlatılarak, "YÖK Başkanı Erdoğan Teziç'e Türki-ye'nin bağımsızlığını isteyen öğrencilerin neden okuldan atıldığını, polislerin okullarda ne işleri oldu-ğunu soracağız" denildi.

Bir yandan soruşturmalara karşı

Soruşturma terörü sürüyor

şist saldırılarıyla ilgili bildiri dağıtmak üzere

tepkiler sürerken, öte yandan YÖK, polis işbirliği ile yeni soruşturmalar açılıyor, cezalar veriliyor. Soruşturmaların neyi hedeflediği konusunda artık kimse-nin kuşkusuna olmamalıdır. Hangi gençlik örgütlenmesinden olursa olsun, örgütlenen, mücadele eden, sürüleşmeyi reddeden gençlik tasfiye edilmek, susturulmak isteniyor.

İzmir ve Balıkesir’de Soruşturmalar

Oligarşi vatansever devrimci gençliği YÖK ve onun soruşturmaları ile yıldırmaya çalışıyor. Bağımsız Türkiye isteyen gençliğe yönelik soruşturmalara bir yenisi eklendi. Ege Üniversitesi’nde okuyan Gençlik Dernekli öğrencilerden Aydın İŞBİLİR, İlker TURAN, Erdal GÜNGÖR ve Hakan ÖZOĞLU isimli öğrenciler hakkında, 17 Ocak’ta Ankara’da yapılan **“Ne Amerika Ne Avrupa, Bağımsız Türkiye, İşbirlikçiliğe Son”** eylemine katıldıkları gerekçesiyle soruşturma açıldı.

Balıkesir Üniversitesi’nde (BAÜ) ise, 29 öğrenci hakkında, faşist saldırıları protestodan dolayı soruşturma açıldı. 4 Mart tarihinde faşistlerin TKP’li 5 öğrenciye saldırmasının ardından, 8 Mart’ta saldırı protesto edilmişti. Ayrıca 10 Mart tarihinde de, fa-

Eğitim Fakültesi’ne girmek isteyen öğrencileri, Özel Güvenlik Birimleri zorla dışarı çıkarmıştı.

Bu iki olay, soruşturma gerekçesi oldu ve 29 öğrenciye; ‘Faşizme karşı söylenen marşlar, Kürtçe şarkı söylemek, Öğretim görevlilerine hakaret ve dinletiden sonra okul önünde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü bildirisi dağıtanlara toplu halde destek vermek’ gibi gerekçelerle ceza isteniyor.

Soruşturma gerekçeleri arasında, “Halay çekene mendil vermek” gibi gerekçelerinde bulunduğunu belirtirsek, oligarşinin gençliği susturmak için yasa, hukuk tanımamazlıkta ve mantık sınırlarını zorlamakta nasıl pervasız olduğu görülecektir.

Bira şirketi sponsorluğunda şenlik yapan BAÜ Rektörlüğü, nasıl bir gençlik istediğini de ortaya koyuyordu. Bu yüzden, yozlaşmaya, kişisizleştirilmeye tavır alan, örgütlü mücadele eden devrimci, demokrat öğrencileri sindirmek istiyor.

Unutulmaması gereken şu. Bu soruşturmalar da, genel soruşturma terörünün parçasıdır. Gençlik Federasyonu’nun kampanyasının önemi bir kez daha ortaya çıkıyor. Direnmedikçe, tüm gençlik örgütleri olarak, gençlik kitlesini katan bir mücadele kararlılığı gösterilmedikçe, YÖK soruşturmaları sürecektir.

Sayı 153

45

10 Nisan
2005

Soruşturmalara Karşı Eylemler

→ Zonguldak Karaelmas Üniversitesi Öğrenci Platformu’nun 28-31 Mart arasında, rektörlük önünde düzenlediği oturma eylemlerinin sonucunda, “Eğitim Hakkımız Engellenemez, F Tipi Üniversite İstemiyoruz, Baskılar Bizi Yıldırılmaz” sloganları atıldı. Öğrenciler, müzik dinletisi ve tiyatro oyununun ardından oturma eylemini bitirdiler. Öğrenciler, soruşturmalara karşı mücadele etmeye devam edeceklerini dile getirdiler.

→ 30 Mart günü yaptıkları eylemle soruşturmaları protesto eden Muğla Gençlik Derneği üyeleri, 31 Mart’ta da Sınırsızlık Meydanı’na “Okullarda Polis-İdare İşbirliğine ve Soruşturmalara Son” pankartı astılar.

→ Kocaeli Gençlik Derneği, 6 Nisan günü Eğitim-Sen Şubesi’nde soruşturmalara ve cezalara karşı panel düzenledi. Eğitim-Sen yöneticisi Ergin Urgan, İÜ’den atılan öğrencilerden Günay Dağ ve Kocaeli Gençlik Derneği’nden Ekin Güneş Saygılı, soruşturmalara karşı mücadelenin üzerinde durdular. Urgan, öğrencilere yönelik bu saldırıların aslında tüm emekçilere yönelik olduğunu, birlikte mücadelenin altını çizirken, Dağ ise, okuldan atılma gerekçesini anlatarak, “Ne zamandan beri polisler YÖK personeli oldu” dedi. Ekin Güneş Saygılı ise, Kocaeli Üniversitesi’de polis-idare işbirliğiyle açılan soruşturmalara dikkat çekti ve federasyonun kampanyasını anlattı.

→ ODTÜ’de Polise Öfke

ODTÜ’de ders gören polisler, öğrencilerin öfkesiyle karşılandı. 6 Nisan günü resmi kıyafetleri ile okula giren polisleri yüzlerce ODTÜ’lü, “Katil Polis Üniversite-den Defol” sloganlarıyla karşıladı. Polislerin ders yaptığı salonun kapısına dayanan gençlik, protestolarını sürdürürken jandarma müdahale etti. Öğrenciler müdahaleye de sloganlarla direndiler. Öfke karşısında, polisler robocoplu jandarma korumasında okulu terk etmek zorunda kaldılar. Bunun üzerine, üniversite öğrencileri imzalı pankart açan öğrenciler, sloganlarla rektörlük önüne yürüyerek eylemlerine son verdiler.

→ Tren Zammına Protesto

Amasya Gençlik Derneği, ‘tren zammını geri çekilsin’ kampanyası başlattı. 29 Mart’ta yapılan açıklamada, trenlere %30 zam yapıldığı hatırlatılarak, “Yoksulluk nerdeyse biz oradayız” denildi. Öğrenciler, 12 Nisan’a kadar Yavuz Selim Meydanı’nda açtıkları standta bu amaçla imza topluyorlar.

Halk gerillanın çağrısına uydu NEPAL'DE GENEL GREV

Nepal Kralı Gyanendra'nın zaten göstermelik olan hükümeti ve parlamentoyu feshe- derek darbe yapması ve tek hedefi gerillayı imha etmek olan olağanüstü hal ilan et- mesi, grevle cevaplanıyor.

Nepal Komünist Partisi (Maoist), 11 gün süreceği be- lirlenen bir genel grev ilan etti. 2 Nisan günü başlayan genel grevin ilk gününde yaşanan çatışma ve saldırılar sonucun- da 8 kişi öldü, 20 kişi yaralan- dı. Gerillalar, Başkent Kat- mandu'nun 500 kilometre ba- tısındaki Nepalgunj'da hükü- met binalarına yönelik saldırı- lar düzenlediler. İki köprü ha- vaya uçurulurken, yine aynı bölgedeki karayolu gerillalar tarafından kesildi.

Ülkenin birçok bölgesinde hayat durdu, işyerleri açılma-

dı, karayolları neredey- se tamamen boşaldı. Hükümet, halkın "kor- kudan, riske girmemek için" eyleme destek verdiği açıklamaları yaparken, genel gre- vin, 1 Şubat'ta yaşı- nan darbeden bu yana yapılan en etkili eylem olduğunu gizleyemiyor.

Grev öncesinde de krala muhalif çeşitli si- yasal partilerin öncülüğünde kitle gösterileri gerçekleşmiş- ti. Bu arada darbenin ardın- dan tutuklanan yüzlerce siya- si tutuklunun da serbest bira- kıldığı belirtiliyor.

Nepal Komünist Partisi (Maoist) NKP(M), düzenlediği askeri operasyonlar ve kitleler üzerindeki etkisiyle bir kez da- ha devrimin gücünü ortaya koymuştur. Bilindiği gibi, NKP(M), 1996'da monarşiye karşı halk savaşını başlattı ve kısa sürede gelişerek, hem monarşiyi hem de kentlerde belli bir etkisi bulunan reform- mist, revizyonist solun statü- kolarını da sarstı. NKP(M) ha- len, ülkenin yüzde 80'e yakın bir bölümünü kontrolü altında tutuyor ve bu alanlarda halk iktidarı organlarını büyük oranda örgütlemiş durumda.

Üç sendikacı daha katledildi

Kolombiya - İlerici sendikacıla- rın Amerikancı ordu güçleri ve onların uşakları kontra güçleri tarafından sıkça katledildiği Ko- lombiya'da, 3 sendikacı daha öl- dürdü. Başkent Bogota yakınla- rındaki San Juan de Sumapaz şehrinde çiftçilik yapan 3 sendi- kacı 18 Mart'da La Hoya del Nevado'ya giderken kaybolmuş-

lardı. Köylü sendikası FENSUAGRO'nun 3 yö- neticisinin cesetleri 9 gün sonra morgda bulundu. Kolombiya or- dusu ise, 3 sendikacı için "çatış- mada öldürülen gerillalar" açık- laması yapmıştı.

Daha önceki sendikacı katli- amlarında da, ordu benzeri açık- lamalar yaparak, katletilen sen- dikacıları "çatışmada ölen geril- lalar" olarak lanse etmişti.

'Neo-naziler dışarı!'

Almanya - Dortmund'da, 28 Mart günü 'punkcu' bir gencin Neo-naziler tarafından bıçakla- narak öldürülmesi, binlerce kişi tarafından protesto edildi. 2 Ni- san günü anti-faşist, sol gruplar- ca düzenlenen yürüyüşe Anado- lu Federasyonu da pankartıyla katıldı. "İrkçi Partiler Yasaklan- sın, Naziler'i Durdurun, Nazile- r'e Karşı Birlik" pankartları ta- şınan yürüyüşte, "Naziler'i So- kaklardan Süpürelim" sloganları atıldı. Gösteriyi organize eden- lerden PDS yöneticisi Helmut Mans, "Almanya'nın en büyük meselesi olan ırkçılık son zaman- larda yükselişe geçti. Buna karşı ciddi bir mücadele yok. İrkçılara ve partilerine karşı ses çıkarılma- dığı için artık iyice sokaklarda gözükmeye başladılar. Cinayet bile işler oldular. Sesimizi yük- seltmeliyiz" diye konuştu.

Münih'te ise, 300 Neo-nazi- nin düzenlediği yürüyüşü, 6 bin anti-faşist protesto etti. 2 Ni- san'daki Neo-naziler'in yürüyü- şünü engellemek isteyen sol gruplardan 33 kişi gözaltına alı- nırken, binlerce kişi, Münih'te Neo-nazi terörüne izin vermeye- ceklerini haykırdılar ve ellerinde kırmızı kartlar kaldırdılar.

Liseliler eylemde kararlı

Fransa - 100 bin lise- lilerin so- kağa dökülmesine karşı, eği- timde kısıtlamaları öngören ya- sanın çıkmasının ardından, liseli- ler yine işgal ve boykot eylemle- ri yaptılar. 3 Nisan günü 35 lise- de eğitim durdu, 3 üniversite iş- gal edildi. Saatlerce süren işgal- ler polisin müdahalesi ile son bu- lurken, öğrenciler yasanın geç- mesiyle mücadelenin bitmediğini açıkladılar. İşgal eylemine paralel birçok sokak gösterisinin düzen- lendiği Fransa'da, önümüzdeki günlerde de liseliler eylemlerini sürdüreceklər.

Emperyalist baskı sonuçsuz: Halk yeniden Mugabe'yi seçti

Amerikan ve Avrupa emperyalizminin devirmek istediği iktidarlardan biri de, Afrika ülkesi Zimbabve'nin Devlet Başkanı Robert Mugabe'ydi. Halkın seçtiği liderlerin “devrilmeleri gerektiğini” açıkça söyleyecek kadar pervasızlaşan burjuva demokrasisi, 31 Mart'ta yapılan seçimler öncesinde de, muhalefete ayaklanma çağrısı yapmış, ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice daha koltuğa oturur oturmaz, Mugabe'yi hedef göstermişti. 31 Mart günü düzenlenen seçimin sonuçları açıklandı ve Mugabe'nin partisi ezici bir zafer kazandı. Zimbabve ve Afrika Ulusal Birliği-Yurtsever Cephe (ZANU-PF), Anayasa değişikliği için gerekli olan üçte iki sandalye çoğunluğunu elde ederken, muhalif 'Demokratik Değişim Partisi MDC, 150 sandalyelik mecliste 39 sandalye elde etti. MDC, seçimlerde, batının tecrit politikasının Mugabe'den kaynaklandığının propagandasını yapmış, gerek Avrupa gerekse de Amerika'dan büyük destek görmüştü. Ama halkların emperyalistler gibi düşünmediği bir kez daha kanıtlandı.

ABD ve Avrupa'nın Kampanyası

Seçimler öncesinde batı basını, muhalefetin kazanacağı yönünde manipilasyonlar yaparken, Zimbabve halkına, **Mugabe'yi seçerseniz, ambargoya, baskıya devam ederiz** mesajları verildi. Gericici muhalefetin kürsüsü haline getirilen ABD ve Avrupa basınında, seçimlerin ardından “Mugabe'nin devrildiği” manşetleri hazırlıkları yapıldı. İngiliz The Guardian, The Zim Observer, emperyalist tekellerin yaygın organı Financial Times, Amerikan New York Times gibi gazeteler seçimin arifesinde, halka sokağa dökülme çağrılarını yapan, Mugabe'nin toprak reformu ve diğer uygulamalarının tehdit yollu eleştirildiği yazılarla dolduruldu. Hatta, Financial Times, daha seçim olmadan, “seçimlerin adil olmadığını” ilan ederek, en son Kırgızistan'da uygulanan senaryo çağrılarını yaptı.

Nitekim, seçim sonuçlarının açıklanmasının hemen ardından, ABD Dışişleri Bakanı Rice, “seçimin barış ortamında yapıldığını, ama özgür ve adil olmadığını” ilan etti. Adaletten sözedeneye bakın! Bush da Ağustos 2002'de yaptığı bir konuşmada Mugabe'nin “devrilmesini istediklerini” açıkça söylemiş ve Beyaz Saray yetkilileri de bu amaçla “batı yanlısı muhalefetle işbirliği yaptıklarını” açıklamıştı. Avrupa'nın Mugabe'nin AB topraklarına ayak basmasını yasaklamaya kadar varan ambargosu, ABD'nin baskıları da buna eklen-

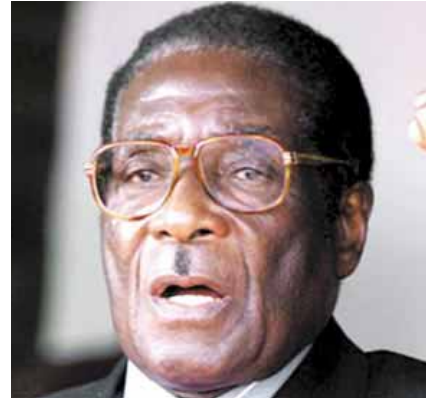
diğinde, halkın tercihi daha bir anlamlı hale gelmektedir. Halk, emperyalistlerin bütün baskılarına rağmen, tercihini Mugabe'yi seçerek gösterirken, emperyalistlerin demokrasi-den, seçimden ne anladıkları da bir kez daha görüldü. “Tekellerin çıkarlarını sağlayacak işbirlikçilerin kazanmadığı seçimi, seçimden saymayız” diyordu burjuva demokrasisinin havarileri. Son dönemde sıkça kullanılan bu dayatma, ülkeleri bombalayarak ya da askeri, siyasi ve ekonomik olarak kuşatarak sömürgeleştirme politikasından farksızdır. Küstah batı demokrasisi, zihniyetini en açık şekilde, Mugabe'nin Commonwealth'den ayrılma kararının ardından İngiltere Dışişleri Bakanı Straw, “Mugabe ve Zimbabve halkı bu karardan pişman olacak. Mugabe orada her zaman olamayacak” tehditleriyle ortaya koymuştu.

Mugabe'yi Neden Devirmek İstiyorlar?

Emperyalistlerin Mugabe'yi devirmek istemelerinin siyasi ve ekonomik nedenleri var elbette. Seçim, demokrasi, adalet; bunlar bahane.

Mugabe, İngiltere başta olmak üzere emperyalistlerin desteğindeki beyazların ırkçı rejimine karşı verdiği mücadeleyi 1980'de kazanarak iktidara geldi, 1990'a kadar eksikleri, yanlışlarıyla da olsa sosyalizmi uyguladıktan sonra kapitalizme geçti. 2002 başlarında ise şu kararı aldı: “Piyasa ekonomisinin işlemediği görülmüştür. Sosyalizme yeniden döneceğiz.” Bu paralelde; IMF programını reddetti, nüfusun %2'sini oluşturmalarına rağmen toprakların %70'ini elinde tutan beyaz (çoğunluğu Avrupalı) çiftlik sahiplerinin toprağına el koydu, halka dağıttı. Öte yandan, eski İngiliz sömürgelerinden oluşan 'İngiliz Milletler Topluluğu'nu (Commonwealth), “Anglo-Sakson kirli ittifakı” olarak nitelendirerek, ayrıldı. Ve, tüm bu uygulamalarıyla Afrika ülkeleri için de “yok edilmesi gereken bir örnek”di Zimbabve.

Mugabe, bağımsızlıktan yana ve yoksul halka dönük politikalarından dolayı emperyalistlerin hedefi oldu. 2002 seçimlerinde de benzer müdahalelere maruz kalan Mugabe'yi devirmek için, 'Sivil Toplum Örgütü' ajanlığını da devreye sokan Amerika ile Avrupa emperyalist “ittifakı” bir kez daha cevaplarını Zimbabve halkından aldı.

Zimbab ve Devlet Başkanı Mugabe, bağımsızlıktan ve yoksul halktan yana politikalar izlediği için ABD ve Avrupa emperyalistlerinin hedefi oldu. Halk sahip çıktı

kahramanlar İmez

9 Nisan - 15 Nisan Şehitlerimiz

Muharrem KARAKUŞ
Mustafa BEKTAŞ
10 Nisan 1996

İstanbul Göztepe Kavşağı'nda kuşatılan iki SPB komutanı, teslim ol çağrılarına ateş açarak cevap verdiler. Muharrem buradaki çatışmada dilinde sloganlarla şehit düşerken, kuşatmayı yaralı bir şekilde yaran Mustafa Bektaş, bir süre sonra Üsküdar civarında başka bir kuşatmada katledildi.

Gecekondu halkının mücadelesi içinde yetişen kadrolardı. Muharrem Gazi ayaklanmasının ön saf-larındaydı. Son olarak SPB üyesiydiler.

Faruk BAYRAKÇI
Olca UZUN
9 Nisan 1991

SDB üyeleri Olca ve Faruk, İzmir Karşıyaka'da kaldıkları üssün kuşatılma-

sında polisle girdikleri çatışma-da şehit düştüler. Faruk devrimci mücadeleye '87 sonlarında Liseli DEV-GENÇ saflarında katılırken, Olca 80 öncesinden beri mücadelenin içindeydi. Bir süre KKDD'de görev yapı-
mıştı.

ŞEHİTLERİMİZE

Bugün başımız dik
Göğsümüz açık
Onurumuz sudan ak
Boyun eğmeden düşmana
Sürdürüyorsak kavgayı o kıvgın
gecelerde
Ulaşılmaz tepelerde yaktığımız
meşalelerin ışığıyladır

Bugün devraldık büyük mirası
Avuçlarımız
Yaktığımız meşalelerle ısınıyor
Yüreğimiz soluğumuzla kabarık

Açtığınız yol
Büyük zafere dek
İzleyeceğimiz yoldur.

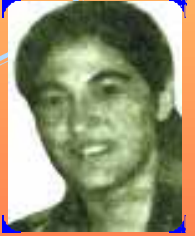
Mustafa SELÇUK
Seyhan AYYILDIZ
Şirin EROL
12 Nisan 1995

A n - kara Ba-tıkent'te birlikte bulun-duk-ları eve gece saat 23.00 sıralarında polis tarafından düzenlenen bas-kında infaz edildiler.

Mustafa Selçuk, 1978'de İstanbul gecekondu halkının mücadelesi içinde yeralarak başlamıştı mücadeleye. Cunta yıllarında tutsak-lık koşullarında direnişini sürdürdü. Son görevi İç Anado-lu Bölge Sorumluluğu idi.

Seyhan Ayyıldız, lise yıl-larında mücadeleye katıldı. Zile Halkevi'nin kurucuların-dan biriydi. Şirin Erol, lise yıl-larının ardında düzenle yaşa-mayı reddetti ve devrimin saflarında yeraldı.

Niyazi Tekin
11 Nisan 1971

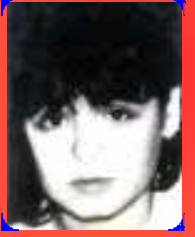
Balıkesir Öğrenci Yur-du'na faşistlerin gerçekleştirdiği baskında silahla ağır yaralandı. Kaldırıldığı hasta-nede şehit düştü.

1946 Malatya Kürecik doğumlu olan Niyazi Tekin, İstanbul'da DEV-GENÇ saflarında mücadele ediyordu.

Hamiyet YILDIZ
9 Nisan 1992

İzmir'de 9 Nisan'da, halk düşmanlarına yönelik dev-rimci bir eylemde çatışarak şehit düştü.

1969 Adapazarı Kaynarca doğumluydu. İ.Ü. Basın Yayın Yüksek Okulu'nda bir DEV-GENÇ'li olarak çalış-tı. 1 Aralık direnişinin yaratıcısı oldu. Örnek bir DEV-GENÇ'liydi.

Emiliano Zapata
10 Nisan 1919

1879'da yoksul bir köylü çocuğu olarak doğ-du. Meksikalı köylülerin bağımsızlık ve toprak talepleri için geliştirdiği mücadelenin önderi ol-du. "Diz çökerek yaşamaktansa, ayakta ölmek iyidir" dedi, öyle yaşadı, öyle öldü, egemen sınıflar tarafından katledildi.

Enver Hoca
11 Nisan 1985

Arnavutluk halkının İtalyan işgaline karşı bağımsızlık savaşının ve sosya-list devriminin önderiydi. Devrimin ilerleyen aşamalarında devrimi yalnız-lığa mahkum eden politikaların da mi-marı oldu.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Gülsüman Dönmez
9 Nisan 2001

28 Mayıs 1964 Tokat Karaoluk Köyü'nde doğdu. Gülsüman da kardeşleri gibi amelelik yaparak büyüdü. Yoksulluktan dolayı okula gidemedi. 17 yaşında evlendi. 1985'ten sonra İstanbul'a taşındı. Çocuk bakıcılığı, temizlikçilik, hizmetçilik yaptı. 1994'te Küçükarmutlu'ya taşındı. Devrimcilerle burada tanıştı. Mahallede, TAYAD'da devrimcilerin ablası, anası oldu. 1996'da ölüm oruçla-rında dışardan ölüm orucuna katılmak istedi. Zulme karşı direnmenin onurunu ve güzelliğini reddeden kocası-nı reddetti ve boşandı.

Sayırsız kez gözaltına alındı, baskı ve işkence gördü, mücadelesinden vazgeçmedi. F tiplerine karşı direnişte ölüme yattığı TA-YAD'lılarla birlikte bir tarih yazdı. Dünyada bir İLK olma onurunu taşıyarak, TAYAD'lıların dışarıdaki ölüm orucunun 147. günün-de şehit düştü.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Nergiz Gülmez

11 Nisan 2001

1970 Dersim doğumludur. 1996'da tutsak düşen Nergiz Bayrampaşa ve Ümraniye Hapishanesi'nde kaldı. TKP/ML davasından yargılandı. 19 Aralık katliamı öncesinde 10 Aralık'ta başladığı süresiz açlık grevini katliam saldırısıyla birlikte ölüm orucuna çevirdi. Ölüm orucunun 100. günlerinde durumu ağırlaşınca Kartal Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Direnişinin 123. gününde şehit düştü.

Fatma Ersoy

11 Nisan 2001

"Yoldaşlarımı, halklarımızı ve vatanımızı seviyorum" diyerek ölümsüzleşti.

10 Mart 1974 Dersim doğumluydu. Sağlık Meslek Lisesi'ni bitirmişti, ebe hemşire olarak çalışıyordu. Bu yıllarda devrimcilik yapmaya karar verdi ve istifa ederek Malatya'da örgütlü ilişkiler içinde yeraldı.

'94 yılında Malatya'da tutsak düştü. Hapishanede çeşitli görevler aldı. Daha sonra Çanakkale Hapishanesi'ne sevk edildi. 2000 Ölüm Orucu Direnişi'nde 1. Ekip içinde yer aldı. Katliamdan sonra defalarca zorla müdahaleyle direnişi kırılmak istendi. Fatma direndi. Zafere kilitlenmişti bilinci. Ölüm orucunun 174. günü şehit düştü.

Abdullah Bozdağ

12 Nisan 2001

25 Şubat 1975'te Adana'da doğdu. Aslen Mardin Kızıltepe'li Kürt'tür. Devrimci Hareket'le '92 yılı ortalarında tanıştı. Adana'da demokratik kurumlarda çalıştı. Sonraki yıllarda Adana, İstanbul'da değişik alanlarda görev aldı ve 96 yılında Ege bölge sorumlusu olarak devrimci mücadelesini sürdürdü.

'96 yılında tutsak düştü ve önce Bergama, ardından Buca Hapishanesi'ne gönderildi. Buca Ölüm Orucu Ekibi'nde yeraldı. Katliam saldırısı, zorla müdahale baskısı, işkenceler onu direnişinden vazgeçiremedi. Ölüm orucunun 175. gününde şehitler kervanına katıldı.

Tuncay Günel

12 Nisan 2001

1975 Tokat doğumlu olan Tuncay, tekstil işçisi olarak çalıştı, işçiler içinde ve gecekondu semtlerinde faaliyet yürüttü. 1996'da tutsak düştü. TİKB davasından yargılandı.

19 Aralık katliamından sonra Edirne F Tipi Hapishanesi'ne sevk edilmişti. Burada ölüm orucu ekibinde yeraldı ve direnişin 123. günü şehit düştü.

Celal Alpaz

12 Nisan 2001

1973 Dersim Mazgirt'te doğdu. 1998 yılında İzmir'de gözaltına alındı. Genç yaşlarda devrimci düşüncelerle tanıştı. TKP(ML) içinde Menemen ve Bergama'da faaliyet yürüttü. 1998'de İzmir'de tutsak düştü. 19 Aralık katliamından önce kaldığı Buca Hapishanesi'nde örgütünün temsilcisi ve siyasi sorumlusu idi. Büyük Direniş'te ölüm orucu gönüllülerinin en başında yer alarak kahramanlar kervanına katıldı.

Erol Evcil

13 Nisan 2001

DHKP-C davası tutsağı Erol, 1966 Tokat-Almus Çambulak Köyü doğumludur. Bir emekçi olarak yaşamıştır. "Kızılde-re'nin etkisiyle büyüdü", 1989'da İstanbul Bağcılar-Çiftlik'te devrimci mücadele içinde yer almaya başladı. Mahalli bölgelerde sorumluluklar üstlenerek gecekondu halkının mücadelesini örgütlenmesinde yeraldı. 1992'de, halkın kurtuluş savaşını sürdürmek için dağlara çıktı. Aynı yıl tutsak düştü.

Ölüm Orucu 3. Ekibi savaşçısı olarak direnişin 174. gününde Sincan F Tipi'nde ölümsüzleşti.

Murat Çoban

14 Nisan 2001

1973, Denizli doğumludur. Lise yıllarında devrimci düşüncelere sempati duymaya başladı. '90 yılının başlarından itibaren örgütlü mücadele içinde yeraldı. Mücadele Dergisi'nde muhabir olarak çalıştı. Muğla'da gençliğin akademik-demokratik hakları için mücadele etti. Gözaltılar, işkenceler, tutsaklıklar yaşadı. 1994'te Ege Kültür Sanat Merkezi bünyesinde Grup Günışığı elemanı olarak kültürel çalışmalar yürütürken tutuklandı.

Aydın Hapishanesi'nde, F tipi hapishane saldırısı gündeme geldiğinde, ölüm orucuna gönüllü oldu. Ölüm orucunun 177. gününde ölümsüzleşti.

Canan Kulaksız

15 Nisan 2001

Dışarıda ölüme yatıp Gülsüman Dönmez'den sonra ölümü kucaklayan ikinci direnişçi oldu. İzmir'de başladığı direnişin 137'nci gününde İstanbul-Küçükarmutlu'daki direniş evinde şehit düştü.

Canan Kulaksız 17 Kasım 1981 yılında Rize'de doğdu. Ailesiyle birlikte İstanbul'a taşındı. Ege Üniversitesi Fen Fakültesi Biyoloji Bölümü öğrencisiydi. Gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde yer alırken diğer yandan Ege TAYAD'da çalıştı. F tipi saldırısı başladığında dışarıda İzmir'de ölüm orucuna başladı. Kardeşi Zehra da İstanbul'da TAYAD'lıların yaptığı ölüm orucu eylemindeydi. Bir süre sonra Canan da İstanbul'a geldi ve Küçükarmutlu'nun yoksul gecekondu evinde kızkardeşiyle birlikte ölüm orucunu sürdürdü.

Direnişinin 137. gününde yürekleri, beyinleri sarsan bir kasırga yaratarak şehit düştü.

Örgüte selam

Yasa dışı sol örgüt DHKP-C ile ilişkisi olduğu şüphesiyle Türkiye'de gözaltına alınan Avusturyalı kadın gazeteci, Viyana'ya zafer işaretiyle indi. Bir radyoda çalışan Sandra Bakutz'u, DHKP-C'ye ait olduğu öne sürülen Anadolu Federasyonu Derneği yöneticisi karşıladı.

Kontra Gazete Yine Konuştu

Susurluk devletin bir infazı, katliamı mı söz konusu oldu; devlet gazetesi olmakla övünen Hürriyet hemen harekete geçerek katilleri aklamaya, dolayısıyla hukuksuzluğu aklamaya çalışıyor.

Kontra gazetesi yine konuştu. Aleni bir hukuksuzluk sonucu tutuklanan Avusturyalı devrimci gazeteci Sandra Bakutz'un tahliyesinin ardından, Avusturya'da, Anadolu Federasyonu tarafından karşılanmasını, (Avrupa eki, 3 Nisan) manşetine taşıdı. Böylece, "bakmayın siz gazeteci dediklerine, O bir DHKP-C'li" diyordu Hürriyet. Bu kafaya göre zaten devrimci gazetecilik hiç yoktu. Onların Türkiye'de katledilmesini "terörist ölü ele geçirildi" diye veren, faşist bir zihniyetin temsilcisiydi devlet gazetesi.

Bakutz aleyhinde haber yapabilmek, oligarşinin hukuksuzluğunu aklamak ve bu hukuksuzlu-

ğa kanıt gösterilen kendi haberinin doğruluğunu gösterebilmek için elbette çarpıtmalar yapması gerekiyordu. Avusturya Anadolu Federasyonu, "DHKP-C'nin derneği" olarak gösterildi. Yasal dernekleri "örgütün derneği" gibi gösterme konusunda, Susurluk

devletin diline sahipti bu kontra yayın. Binlerce kez böyle olduğu kanıtlanan dilini yine kullandı. Üstelik sağda solda okuduğu ne kadar haber varsa, eline tutuşturulan derme çatma ne kadar

bilgi varsa hepsini birbirine katıp yaptı haberini. 3 yaşındaki çocukların dahi "terörist" gösterildiği Almanya'daki bir kamptaki baskından, burada Yazar Cezmi Ersöz'ün bulunduğu kadar her şey tam bir habercilik rezaleti olarak sergilendi. Önemli değildi Hürriyet için. Cezmi Ersöz, faşizme muhalif miydi; onun da şaibe altında bırakılması devlet gazetesi olmasının gereği idi.

Elbette Hürriyet, Bakutz'un neden sınırdışı edildiğini, neden bir gazete haberi ile tutuklandığını, neden başka bir ülkedeki demokratik bir eylemin Türkiye'de tutuklama gerekçesi yapıldığını sormazdı. Kontrgerilla devletin sesinin, hukuktan, adaletten, hak ve özgürlüklerden yana olduğu nerede görülmüş.

Kontra Haber Protesto Edildi

Hürriyet'in yalanlarla dolu kontra yayını başta Anadolu Federasyonu olmak üzere protesto edildi. Avusturya Anadolu Federasyonu, TAYAD Komite ve Anadolu Federasyonu tarafından yapılan yazılı açıklamalarda, yasal kuruluşların ve Bakutz'un şaibe altında bırakılmak istendiğinin altı çizilerek, "Hürriyet Gazetesi Polis Teşkilatı mı?" diye soruldu.

Hürriyet'in kontra haberi, Viyana'daki Hürriyet bürosu önünde yapılan basın toplantısı ile de protesto edildi. 5 Nisan günü yapılan basın açıklamasına, Sandra'nın yanısıra, haberde adı geçen; Avusturya Anadolu Federasyonu Başkan Yardımcısı Hatime Azak, Avusturya TAYAD Komite Temsilcisi Hüseyin Uludağ ile Bakutz'un avukatı Gabriela Vana katıldı.

Açıklamada haberin tekzip edilmesi istenirken, Hürriyet'in, Bakutz'a yönelik komplonun boşa çıkmasını hazmedemediği belirtildi.

Tecrite karşıyım ve her yerde, nerede olursa olsun, ben karşı çıkarım. Sanırım zaten yaptıkları baskı bu nedenle, hatta eminim. Ben F tiplerine, tecrite o kadar karşı çıktığım için, bana yükleniyorlar, beni korkutmaya çalışıyorlar. Desteğimi, dayanışmamı engellemeye çalışıyorlar. Dava bundan ibaretti. Bunun başka hiçbir anlamı yok. Sadece politik bir sindirme eylemidir, bir komplodur.